

การศึกษาการสร้างคำและความหมายของคำสแลง
ในพจนานุกรมฉบับมติชน

สารนิพนธ์
ของ
รัชณี ศิริไสยาสน์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์การศึกษา
พฤษภาคม 2551

การศึกษาการสร้างคำและความหมายของคำสแลง
ในพจนานุกรมฉบับมติชน

สารนิพนธ์
ของ
รัชณี ศิริไสยาสน์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์การศึกษา

พฤษภาคม 2551

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การศึกษาการสร้างคำและความหมายของคำสแลง
ในพจนานุกรมฉบับมติชน

บทคัดย่อ
ของ
รชนี ศรีไธยาสน์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์การศึกษา
พฤษภาคม 2551

รัชนี้ ศิริไสยาสน์. (2551). *การศึกษการสร้างคำและความหมายของคำสแลงในพจนานุกรมฉบับมติชน*. สารนิพนธ์ กศ.ม. (ภาษาศาสตร์การศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ : อาจารย์ญาณิสา นูรณะชัยทวี.

สารนิพนธ์ฉบับนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษการสร้างคำและความหมายของคำสแลงในพจนานุกรมฉบับมติชน

ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาได้มาจากคำสแลงที่พบในพจนานุกรมฉบับมติชน นำมาวิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าสถิติร้อยละ

ผลการวิจัยพบว่าการสร้างคำในพจนานุกรมฉบับมติชนใช้วิธีสร้างคำตามระบบหน่วยคำมากที่สุด รองลงมาคือการสร้างคำโดยความหมาย วิธีที่พบน้อยที่สุดคือ การสร้างคำโดยระบบเสียง

ผลการศึกษาความหมายของคำสแลงในพจนานุกรมฉบับมติชนพบว่าแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ ความหมายใหม่ ที่สื่อความรู้สึกไปในทางที่ไม่ดีมากกว่าทางที่ดี และความหมายกว้างออก พบทั้งคำที่มีความหมายปกติ คือไม่ดีขึ้นหรือเสื่อมลง ความหมายดีขึ้น ความหมายเสื่อมลง

A STUDY OF THE WORD FORMATION AND MEANING OF SLANG FOUND IN THE
MATICHON DICTIONARY OF THE THAI LANGUAGE

AN ABSTRACT
BY
RATCHANEE SIRISAIYAT

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Education Degree in Educational Linguistics
at Srinakharinwirot University
May 2008

Ratchanee Sirisaiyat. (2008). *A Study Of The Word Formation and Meaning Of Slang Found in the Matichon Dictionary Of The Thai Language*. Master's Project, M.Ed. (Educational Linguistics). Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University. Project Advisor: Yanisa Buranachaitavee.

The purposes of this research were study word formation and meaning of slang in the entries in the Matichon dictionary of the Thai language.

The data of the study were slang words in the Matichon dictionary of the Thai language . The data were statistically analyzed by percentage.

The findings were as follows: Three criteria were used to analyze formation of words. It was found that most of the new words were coined words by morphology, meaning, and phonology respectively.

Two types of meanings were used to analyze the definitions of slang words in this research. It was found that most of the meanings had new definitions. They could be divided into two kinds of meaning classifications. Words that produce good or bad feeling. Those with bad feelings were found more often. Words that can have more than one meaning. For example a word which has a general meaning can be coined into another word with can either elevate or degrade the meaning.

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยความช่วยเหลืออย่างดียิ่งของอาจารย์ ญาณิสา บุรณะชัยทวี อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ที่ได้ให้คำแนะนำ ข้อคิดเห็นต่างๆที่เป็นประโยชน์ ตลอดจนตรวจแก้สารนิพนธ์ให้เสร็จสมบูรณ์ด้วยดี ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งและขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงยิ่ง

ขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ วรณกานต์ ลิขิตรัตน์พร และ ดร. สุพัตรา ทองกัลยา กรรมการควบคุมสารนิพนธ์ ที่กรุณาให้คำแนะนำและแนวคิดอันเป็นประโยชน์ต่อการทำวิจัยในครั้งนี้

ขอขอบพระคุณ ดร.สุกัญญา เรืองจรรยา และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิริพร ปัญญาเมธิกุล อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาสันสกฤตการศึกษาศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ ที่แนะนำสิ่งที่เป็นประโยชน์ในการทำวิจัย

ขอขอบพระคุณคุณสุพจน์ แจ่มเร็ว บรรณธิการสำนักพิมพ์มติชน ที่กรุณาให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ต่อการทำสารนิพนธ์ฉบับนี้

ขอขอบคุณเพื่อนๆรุ่นภาษาสันสกฤตปี 2546 ทุกคนที่คอยช่วยเหลือและเป็นกำลังใจให้แก่ผู้วิจัยด้วยดีเสมอมา

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณบิดา มารดา ที่ให้ความสำคัญและอุทิศทุกสิ่งเพื่อการศึกษเล่าเรียนของลูกๆ ขอขอบคุณพี่ๆ และน้องที่ดูแลเรื่องอันเป็นธุระของผู้วิจัยตลอดระยะเวลาที่ผู้วิจัยศึกษาอยู่จนกระทั่งทำสารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จและประสบความสำเร็จในการศึกษา

ธันนี่ ศิริไสยาสน์

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย	3
ความสำคัญของการวิจัย	3
ขอบเขตของการวิจัย	3
นิยามศัพท์เฉพาะ	3
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	4
คำ	4
ความหมายของคำ	4
คำสแลง	9
ประวัติของคำสแลง	9
ความหมายของคำสแลง	10
ประเภทของคำสแลง	12
ที่มาของคำสแลง	13
ลักษณะการสร้างคำ	14
พจนานุกรม	30
ความหมายของพจนานุกรม	30
พจนานุกรมฉบับมติชน	31
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำสแลง	33
3 วิธีดำเนินการวิจัย	37
การกำหนดประชากร	37
การเก็บรวบรวมข้อมูล	37
การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล	37
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	39
ตอนที่ 1 การสร้างคำสแลง	39

สารบัญ

บทที่	หน้า
4 (ต่อ)	
ตอนที่ 2 การจัดกลุ่มความหมายของคำสแลง	98
5 สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ	106
จุดมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า	106
วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	106
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า	107
อภิปรายผล	107
ข้อเสนอแนะ	111
บรรณานุกรม	112
ภาคผนวก	118
ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์	134

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 คำสแลงที่สร้างโดยวิธีการประสมคำ.....	39
2 คำสแลงที่สร้างโดยวิธีการตัดหรือย่อคำ.....	52
3 คำสแลงที่สร้างโดยการใช้คำอุปมา.....	56
4 คำสแลงที่สร้างโดยวิธีการเลียนเสียงธรรมชาติ.....	57
5 คำสแลงที่สร้างโดยการซ้ำคำ.	58
6 คำสแลงที่สร้างโดยการซ้อนคำ.....	59
7 คำสแลงที่สร้างโดยการเชื่อมโยงความหมายเดิมของคำไปยังชื่อเฉพาะ.....	60
8 คำสแลงที่สร้างโดยการเพิ่มพยางค์.....	61
9 คำสแลงที่สร้างโดยการใช้ตัวย่อและคำที่สร้างขึ้นจากการใช้ตัวย่อ.....	61
10 การสร้างคำด้วยการปรับเสียง.....	63
11 การสร้างคำสแลงโดยความหมาย.....	68

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ธรรมชาติของภาษาโดยทั่วไปแล้วย่อมมีการเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา และตามสภาพแวดล้อมของผู้ใช้ภาษา (พัชณี สวัสดิ์ตยวงศ์. 2542: 156) เมื่อสภาพของสังคมเปลี่ยนแปลงไป มีความเจริญก้าวหน้ามากขึ้น มนุษย์รับวิทยาการและสิ่งประดิษฐ์ใหม่ๆ เข้ามาในชีวิต ทำให้จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องสร้างคำใหม่เพิ่มขึ้นมาเพื่อรองรับสิ่งเหล่านั้น จึงทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของภาษาเพื่อให้สอดคล้องกับลักษณะของสังคมที่เปลี่ยนไป (ธวัช ปุณโณทก. 2545: 1-5)

การเปลี่ยนแปลงของภาษาเกิดขึ้นได้ทั้งด้านเสียง คำศัพท์และโครงสร้าง การเปลี่ยนแปลงทางเสียง เป็นการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นได้ง่ายและมีหลายวิธี เช่น การเพิ่มหน่วยเสียง การสูญเสียหน่วยเสียง เป็นต้น การเปลี่ยนแปลงทางวงศัพท์เป็นการเปลี่ยนแปลงที่เห็นได้ชัดเจนเพราะเกิดขึ้นได้ง่ายและใช้เวลาน้อยกว่าการเปลี่ยนแปลงในด้านอื่นๆ เช่น การเกิดถ้อยคำสำนวนใหม่ๆ ขึ้นในภาษา โดยเฉพาะคำสแลง การรับเอาถ้อยคำสำนวนในภาษาอื่นๆ มาใช้ในภาษาไทย ทั้งสองวิธีนี้ทำให้ภาษาไทยมีวงศัพท์กว้างขวางขึ้น การเปลี่ยนแปลงทางด้านวงศัพท์ หรือการเปลี่ยนแปลงในกลุ่มคำศัพท์ แบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ 1) การเปลี่ยนแปลงที่มีผลกระทบต่อจำนวนในคลังคำ ได้แก่ การสูญเสียคำ การสร้างคำใหม่ และการยืมคำจากภาษาต่างประเทศ 2) การเปลี่ยนแปลงที่ไม่มีผลกระทบต่อจำนวนในคลังคำ ได้แก่ การเปลี่ยนแปลงความหมายของคำไปในลักษณะต่างๆ เช่น ความหมายของคำกว้างขึ้น ความหมายของคำเล็กลง เป็นต้น (ปริชา ทิชนพงศ์. 2522: 145-150; น้ำทิพย์ ภิงคารวัฒน์. 2541: 123)

การเปลี่ยนแปลงในคลังคำเกิดจากผู้ใช้ภาษามีความรู้สึกเบื่อและไม่พอใจที่จะใช้คำเดิมที่มีอยู่ในภาษา และต้องการแสดงความรู้สึกให้กระฉับกระชวยและมีชีวิตชีวามากยิ่งขึ้น (สุดาพร ลักษณะนิยานวิน. 2529: 114) จึงทำให้มีการคิดสร้างคำใหม่ๆ ที่แปลก น่าสนใจ และให้ความรู้สึกที่สะดุดตาและขบขัน เช่น คำสแลงขึ้นมา

จากลักษณะดังกล่าวทำให้สื่อมวลชนนำคำประเภทนี้มาใช้ในงานเพื่อดึงดูดความสนใจของผู้ชมและสร้างความสนุกสนาน เช่น ลือสะท้านเมือง กำเนิด “เบนโล 2” – “ส.ส. หญิง อ.” ปอง คำว่า “ปอง” หมายถึง ผู้หญิงท้อง (ผู้จัดการ. 2548: ออนไลน์) เบนโลนำมาใช้เป็นสแลง หมายถึง ผู้หญิงที่มีการตั้งครรภ์ จากความหมายเดิม หมายถึง ชื่อของยาน้ำชนิดหนึ่งที่รับประทานเพื่อให้งานของประจำเดือนเป็นปกติ “อินโด” พันธ “บ๊มบาหลี” เป็นระเบิดพลีชีพ (เดลินิวส์. 2548: ออนไลน์) พันธ หมายถึง การกล่าวยืนยันในเรื่องราวที่ผู้พูดมั่นใจว่าถูกต้องอย่างแน่นอน คำๆ นี้ได้รับความนิยม

หลังจากนักทำนายดวงชะตาท่านหนึ่ง ทำนายเรื่องของคนมีชื่อเสียงในวงการบันเทิงได้ถูกต้อง ในขณะที่ที่ทำนายจะถือธงเล็ก ๆ และทำท่าทางสะบัดธงพร้อมกล่าวคำพูดนี้ ในการพูดปิดท้ายหลังการทำนายจบลง จากตัวอย่างที่กล่าวมาผู้วิจัยพบว่าคำสแลงเหล่านี้เป็นคำที่ผู้ใช้สามารถนำไปใช้เพื่อสื่อสารได้อย่างเป็นกันเอง สื่อถึงอารมณ์ขันเชิงเสียดสี ล้อเลียน ดังที่สุวรรณา เกรียงไกรเพชร (2517: 48) กล่าวถึงการใช้ภาษาในหนังสือพิมพ์ไว้ว่าเป็นการใช้ถ้อยคำที่ทำให้ผู้อ่านวาดภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้ ในขณะที่เดียวกันก็มีความไพเราะ สร้างอารมณ์ขัน เสียดสี เปรียบเปรย และจดจำได้ง่าย ภาษาที่ใช้สื่อความหมายเข้าใจกันได้ง่าย และลดความตึงเครียดของเนื้อเรื่อง ซึ่งจะเป็นคำสแลงเป็นส่วนมาก และสนใจ เสรีวงศ์ (2526: 103-109) กล่าวไว้ว่า ภาษาสแลงเป็นภาษาที่ใช้เพื่อหลีกเลี่ยงคำต้องห้าม ใช้สื่ออารมณ์ขัน หรือสื่ออารมณ์กระทบกระแทกที่แฝงไว้ด้วยอารมณ์ขัน และทำให้ผู้ใช้สร้างความเป็นกันเองได้มากกว่าเวลาพูด ลักษณะที่น่าสนใจของคำสแลงและการนำไปใช้โดยสื่อต่างๆ ทำให้ที่ผ่านมามีงานวิจัยและบทความเกี่ยวกับคำสแลงออกมาหลายเรื่อง เช่น งานวิจัยของภัสรา สงวนผิว (2542: 128) ในการศึกษาเรื่องการเปลี่ยนแปลงของคำสแลงในหนังสือพิมพ์รายวัน บทความของวิรัช วงศ์ภินันท์วัฒนา (2537: 56) เรื่องนิตยสาร : ภาษาของคนรุ่นใหม่ เป็นต้น จากตัวอย่างที่แสดงข้างต้นทำให้เห็นว่าคำสแลงปรากฏอยู่ในสื่อที่ผู้ใช้ภาษาสามารถพบได้ทุกวัน ดังนั้นการศึกษาและเข้าใจความหมายของคำสแลงจึงมีความสำคัญ เพราะช่วยให้ผู้ใช้ภาษาสื่อสารเข้าใจตรงกับความต้องการของผู้สื่อภาษา ทำให้การสื่อสารและการรับสารมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

คำสแลงที่ใช้ในการสื่อสารกันนั้น หากบางคำที่เกิดขึ้นแล้วและผู้คนยังนิยมใช้กันอยู่จะมีการพิจารณานำคำนั้นๆ บันทึกลงในพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน โดยระบุว่าเป็นภาษาปาก พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ให้ความหมายภาษาปากไว้ว่า ภาษาพูดที่แสดงความคุ้นเคย ไม่เหมาะที่จะใช้เป็นพิธีรีตอง เช่น ตาแป๊ะ ตะบ๊ะตะบัน เท้าเทท่า (รายงานประจำปี 2544 ราชบัณฑิตยสถาน. 2544: 111; จำนงค์ ทองประเสริฐ. 2544: 192) คำภาษาปากที่บันทึกอยู่ในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 พบว่ามีที่เป็นคำสแลงอยู่หลายคำ เช่น กระจอก หมายถึง ไม่สำคัญ, เล็กน้อย เซย หมายถึง เรือร่า, เดือด่า, เป้น ตกเขียว หมายถึง จองซื้อเด็กผู้หญิงไว้ ตั้งแต่ยังไม่สาวยังไม่สาวเพื่อการค้าประเวณีในกาลภายหลัง ฯลฯ

นอกจากพจนานุกรมที่จัดทำโดยทางราชบัณฑิตยสถานแล้วยังมีหน่วยงานเอกชน เช่น บริษัท มติชน จำกัด (มหาชน) มีการจัดทำพจนานุกรมฉบับมติชนขึ้นมา เพื่อเก็บรวบรวมคำศัพท์ทั้งคำศัพท์ใหม่ๆ ที่เกิดขึ้นมา และศัพท์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นมาตามวิวัฒนาการของสังคม โดยศัพท์เหล่านี้เป็นคำที่ใช้กันอย่างแพร่หลายในสังคม แต่คำเหล่านี้ซึ่งมีอยู่เป็นจำนวนมากยังไม่ได้รับการพิจารณาให้บรรจุไว้ในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (พจนานุกรมฉบับมติชน. 2547: คำนำ) พจนานุกรมฉบับมติชนได้ทำการรวบรวมคำสแลงที่เกิดขึ้นในอดีตถึงปัจจุบัน (2547) จัดเก็บเป็น

หมวดหมู่พร้อมทั้งให้ความหมายของคำ เช่น คำว่าอึแอบ หมายถึง น. คำเรียกชายรักร่วมเพศที่ไม่เปิดเผยตัว คำนี้ถูกนำมาใช้เรียกผู้ชายที่มีพฤติกรรมที่แสดงไปในทางว่าชอบเพศเดียวกันและไม่แสดงตัวให้คนอื่นรู้ หรือคำว่าก๊ิกที่เป็นคำใหม่ที่เกิดขึ้นมา หมายถึง น. บุคคลที่มีความสัมพันธ์อย่างคู่รักแต่ไม่ใช่คู่รัก คำนี้ถูกใช้ในงานของล้อเล่นเกี่ยวกับความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นที่มีความใกล้ชิดกันและได้รับความนิยมในการใช้ ในปัจจุบันจะเห็นได้ว่าการสร้างคำสแลงนั้นเป็นการเลือกใช้คำที่มีอยู่ในภาษาและนำมาคิดดัดแปลงขึ้นมาใหม่ได้อย่างเหมาะสม และเนื่องจากว่าคำเหล่านี้เป็นคำที่ใช้กันอยู่ในสังคม ดังนั้นความเข้าใจของคนในสังคมที่มีต่อคำเหล่านี้อาจตรงกันหรือไม่ตรงกันก็ได้ การศึกษาคำสแลงจะช่วยให้ทราบการสร้างคำ และความหมายของคำสแลง อีกทั้งจะสะท้อนให้เห็นถึงสภาพสังคมได้ จากที่ได้กล่าวมาทั้งหมดจึงทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาคำสแลงในพจนานุกรมฉบับมติชน แม้ว่าคำสแลงจะเป็นภาษาที่ไม่ได้รับการยอมรับว่าเป็นภาษามาตรฐาน แต่การสร้างคำขึ้นมาใหม่ถือได้ว่าเป็นเส้นทางภาษาอย่างหนึ่ง

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการสร้างคำในพจนานุกรมฉบับมติชน
2. เพื่อศึกษาความหมายของคำสแลงในพจนานุกรมฉบับมติชน

ความสำคัญของการวิจัย

ทำให้ทราบการสร้างคำและความหมายของคำสแลงในพจนานุกรมฉบับมติชน ข้อมูลที่ได้จะช่วยสะท้อนให้เห็นสภาพสังคม และเห็นถึงวิวัฒนาการของคำและความหมาย

ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้มุ่งศึกษาเฉพาะคำสแลงที่พบในพจนานุกรมฉบับมติชน ฉบับพิมพ์ครั้งแรก 2547

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **คำสแลง** หมายถึง คำประเภทหนึ่งที่มีอักขรวิธี เสียง หรือความหมายแตกต่างไปจากคำที่มีความหมายธรรมดาทั่วไป ที่พบในพจนานุกรมฉบับมติชน และระบุประเภทว่าเป็นสแลง
2. **พจนานุกรมฉบับมติชน** หมายถึง หนังสือสำหรับค้นความหมายของคำเรียงตามลำดับตัวอักษรจัดทำโดยบริษัท มติชน จำกัด (มหาชน) พิมพ์ครั้งแรก 2547

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยนำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. คำ

ความหมายของคำ

2. คำสแลง

2.1 ประวัติของคำสแลง

2.2 ความหมายของคำสแลง

2.3 ประเภทของคำสแลง

2.4 ที่มาของคำสแลง

2.5 ลักษณะการสร้างคำ

3. พจนานุกรม

3.1 ความหมายของพจนานุกรม

3.2 พจนานุกรมฉบับมติชน

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำสแลง

1. คำ

ความหมายของคำ

สุริยา รัตนกุล (2544 : 89-124) กล่าวถึงหลักเกณฑ์การแบ่งประเภทของความหมายไว้ดังนี้

1. การแบ่งตามที่อยู่ของความหมาย มี 2 ประเภท คือ ความหมายประจำรูปภาษา (Sense) และความหมายอ้างอิง (Reference)

ความหมายประจำรูปภาษา (Sense) เป็นความหมายที่คำ (Word) และวลี (Phrase) มีอยู่ในตัวของตัวเองโดยไม่จำเป็นต้องอ้างอิงไปถึงสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เมื่อได้ฟังคำหรือวลีนั้นทำให้เข้าใจความหมายไปเท่าที่คำหรือวลีนั้นแสดงออกโดยไม่บ่งชี้ไปถึงสิ่งอะไรที่อยู่ในโลกที่มีลักษณะทางกายภาพ เป็นความหมายที่ถูกจำกัดกรอบอยู่ภายในภาษา เช่น วลี “เสื้อขาว” หมายถึง เครื่องแต่งกาย (ที่ไม่ใช่กระโปรงกางเกง ฯลฯ) ที่มีสีขาว โดยไม่จำเป็นต้องนึกไปถึงเสื้อตัวใดเป็นพิเศษ

ความหมายอ้างอิง (Reference) เป็นความหมายที่เชื่อมโยงระหว่างความหมายประจำรูปภาษากับสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่อยู่ในโลกที่มีลักษณะทางกายภาพ เป็นความหมายที่ออกมาจากกรอบภายในภาษา และอิงอยู่กับสิ่งต่างๆที่มีอยู่ในโลกของความเป็นจริงข้างนอกภาษา เช่น วลี “เสื้อขาว” ที่กล่าวถึงอาจมีความหมายอ้างอิงได้หากผู้พูดใช้เพื่อบ่งบอกไปถึงเสื้อตัวใดตัวหนึ่งเป็นพิเศษ

2. การแบ่งตามหน้าที่ที่ความหมายต่างๆแสดงออก มี 3 ประเภท คือ ความหมายสื่อสาระ (Descriptive meaning) ความหมายสอดสังคัม (Social meaning) และความหมายสื่ออารมณ์ (Expressive meaning)

ความหมายสื่อสาระ (Descriptive meaning) เป็นความหมายตรงที่พรรณาสังใดสิ่งหนึ่ง คนใช้พูดกันเป็นธรรมดาสามัญทั่วไป หากคำคำหนึ่งมีความหมายหลายอย่าง ความหมายสื่อสาระมักเป็นความหมายแรกที่พบในพจนานุกรม เช่น คำว่า “จิ้งจอก” ความหมายสื่อสาระคือ หมาป่าชนิดหนึ่งที่ชอบหากินในเวลากลางคืน

ความหมายสอดสังคัม (Social meaning) เป็นความหมายที่ใช้เพื่อร้อยรัดให้คนที่อยู่ในสังคัมเดียวกันเกิดความรู้สึกเป็นมิตรต่อกัน ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดคือคำทักทายและคำลาในวาระต่างๆ เช่น คำว่า “สวัสดี”

ความหมายสื่ออารมณ์ (Expressive meaning) เป็นความหมายที่ไม่สื่อความอย่างตรงไปตรงมา แต่มีการใส่สีสันทันซึ่งแสดงอารมณ์ลงไปด้วย มีทั้งอารมณ์ที่ถูกเหยียดหยาม หวาดกลัว ขยะแขยง ยกย่อง รื่นเริงเบิกบาน ฯลฯ

ตัวอย่างคำที่มีความหมายเหมือนกันจะมีคำหนึ่งหรือสองคำที่เป็นความหมายสื่อสาระ (Descriptive meaning) ส่วนคำอื่นๆ เป็นความหมายสื่ออารมณ์ (Expressive meaning) เช่น คำว่า “ดวงเดือน” และ “พระจันทร์” มีความหมายสื่อสาระ แต่มีคำอื่นอีกมากที่มีความหมายสื่ออารมณ์ มักนิยมใช้ในบทกวี เช่น ดวงแข นวลัน ศศิธร ฯลฯ

3. การแบ่งตามความหมาย มี 4 ประเภท คือ ความหมายอุปลักษณ์ (Denotation) ความหมายปริลักษณ์ (Connotation) ความหมายหลัก (Literal meaning) และความหมายเปรียบเทียบ (Figurative meaning หรือ Metaphorical meaning)

ความหมายอุปลักษณ์ (Denotation) เป็นความหมายที่บ่งบอกถึงความสัมพันธ์ซึ่งมีอยู่ระหว่างคำ (Lexeme) นั้นกับคน สัตว์ พืช สิ่งของ สถานที่ คุณสมบัติ กระบวนการ กิจกรรม ฯลฯ สิ่งใดสิ่งหนึ่ง โดยสามารถบ่งชี้ความหมายของสิ่งเหล่านี้ได้ด้วยการอุปลักษณ์หรือด้วยการบ่งบอกด้วยคำนั้นออกมาตรงๆ เช่น คำว่า “ควาย” ความหมายอุปลักษณ์ คือ สัตว์สี่เท้า มีกีบ มีเขา ฯลฯ คนได้ยินคำนี้ก็เข้าใจได้ทันทีว่าเป็นสัตว์ชนิดใด

ความหมายปริลักษณ์ (Connotation) เป็นความหมายที่ชวนให้ระลึกถึงเมื่อพบคำนั้น สิ่งที่ระลึกเป็นข้อมูลเพิ่มนอกเหนือไปจากความหมายอุปลักษณ์ที่สื่อตามปกติ เช่น คำว่า “หุบเขา” มีคำใช้สื่อความหมายอย่างน้อยสามคำ คำแรก “Valley” เป็นความหมายอุปลักษณ์ คำที่สอง “Dale” เป็นความหมายปริลักษณ์ ที่ทำให้นึกถึงภาษาเก่าหรือภาษากวี และมีความหมายปริลักษณ์ของภาพหุบเขากว้างๆ แถบตอนเหนือของประเทศอังกฤษ คำที่สาม “Glen” มีความหมายปริลักษณ์ของภาพหุบ

เขาแคบๆ ในแถบสกอตแลนด์ และไอร์แลนด์ เป็นส่วนมาก เสียงเป็นสิ่งที่ทำให้เกิดความหมายปรั
 ลักษณ์ได้เช่นกัน แยกย่อยออกได้เป็นสองข้อคือ ก.) เสียงที่เลียนเสียงธรรมชาติของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ทำให้
 ผู้ฟังมีจินตนาการถึงสิ่งนั้นๆ หรือเสียงที่ใช้สัมผัสอักษรและสัมผัสสระ เช่น คำว่า “หง่างเห่ง” ในบท
 กลอนเรื่องพระอภัยมณี ทำให้ผู้อ่านคิดถึงเสียงระฆัง ข.) เสียงบางเสียงที่ตกลงกันเองในผู้ใช้ภาษาว่า
 เป็นเสียงที่ไพเราะหรือเสียงที่สื่อความหมายไม่ดี นอกจากนั้นปัจจัยทางวัฒนธรรมที่ไม่นิยมกล่าวถึง
 เรื่องส่วนตัว เช่น เรื่องเพศ การขับถ่าย การเจ็บป่วย การตาย ฯลฯ อาจเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ทำให้เกิด
 ความหมายปรัลักษณ์ ผู้ใช้ภาษาเลี่ยงการกล่าวถึงเรื่องนั้นตรงๆ โดยหาเรื่องอื่นมากล่าวแทนที่แต่ให้มี
 ความเข้าใจตามที่ต้องการ เช่น การใช้คำว่า “หอม” แทนคำว่า “จูบ”

ความหมายหลัก (Literal meaning) เป็นความหมายที่เกิดขึ้นในการพูดโดยตรงไปตรงมา
 ความหมายตายตัว หรือเรียกว่าความหมายตรงตามตัวอักษร พจนานุกรมต่างๆ มักให้ความหมายหลัก
 ของคำไว้เป็นลำดับแรก แล้วจึงให้ความหมายอื่นๆ (ถ้ามี) เรียงลำดับต่อจากความหมายหลักนั้น เช่น
 คำว่า “เกลือก” ความหมายหลักคือ วัตถุที่มีรสเค็ม ใช้ประกอบอาหาร เป็นต้น

ความหมายเปรียบเทียบ (Figurative meaning หรือ Metaphorical meaning) เป็นความหมายที่
 เกิดขึ้นจากการเปรียบเทียบ โดยอิงความหมายหลักไว้เป็นแนวยึด เช่น ความหมายเปรียบเทียบของคำว่า
 “เกลือก” คือ เป็นคนที่มีอุปนิสัยเค็ม ไม่ยอมเสียเปรียบใคร จะเอาให้มาก ยอมเสียแต่น้อยหรือไม่ยอม
 เสียอะไรให้ใครเลย การใช้ความหมายเปรียบเทียบจะไม่เป็นความหมายที่ตรงไปตรงมาตามตัวอักษร แต่จะ
 เป็นการเปรียบไปตรงที่คุณสมบัติบางอย่างของความหมายหลักเท่านั้น

ชำนาญ รอดเหตุภัย (2523 : 71-72) ผกาศรี เ็นบุตร (2526 : 19-20) และ ประทีป วาทิก
 ทินกร (2539 : 6) ได้แบ่งความหมายของคำไว้เช่นเดียวกัน โดยเรียกความหมายอุปลักษณ์ว่า คำที่มี
 ความหมายโดยตรง (Denotation) หมายถึง คำที่มีความหมายตรงตามพจนานุกรม ซึ่งเป็นความหมาย
 ที่ใช้กันเป็นปกติในชีวิตประจำวันของคนทุกๆ ไป เป็นการกล่าวอย่างตรงไปตรงมา ไม่ต้องการพูดให้
 เป็นลำนวนลิดเอน เป็นคำที่ผู้เขียน ผู้อ่าน ผู้พูด หรือผู้ฟังเข้าใจกัน เช่น กิน หมายความว่า เคี้ยวกลืน
 กลืน เหยียน หมายความว่า ตีด้วยไม้เรียว ส่วนความหมายปรัลักษณ์เรียกว่า คำที่มีความหมายโดยนัย
 ยะ (Connotation) หมายถึง คำที่มีความหมายแฝงอยู่ เป็นความหมายที่พิเศษนอกเหนือไปจาก
 ความหมายโดยตรงตามปกติ เป็นคำที่มีบริบทเป็นตัวกำกับ และทำให้ความหมายเปลี่ยนไป ซึ่ง
 ความหมายนี้อาจจะนำความคิดให้เกี่ยวโยงไปถึงสิ่งอื่น เช่น ความรู้สึก ประสบการณ์ วัฒนธรรม
 ประเพณี เป็นต้น การจะเข้าใจได้ตรงกันหรือไม่ขึ้นอยู่กับพื้นฐานและประสบการณ์ของผู้ใช้ คำ
 ที่มีความหมายโดยนัยยะนี้เป็นคำที่ให้รสชาติมากกว่าเดิม เช่น กิน หมายความว่า โกง ตัวอย่างคำว่า
 กินจอบกินเสียม เหยียน หมายความว่า เอาชนะได้สำเร็จ หรือ ชับชืดด้วยความเร็ว

นอกจากนั้นเรื่องเดช ปันเขื่อนขัณฑ์ (2541 : 239-240) ให้ความหมายของคำเพิ่มเติมไว้ ดังนี้

1. ความหมายตามพจนานุกรม หมายถึง ความหมายซึ่งสามารถอ้างอิงถึงสิ่งที่เป็นความหมายของคำได้ ผู้ฟังสามารถเข้าใจถึงสิ่งที่ผู้พูดหมายถึงได้ทันที แต่จะต้องมีความรู้หรือประสบการณ์เกี่ยวกับสิ่งที่ผู้พูดหมายถึง คือจำได้และนึกเห็นภาพได้ เช่น คำว่า หมู วัว แกะ เป็นต้น ความหมายของคำในลักษณะนี้เรียกว่า ความหมายตามพจนานุกรม หรือ ความหมายอ้างอิง (Referential meaning)

2. ความหมายตามหลักภาษา หมายถึง ความหมายที่ไม่สามารถอ้างอิงได้ เป็นความหมายที่เกี่ยวข้องกับหลักภาษาหรือไวยากรณ์ของภาษาเป็นตัวกำหนด เช่น คำว่า บน ใน ที่ ได้ ซึ่งอัน ยัง เป็นต้น คำเหล่านี้จะต้องอาศัยคำอื่นมาประกอบเป็นวลีหรือประโยคจึงจะรู้ความหมายชัดเจนได้ ความหมายของคำในลักษณะนี้เรียกว่า ความหมายทางไวยากรณ์ (Grammatical meaning)

พจนมพร นิรัญทวี และ เทพี จรัสจรวงศ์ยวดี (2538 : 36-37) ให้ความหมายของคำเพิ่มเติมไว้ด้วยเช่นกัน คือ

1. คำที่มีหลายความหมาย หมายถึง คำๆ เดียวสามารถใช้ได้หลายความหมาย และอาจทำหน้าที่ต่างกันไปตามแต่ตำแหน่งของคำนั้น การที่จะรู้ความหมายแน่ชัดต้องดูจากบริบทของคำนั้น เช่น ดั่ง มีความหมายหลายอย่าง

1.1 ชื่อชนมชนิตหนึ่ง ในประโยคว่า เขาไม่เคยรู้จักชนมดั่งเลย

1.2 ชื่อชอชนิตหนึ่ง ในประโยคว่า ฉันชอบเล่นชอดั่ง

2. คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน หมายถึง คำที่มีความแตกต่างกันเพียงเล็กน้อยในรูปตัวเขียน ในการใช้ต้องพิจารณาความหมายของแต่ละคำให้ถูกต้อง เช่น คำว่า จัดจ้าน และ จัดเจน

2.1 จัดจ้าน หมายความว่า ปากกล้า ปากจัด เจ้าคารม ในประโยคว่า เขาปากคอจัดจ้าน

2.2 จัดเจน หมายความว่า สันทัด จัดเจน ชำนาญ ในประโยคว่า เขามีความสันทัดจัดเจนในการทำงาน

ชำนาญ รอดเหตุภัย (2523 : 72-81) แบ่งประเภทของคำไว้ดังนี้

1. คำมีศักดิ์ หมายถึง คำที่ให้ความรู้สึกสูงกว่าคำธรรมดาทั่วไป เป็นคำสุภาพ รวมทั้งคำราชาศัพท์ เช่น แย้มสรวล แทนคำธรรมดาว่า หัวเราะ

2. คำเลียนเสียงธรรมชาติ หมายถึง คำที่เกิดจากการเลียนแบบเสียงที่ได้ยินตามจริง เช่น เพล้ง ฉับ เป็นคำที่ให้ความรู้สึกที่สมจริง ช่วยให้เกิดความรู้สึกนึกคิด และกระตุ้นให้เกิดจินตภาพ

3. คำรูปธรรมและคำนามธรรม หมายถึง คำที่ให้ความหมายและความเข้าใจในทางรูปร่างหรือในทางที่สัมผัสได้ด้วยประสาททั้ง 5 เช่น สูง หอม เปรี๊ยะ ร้อน ส่วนคำนามธรรม หมายถึง คำที่ให้ ความหมายทางความคิด หรือเป็นคำที่รับความหมายได้ด้วยทางใจ เช่น ความดี อร่อย ไกล บาป

4. คำศัพท์บัญญัติหรือศัพท์เทคนิค หมายถึง คำที่สร้างขึ้นใหม่เพื่อใช้ในการกิจการอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น ประชาธิปไตย เจตคติ

5. คำเฉพาะกลุ่ม หมายถึง คำที่บุคคลแต่ละกลุ่มคิดขึ้นใช้กันภายในกลุ่มของตน สามารถสื่อความหมายเข้าใจได้ดีเฉพาะคนในวงการเดียวกันเท่านั้น เช่น คำเฉพาะกลุ่มนักเลงพนัน คำว่า ตีแตก ค่าโง่

6. คำสแลง หรือ คำคะนอง หมายถึง คำที่ใช้ให้วิปลาสคลาดเคลื่อนไปจากปกติในด้านใดด้านหนึ่ง ซึ่งอาจจะเป็นด้านเสียง การเขียน และความหมาย เช่น ด้านเสียงและการเขียน คำว่า หย่อย บวมส์ มาแล่น ด้านความหมาย คำว่า เซ็งระเบิด วันเบาๆ

7. คำภาษาตลาด หมายถึง คำที่เป็นภาษาพูดของคนทั่วไป โดยไม่คำนึงถึงความถูกต้องหรือความเหมาะสม แต่สามารถสื่อความหมายกันได้เป็นอย่างดี เช่น โรงพัก เล่นหนัง คำแสดงอารมณ์ เป็นคำใช้ในภาษาปากด้วยเช่นกัน เป็นคำที่เป็นเสียงอันเกิดจากอารมณ์สะเทือนใจของมนุษย์ เช่น อนิจจา เฮ้ย

8. คำต่ำหรือคำหยาบ หมายถึง คำที่ไม่สุภาพและส่อไปในทางหยาบคาย เช่น คำต่ำ คำสบถ สาบาน และคำเสียดสี

9. คำภาษาถิ่น หมายถึง คำที่ใช้กันตามท้องถิ่นต่างๆ ซึ่งมีลักษณะที่แตกต่างไปจากภาษากลาง อันเป็นภาษามาตรฐานของชาติ เช่น ภาษาถิ่นเหนือ คำว่า กำเดียว ภาษาถิ่นอีสาน คำว่า จักหน้อย ภาษาถิ่นใต้ คำว่า ย่านัด

10. คำภาษาต่างประเทศ หมายถึง คำที่มาจากภาษาอื่น เช่น ภิกษุ โซดา และมักจะมีการนำคำประเภทนี้มาใช้ล้อเล่นเพื่อสร้างอารมณ์ขัน และผ่อนคลายความตึงเครียด เช่น ไล้ชิบลอสต์ สเน่ๆ ฟิชๆ

11. คำภาษาหนังสือพิมพ์ หมายถึง คำที่นักหนังสือพิมพ์สร้างขึ้นใช้เพื่อให้เกิดความตื่นเต้นเร้าความสนใจผู้อ่าน เช่น ประชาธิปไตยครึ่งใบ ภาษาประเภทนี้มีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาของคนทั่วไปเป็นอันมาก

12. คำภาษาพาณิชนัย หมายถึง คำที่ใช้ในการโฆษณาประชาสัมพันธ์ เพื่อให้สะดุดความสนใจ เช่น ความสุขที่คุณดื่มได้ใหม่ๆ ก็เป็นสนิมได้

13. คำววน หมายถึง คำที่เมื่ออ่านย้อนกลับสลับสระกันแล้ว จะได้คำที่มีความหมายอย่างใหม่เกิดขึ้น บางครั้งจะได้คำที่มีความหมายไปในทางหยาบคาย มักใช้คำประเภทนี้ในการสนทนาล้อเล่นระหว่างคนสนิท เช่น กากินขี้หมู แหกคอดย

14. คำย่อ หมายถึง คำที่เขียนอย่างย่อเพื่อประหยัดถ้อยคำ มี 2 ลักษณะ 1. เป็นการย่อโดยพูดสั้นๆ ละไว้ในฐานที่เข้าใจ เช่น จุฬาฯ 2. เป็นการย่อโดยใช้ตัวพยัญชนะต้นแล้วเติมจุดลงไป เช่น ผอ.รร. สนง.

15. คำเลียนเสียงพูด หมายถึง คำที่เขียนถ่ายออกมาให้เหมือนกับเสียงพูดให้มากที่สุด ซึ่งบางครั้งเสียงพูดนั้นก็จะมีลักษณะที่เล่นลิ้น ทำให้การเขียนพลอยมีลักษณะที่ผิดแปลกตามไปด้วย เช่น ไซ้มี๊ย อย่างนี้

ประทีป วาทิกทินกร (2539 : 9-10) กล่าวเพิ่มเติมประเภทของคำไว้อีก 2 ประเภท คือ

1. คำเฉพาะอาชีพ หมายถึง คำที่ใช้กันในหมู่คนอาชีพใดอาชีพหนึ่งและเข้าใจกันเฉพาะในหมู่ของตน เช่น ช่าง หนายความ ฯลฯ

2. คำโบราณ หมายถึง คำที่ใช้ในสมัยก่อน และเลิกใช้ไปแล้วในปัจจุบัน หรือยังมีการใช้อยู่เป็นบางคน ไม่ได้ใช้กันโดยทั่วไป เช่น ลางที่ จำเดิมแต่ เป็นต้น

2. คำสแลง

2.1 ประวัติของคำสแลง

สมเด็จพระยาดำรงราชานุภาพ (2542 : 566-568) ทรงกล่าวถึงคำสแลงว่า คำประเภทนี้มีปรากฏในหนังสือพระราชพิธีสิบสองเดือนพระราชนิพนธ์ของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว โดยเรียกว่า ศัพท์แฝง หรือ คำแฝง และทรงเขียนอธิบายความหมายของคำแฝงไว้ท้ายเล่มว่า “คำแฝงเป็นของมีทุกภาษา มักเกิดแต่มีใครกล่าวเป็นอุทานขึ้นเฉพาะเรื่องอันหนึ่ง แล้วผู้อื่นชอบใจจำเอาไปพูดจนเลยเป็นคำสำหรับพูดกันแพร่หลาย แต่คำแฝงไม่มีใครอยู่ยั่งยืนเพราะเหตุที่คำแฝงมีเกิดขึ้นใหม่เสมอตั้งแต่โบราณมาจนทุกวันนี้ คำแฝงเกิดขึ้นในชั้นไหนก็มักพูดกันอยู่เพียงในชั้นนั้น ครั้นล่วงสมัยมาคำเกิดขึ้นใหม่ในชั้นหลัง คนชั้นหลังก็ใช้คำใหม่พูดจากัน คำแฝงชั้นเก่าก็เสื่อมสูญไปมีน้อยคำที่จะคงอยู่ได้นานถึงหลายชั้นชั่วบุรุษ” ทรงยกตัวอย่างมาแสดงไว้ให้ทราบด้วย เช่น คำว่า “ค้ำคาว” ใช้คู่กับคำว่า “กา” เป็นการใช้คำอุปมากับบุคคลที่นอนดึก และนอนหัวค่ำ พวกที่นอนหัวค่ำ จะเรียกพวกที่นอนดึกว่า “พวกค้ำคาว” และพวกที่นอนดึก ก็จะเรียกพวกที่นอนหัวค่ำว่า “พวกกา” คำทั้งสองนี้จึงใช้พูดกันเป็นคำแฝง เป็นต้น

สมโรจน์ สวัสดิกุล ณ อยุธยา (2526 : 16-17) กล่าวถึงคำสแลง โดยเรียกว่า คำคะนอง และอธิบายว่าพระยาศรีสุนทรโวหาร (น้อย อาจารยางกูร) ใช้คำนี้ไว้ในหนังสืออนันตวิภาค ท่านกล่าวไว้ว่า “สยามพากย์นั้นคือ คำพูดภาษาไทยชั้นเก่าและชั้นใหม่ ทั้งคำแฝงและคำตรงให้รู้จักคำสูง คำต่ำ คำหยาบ คำละเอียดย คำละเมียด คำคะนอง ฝอนใช้ให้ต้องตามความ” พร้อมทั้งอธิบายความหมายของคำประเภทต่างๆ ที่กล่าวมาไว้ดังนี้

คำสูง น่าจะได้แก่คำศัพท์สูงในภาษาวรรณคดี อันมีคำบาลี สันสกฤต เขมร เป็นต้น ซึ่งไทยนำมาใช้แล้วยกย่องว่าเป็นคำภาษาสูง เช่น วิหค คำไทยสามัญ หมายถึง นก จำเริญ หมายถึง ร้องเพลง สิงขร หมายถึง หิน, ภูเขา วิโยค หมายถึง จากไป และอัสนุชล หมายถึง น้ำตา

คำต่ำ ได้แก่คำไม่สุภาพที่จะใช้กับบุคคลอาวุโส แต่ก็ไม่ใช่คำหยาบ เช่น คำดูว่า จำใส่กระโหลกไว้ คำปฏิเสธว่าไม่เอา คำว่าโกหก คำว่าตีน เป็นต้น ตีน ไม่ใช่ในภาษาพูดและภาษาเขียน ใช้คำว่า เท้าแทน โกหก เป็นคำที่ไม่นิยมใช้ในการพูด คำนี้ปรากฏในกฎหมายโบราณ เช่น ผู้ร้ายใจพาล สันดานโกหก กฎหมายให้ใช้คำว่าเท็จแทน และผู้ใหญ่อบรมให้เด็กใช้คำว่า พูดเท็จ พูดมุสา พูดปิดแทน

คำหยาบ ได้แก่คำระคายหูไม่ใช่ในหมู่ผู้มีกิริยาวาจาดี เช่น อ้าย อี ญ มึง คำด่าทอ

คำละเอียดย่น่าจะได้แก่คำราชาศัพท์สำหรับกษัตริย์ และพระราชวงศ์ เป็นภาษาประณีตมีทั้งคำนาม สรรพนาม กริยา และวิเศษณ์ เช่น พระบาท ข้าพระพุทธเจ้า เสวย บรรทม คำรับว่า เพคะ พระพุทธเจ้าค่ะ เป็นต้น

คำละเมียด น่าจะได้แก่คำสุภาพที่เป็นภาษาระดับมาตรฐาน ระดับแบบแผน เช่น คุณ ผม ดิฉัน ข้าพเจ้า ท่าน รับประทาน หามิได้ เป็นคำที่ใช้ทั้งในการพูดและการเขียน บอกให้รู้ถึงผู้ใช้ว่าเป็นผู้มีการศึกษา รู้กาลเทศะและบุคคลที่ควรใช้ด้วย

คำคะนอง เป็นคำประเภทหนึ่งซึ่งเป็นภาษาปาก ใช้พูดกันในระดับที่มีใช้ภาษาสุภาพเป็นแบบแผน แต่ก็มีคำหยาบ คำต่ำ ถือเป็นคำพิเศษที่หนุ่มสาวหรือกลุ่มวัยคะนอง หรือคนคะนองกำหนดขึ้นใช้แปลกๆ หูในกลุ่มของเขาให้เป็นที่สนุกขบขัน และเป็นสัญญาณที่รู้กันว่าหมายถึงอะไรที่มาของคำคะนองอาจมาจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับบุคคลในกลุ่ม หรือสิ่งที่กลุ่มสนใจร่วมกัน ก็ผูกคำขึ้นล้อเลียนพูดกันเล่น คำคะนองอาจเป็นคำโดดหรือวลีก็ได้ ความหมายเหมือนคำสามัญที่คนพูดจាកันในชีวิตประจำวัน แต่ก็ฟังขบขันและแปลกหูดี

2.2 ความหมายของคำสแลง

มีผู้ให้คำนิยามความหมายของคำสแลงไว้จากพจนานุกรมและจากนักการศึกษาไว้ ดังนี้

2.2.1 ความหมายจากพจนานุกรมภาษาอังกฤษและภาษาไทย

ความหมายจากพจนานุกรมภาษาอังกฤษ

Oxford Advances Learner's Dictionary (Hornby, A.S. 2005 : 1433) Collier's Dictionary (Halsey 1986 : 935) The Dictionary of Historical and Comparative Linguistics (R.L. Trask 2000 : 312) และ Cambridge Advanced Learner's Dictionary (Cambridge 2003 : 1184) ให้ความหมายไว้ ดังนี้

ภาษาพูด คำพูด ที่ไม่เป็นทางการ ไม่อยู่ในระดับมาตรฐาน เป็นคำซึ่งใช้ในภาษาพูดมากกว่าภาษาเขียน คำเหล่านี้เป็นคำธรรมดาในภาษาพูดหรือคำที่สร้างขึ้นใหม่ มีลักษณะแปลกพิสดารนำมาใช้แทนภาษาที่ใช้กันโดยปกติ ใช้ในกลุ่มคนที่มีลักษณะเฉพาะร่วมกัน หรือกลุ่มอาชีพเดียวกัน เพื่อแสดงความเป็นสมาชิกของกลุ่ม คำสแลงส่วนใหญ่ใช้ในช่วงระยะเวลาสั้น แต่ก็มีคำเป็นจำนวนมากที่ถูกใช้กันมานานและได้รับการพิจารณาให้เป็นภาษามาตรฐานในปัจจุบัน

ความหมายจากพจนานุกรมภาษาไทย

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2542 : 1140) พจนานุกรมอังกฤษ-ไทย ฉบับปรับปรุงใหม่ (สอ เสถบุตร 2546 : 753-754) พจนานุกรม Oxford Wordpower Dictionary For Thai Learners (สุไร พงษ์ทองเจริญ; และคณะ 2547 : 744) และ พจนานุกรมอังกฤษ-ไทย ฉบับปรับปรุงใหม่ (วิทย์ เทียงบุญธรรม 2544 : 714) ให้ความหมายไว้ ดังนี้

คำตลาด ถ้อยคำหรือสำนวนที่ใช้เข้าใจกันเฉพาะกลุ่ม หรืออาชีพใดอาชีพหนึ่ง ภาษาเรขาคณิตของขโมยหรือโจร ไม่ใช่ภาษาที่ยอมรับกันว่าถูกต้องตามหลักภาษา เป็นคำที่ใช้ในช่วงระยะเวลาหนึ่ง และได้รับความนิยมเป็นช่วงสั้นๆ บางครั้งเป็นคำไม่สุภาพ

2.2.2 ความหมายของนักการศึกษาชาวต่างประเทศและชาวไทย

นักการศึกษาชาวต่างประเทศให้ความหมายไว้ ดังนี้

เฟล็กซ์เนอร์ (Flexner. 1975 : vi) กล่าวถึงคำสแลงว่า หมายถึง กลุ่มคำและคำแสดงความรู้สึกที่ถูกนำมาใช้และไม่เป็นที่เข้าใจของบุคคลภายนอก เป็นคำที่ไม่เป็นที่ยอมรับในการใช้อย่างเป็นทางการโดยคนส่วนใหญ่

เบอริดจ์ (Burridge. 2004 : 113-114) กล่าวถึงคำสแลงเพิ่มเติมว่า หมายถึง คำที่เกิดจากภาษาพูด ไม่ใช่ภาษาเขียน เป็นคำที่ใช้เฉพาะกลุ่ม และทำหน้าที่เชื่อมความสัมพันธ์สมาชิกในกลุ่มเข้าด้วยกัน

นักการศึกษาชาวไทยให้ความหมายไว้ ดังนี้

สุดาพร ลักษณะียนาวิน (2523 : 62-64) กล่าวถึงคำสแลงว่า หมายถึง คำที่นำมาใช้แล้วทำให้เกิดภาพพจน์หรือรสชาติแปลกๆ เป็นการใช้คำเพื่อแสดงความเป็นสมาชิกของกลุ่มและแสดงความแตกต่างจากกลุ่มอื่นๆ คำประเภทนี้จะมีระยะเวลาในการใช้ไม่นาน เนื่องจากมีคำหรือสำนวนใหม่ๆ เกิดขึ้นมาแทนที่ หรือคำใดหากใช้กันในกลุ่มที่มีลักษณะเด่นในสังคม คำเหล่านั้นก็อาจจะใช้กันแพร่หลายไปสู่ชนนอกกลุ่มได้

วิไลวรรณ ขนิษฐานันท์ (2526 : 34) กล่าวถึงคำสแลงเพิ่มเติมว่า หมายถึง คำที่ใช้เฉพาะบุคคลที่มีความสนใจร่วมกัน หรือมีอาชีพเดียวกัน การใช้คำสแลงจะเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับปัจจุบัน สิ่งที่เกิดขึ้นเป็นประจำ หรือเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมใกล้ตัว

อัศวินธ์ เรืองรอง (2539 : 96) ให้ความหมายไว้เช่นเดียวกัน แต่กล่าวไว้เพิ่มเติมว่า เป็นคำที่ไม่ปรากฏในพจนานุกรม หรือถ้าปรากฏก็จะระบุว่าเป็นภาษาปาก เป็นคำที่ให้ความหมายเชิงอารมณ์ คือเป็นภาษาที่มีชีวิตชีวา มีสีสันและให้พลังต่อการสื่อความหมาย

กาญจนา นาคสกุล (2542 : 45) ยังกล่าวเสริมอีกว่าสแลงเป็นคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษ slang หมายถึงคำพูดในภาษาพูดที่ผู้พูดคิดดัดแปลงให้แปลกไปจากคำปกติ

จากที่กล่าวมาทั้งหมด สรุปความหมายของคำสแลงได้ ดังนี้

คำสแลง หมายถึง ภาษาพูดหรือคำพูดที่ไม่เป็นทางการ เป็นคำสร้างขึ้นใหม่ที่มีลักษณะแปลก พิเศษ ทำให้เกิดรสชาติ สร้างอารมณ์ หรือก่อให้เกิดภาพพจน์ขึ้นได้ เป็นคำที่ใช้ในกลุ่มคนที่มีลักษณะเฉพาะร่วมกัน หรือคนที่มีความสนใจในเรื่องเดียวกัน โดยที่บุคคลภายนอกไม่เข้าใจความหมายของคำ การใช้คำสแลงมักจะเป็นที่นิยมแค่ระยะเวลาหนึ่ง และหากบางคำที่ใช้กันเป็นที่แพร่หลาย อาจได้รับการยอมรับให้เป็นภาษามาตรฐานได้ ในเวลาต่อมา

2.3 ประเภทของคำสแลง แบ่งออกได้ ดังนี้

สุชาติ เทวะผลิน (2531 : 12-50) แบ่งคำสแลงออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. คำสแลงแท้ เป็นคำที่สื่อความหมายเชิงสแลงได้ด้วยรูปคำเองโดยไม่ต้องพึ่งบริบท เช่น เซลียร์ หมายถึง การยกยอประจวบสอพลอจนออกนอกหน้าอย่างน่ารังเกียจ
2. คำสแลงไม่แท้ เป็นคำที่สื่อความหมายเชิงสแลงในการนำไปใช้ในบริบทตามเจตนาของผู้ใช้ และมีความหมายอย่างหนึ่งเมื่อปรากฏโดยลำพัง ซึ่งไม่ใช่ความหมายเชิงสแลง เช่น เด็กไม่ชอบกิน ก็น้ไก่ ก็น้หมาขี้ความถึง อวัยวะของสัตว์ปีก คุณไม่ทำเพราะไม่มีก้นไซ้ไหมละ ส่วนประโยคนี้ ก็น้ หมายถึงความสามารถหรือความกล้า

จินตนา พุทธเมตะ (2546 : 7-8) แบ่งคำสแลงออกเป็น 3 ประเภท คือ

1. คำสแลงแท้ เป็นคำที่ถูกกำหนดเสียงและความหมายขึ้นมาใหม่ และอาจมีลักษณะของเสียงและความหมายจากคำที่มีอยู่เดิม เช่น ข้าว หมายถึง ผู้ชายกะเทยที่มีพฤติกรรมแสดงตนว่าเป็นหญิงไม่ใช่ชาย เป็นการเปลี่ยนเสียงพยัญชนะต้นและเสียงวรรณยุกต์จากคำเดิมสาว
2. คำสแลงเทียม เป็นการนำคำที่มีอยู่ในภาษาปกติมาทำให้เกิดความหมายใหม่ขึ้นมา อาจเป็นความหมายเชิงอุปมา หรือใช้ในหน้าที่ที่กำหนดขึ้นใหม่ ซึ่งคำจำกัดความคำสแลงเทียมของจินตนา พุทธเมตะ คล้ายกับคำสแลงไม่แท้ของสุชาติ เทวะผลิน เช่น แหนม หมายถึง คนที่มีลักษณะรูปร่างอ้วนเตี้ย มาจากการนำลักษณะของแหนมที่กลมเป็นปล้องไปเปรียบเทียบ

3. คำสแลงลักษณะประสม เป็นคำสแลงที่ตัดพยางค์จากคำเดิม หรือเป็นการประสมคำระหว่างคำสแลงแท้กับคำสแลงเทียม เช่น ก๊ะ หมายถึง กะเทย เป็นการตัดคำจากคำเดิมว่า กะเทย และเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์เพื่อสื่อความหมายทางอารมณ์

2.4 ที่มาของคำสแลง

วิไลวรรณ ขนิษฐนันท์ (2526 : 36) และ อุษณา กาญจนทัต (2542 : 29-30) กล่าวถึงแหล่งที่มาของคำสแลงไว้คล้ายคลึงกัน ดังนี้

1. เกิดจากกลุ่มคนต่างๆ ที่มีความแตกต่างกันด้านวิชาการหรืออาชีพ เพศ เป็นต้น ทำให้มีการคิดสร้างคำศัพท์เฉพาะกลุ่มขึ้นใช้ในลักษณะที่ไม่ใช่ภาษามาตรฐาน เช่น เจ๊อก เป็นศัพท์ในวงการกะเทย หมายถึง ผู้ชายกะเทยที่หน้าตาไม่ดี ไม่หล่อ เป็นต้น

2. เกิดจากภาพยนตร์และเพลง มีการใช้คำพูดตามแบบที่ได้ยินกัน เช่น เด็กเล็กๆ ใช้คำทักทายว่า “คารวะท่านป้า” แทนคำว่า “สวัสดีครับคุณป้า” เป็นการนำสำนวนการพูดจากภาพยนตร์จีนมาใช้ หรือมีคนนิยมพูดกันว่า “เอาความทุกข์ไปทิ้งทะเล” เป็นการนำคำจากเพลงไปใช้ เป็นต้น

3. เกิดจากสื่อมวลชนต่างๆ ผู้คนนิยมนำคำและวลีต่างๆ ไปใช้โดยที่ไม่มีความหมายอะไรมากนัก เช่น ไปไหนๆ ไปเมโธ เป็นคำที่มาจากโฆษณาในโทรทัศน์ คำว่า ห้าห่วง หมายถึง หน้าด้าน, ไปเต้ หมายถึง หัวหยิก และจากละครโทรทัศน์ เช่น สุดท้ายก็บัวแดงน้ำ

4. เกิดจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสังคม ทำให้เป็นต้นเหตุของการเกิดคำหรือวลีที่เป็นสแลงได้ในบางครั้ง เช่น คำว่า “เตือนใจ” เกิดจากคดีฆาตกรรม และหนังสือพิมพ์เขียนข่าวนี้เป็นเวลานานจนทำให้เกิดเป็นวลี “คดีเตือนใจ ” ขึ้นมา และคำนี้ปรากฏในภาษาเขียนบ่อย จึงทำให้แปรสภาพไปเป็นคำธรรมดา

อุษณา กาญจนทัต ได้กล่าวเพิ่มเติมถึงแหล่งที่มาของคำสแลงไว้อีก 4 ข้อ ดังนี้

1. เกิดจากการเล่น การแข่งขัน การพนัน การมหรสพ เช่น สอยคิว ม้วนเสือ ป่อนแตก
2. เกิดจากนิทาน วรรณคดี และวรรณกรรม เช่น วัตรอยดิน ไร่เทียมทาน
3. เกิดจากประเพณีและความเชื่อ เช่น ฟาดเคราะห์ ยกครู ปล่อยวัด
4. เกิดจากคำอุทาน เช่น ออกอีแป้นแตก อู๋ตายวายกริด ให้ตายเถอะโรบิน

สำหรับเหตุผลในการใช้คำสแลงนั้น วิไลวรรณ ขนิษฐนันท์ (2526 : 37-38) ได้กล่าวไว้ว่าทำให้การใช้ภาษามีรสชาติแตกต่างไปจากการที่ไม่ใช้สแลง โดยมีสาเหตุใหญ่ๆ ดังนี้

1. เพื่อแสดงความสนิทสนมและความเป็นกันเอง คำสแลงในลักษณะนี้มักเป็นคำสแลงเฉพาะกลุ่ม

2. เพื่อความสนุกสนานในการเล่นคำ เช่น คำว่า “เด็กฮาร์ด” เมื่อใช้กันเป็นที่รู้จักแพร่หลาย ก็ทำให้มีคำว่า “เด็กเฮิร์ท” และ “เด็กฮือ” สำหรับคำว่าคนเป็นหวัด ตามมา

3. เพื่อผ่อนคลายความตึงเครียด หรือระเบียบวินัยต่างๆ เช่น การพูดถึงความตายหรือคุก ตะรางโดยตรง เป็นเรื่องที่ตึงเครียดมาก จึงใช้สแลงว่า “ไปขายถ่าน” หรือ “กลับบ้านเก่า” หรือ “ไปสวรรค์” สำหรับคำว่าตาย และ “มั่งสายบัว” และ “ฮ่องกรง” สำหรับคำว่าคุก เป็นต้น

อุษณา กาญจนทัต ได้กล่าวถึงการใช้คำแทนแบบนี้อย่างนี้ว่า เพื่อช่วยลดความน่าเกลียด น่ากลัวลง ด้วย ตัวอย่างการใช้คำว่า โกงคอชัน คายแก้ว แทนคำว่า อาเจียน

4. เพื่อแสดงสติปัญญาในการใช้คำแสดงอารมณ์ขัน การถากถางเสียดสี เช่น คำว่า “เพี้ยน” หมายถึง การจำหรือกระทำอะไรพลาดไป “แอ๊ปเปิ้ล” หมายถึง อับริย “ตุ๊ด” หมายถึง กระเทยที่เป็นผู้ชาย “กระเทียม” หมายถึง กระเทย “พูดจามีสาระ” หมายถึง การพูดแซงโดยที่ตัวผู้พูดแซงไม่ทราบ ว่าผู้อื่นกำลังพูดเรื่องอะไร

5. เพื่อแสดงความแปลกประหลาด พิสดาร เป็นการหลีกหนีความจำเจซ้ำซากในการพูด ภาษา เช่น นักศึกษาในมหาวิทยาลัย ใช้คำว่า “เน้น” แทนคำว่า “กิน” หรือ “ทาน”

6. เพื่อให้เหมือนกับผู้อื่น ที่มีการใช้คำสแลงในสังคมนั้น

นอกจากนั้นพาร์ทริจ (Partridge. 1954 : 115-116) กล่าวถึงเหตุผลในการสร้างคำสแลงเพิ่มเติมไว้ดังนี้

1. เพื่อแสดงภาพพจน์
2. เพื่อความหลากหลายในการใช้คำ
3. เพื่อสื่อความให้กระชับยิ่งขึ้น
4. เพื่อปรับทัศนคติของแต่ละคนให้เป็นหนึ่งเดียวกัน
5. เพื่อใช้เป็นความลับ โดยที่คนนอกกลุ่มไม่เข้าใจ

2.5 ลักษณะการสร้างคำ

2.5.1 การสร้างคำใหม่

เฟล็กซ์เนอร์ (Flexner. 1975 : 596-608) กล่าวถึงวิธีการสร้างคำใหม่ในภาษา (The mechanical formation of new words) ดังนี้

1. การเปลี่ยนความหมาย (Changes in meaning)

คำที่เกิดขึ้นใหม่ส่วนใหญ่เกิดจากการเปลี่ยนความหมายของคำเก่า เป็นการขยายความหมายของคำ หรือการทำให้ความหมายแคบลง คำใหม่ที่เกิดขึ้นจากทั้งสองวิธีนั้นยังคงรูปสะกดตามคำเก่า ดังนั้นการออกเสียงหรือการเน้นจึงมีการเปลี่ยนแปลงค่อนข้างน้อย

1.1 ความหมายกว้างขึ้น (Generalization) มีวิธีการ 2 แบบ คือ

1.1.1 การขยายคำ (Radiation) ในทางภาษาศาสตร์หมายถึงการนำคำเดิมมาใช้ในความหมายใหม่ ซึ่งสอดคล้องกับความหมายเดิม เช่น คำว่า มือ มีความหมายที่หลากหลายในภาษามาตรฐาน และภาษาสแลง ดังนี้ ความหมายปกติ 1. มือ หมายถึง น. อวัยวะส่วนหนึ่งของร่างกายอยู่ต่อจากปลายแขน ประกอบด้วยฝ่ามือ และนิ้วมือสำหรับจับ เป็นต้น 2. มือเก่า หมายถึง น. คนแก่ ผู้ชำนานูการ ผู้อยู่ในวงการมายาวนาน 3. มือสั้นตีนสั้น เป็นสำนวน หมายถึง ก. ขาดกำลังที่จะช่วยให้กิจการสำเร็จด้วยดี 5. มือใหม่ หมายถึง ว. ยังไม่มีความชำนาญ ความหมายแต่ละคำขยายความจากคำเดิม คำว่า มือ

1.1.2 การเชื่อมคำ (Concatenation) ในทางภาษาศาสตร์หมายถึงการนำคำเดิมมาให้ความหมายหลายๆ ความหมาย โดยแต่ละความหมายไม่เกี่ยวข้องกับความหมายเดิมของคำนั้นๆ แต่จะเชื่อมโยงกับความหมายใหม่ที่เกิดขึ้นก่อนหน้านี้ เช่น คำว่า cardinal มาจากภาษาลาตินและฝรั่งเศส และมีความหมายเท่ากับ hinge ซึ่งมีความหมายว่า ความสำคัญพื้นฐาน หรือสำคัญที่สุด เช่น cardinal number หมายถึง เลขจำนวนนับทั้งหมดที่แสดงถึงจำนวน เช่น 1,2,3,4 เป็นต้น ต่อมาคำนี้ได้หมายถึงหัวหน้าหรือผู้นำที่สำคัญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้นำทางศาสนาโรมันคาทอลิก และต่อมาคำนี้ยังใช้อธิบายถึงเสื้อคลุมของพระคาร์ดินัลที่มีสีเหลืองแดงสด จากความหมายนี้ทำให้นำไปใช้เรียกนกอเมริกันที่มีสีเดียวกันนี้ จนเป็นชื่อของทีมเบสบอล St. Louis Cardinals ซึ่งมีสัญลักษณ์เป็นรูปนกคาร์ดินัล ดังนั้นจากคำว่า cardinal ซึ่งหมายถึง ความสำคัญอันดับแรก ความหมายเพิ่มขึ้นเป็นโป๊ป, สี, นก และทีมเบสบอล ความหมายของคำเหล่านี้เกิดจากการขยายความหมายจากความหมายเดิม แต่ไม่มีความเกี่ยวเนื่องกับความหมายดั้งเดิมของคำ ดังนั้นการเปลี่ยนแปลงความหมายโดยการเชื่อมความนี้ คำแต่ละคำจึงเชื่อมต่อกันกับความหมายก่อนหน้านี้ในลักษณะที่เป็นลูกโซ่

1.2 ความหมายแคบลง (Specialization) หมายถึงคำที่เคยมีความหมายกว้าง ถูกนำมาใช้ให้ความหมายแคบลง เช่น คำว่า corn หมายถึง เมล็ดธัญพืชชนิดใดๆ ก็ตาม แต่ในปัจจุบันคำนี้หมายถึง เมล็ดข้าวโพดเท่านั้น หรือคำว่า liquor หมายถึง ของเหลว แต่ปัจจุบัน หมายถึง เครื่องดื่มที่เป็นแอลกอฮอล์ การทำให้ความหมายแคบลงนั้นเกิดขึ้นน้อยกว่าการขยายความหมาย

คำที่มีความหมายแคบลง เช่น คำว่า horn ปกตินำมาใช้กับคนที่ขบถรยนต์ หมายถึง แตรของรยนต์ แต่มีความหมายอื่นๆ อีก เช่น สามีที่ภรรยามีชู้และถูกสวมเขา (cuckold) แฟนของนักสู้วัวกระทิง (bullfight fan) คำที่มีหลายความหมายถูกนำมาใช้เฉพาะกลุ่ม ทำให้ความหมายเหลือเพียงความหมายเดียวในกลุ่มนั้นๆ

การสร้างคำใหม่ให้มีความหมายกว้างและความหมายแคบลงสามารถทำได้ด้วยวิธีการใช้อุปลักษณ์และภาษาภาพพจน์ ได้เช่นกัน (Metaphor and figurative) วิธีนี้เป็นการอธิบายสิ่ง

ต่างๆ ผิดจากหลักความเป็นจริง คือสมมุติให้สิ่งไม่มีชีวิต มีลักษณะอาการเหมือนสิ่งมีชีวิต เรียกว่า บุคลาธิษฐาน (Personification) ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการใช้อุปลักษณ์ เช่น ข้อความว่า ดนตรีเต้นได้ หรือ รถยนต์บ้าคลั่ง

ความหมายที่เปลี่ยนแปลงไปจะมี 2 ลักษณะ คือ

1. ความหมายเปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้น (Elevation) หมายถึง การเปลี่ยนแปลงความหมายของ คำไปในเชิงบวก ทำให้ยกระดับของคำไปในทางที่ดีขึ้นมากกว่าแต่ก่อน เช่น คำว่า angel จาก ความหมายเดิมแปลว่า ผู้ส่งสาร หรือผู้นำข่าว แต่ในปัจจุบันได้ถูกเปลี่ยนความหมายไปในทางที่ดีขึ้น หมายถึง นางฟ้า

2. ความหมายเปลี่ยนไปในทางที่เสื่อมลง (Degradation) หมายถึง การเปลี่ยนแปลง ความหมายของคำไปในเชิงลบ ทำให้ลดระดับของคำไปในทางที่เสื่อมลง เช่น คำว่า pirate จาก ความหมายเดิมแปลว่า นักผจญภัย แต่ในปัจจุบันได้ถูกเปลี่ยนความหมายไปในทางที่เสื่อมลง หมายถึง โจรสลัด หรือผู้ที่ละเมิดสิทธิของผู้อื่น

2. การเปลี่ยนรูปคำ (Changes in form) แบ่งออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

2.1 การเปลี่ยนรูปคำให้ยาวขึ้น (Changes in form-lengthening)

คำใหม่ที่เกิดจากการเปลี่ยนรูปคำให้ยาวขึ้นจากคำเดิม ทำได้ด้วยวิธีการประสมคำและการรวบคำ หรือโดยการเติมหน่วยคำเพิ่มที่ข้างหน้า (อุปสรรค) และข้างหลัง (ปัจจัย)

2.1.1 การประสมคำ (Compounding)

เป็นการนำคำ 2 คำ มารวมกัน ทำให้กลายเป็นคำเดียว เช่น daisy มาจาก day's eye คำว่า daisy เกิดจากรูปแบบของ daisic และ dayesege ซึ่งคำว่า dayesege มาจากคำ ภาษาอังกฤษโบราณ doegeseage หมายถึง day's eye, doeg = day และ eage = eyeg เป็นการ พูดึงดอกทานตะวันที่กลีบดอกไม้จะบานในตอนกลางวัน เปิดให้เห็นลักษณะที่เหมือนกับตาสีเหลือง และดอกทานตะวันจะหุบลงอีกครั้งในตอนเย็น การรวมคำอาจเกิดจากคำมาตรฐานสองคำ เกิดจากคำ สแลงสองคำ หรือเกิดจากคำมาตรฐานและคำสแลงรวมกันได้เช่นกัน เช่น baby-sit, hot-chot เป็นต้น ไม่ว่าคำต่างๆ เหล่านี้จะเกิดจากการรวมคำแบบใดก็ตาม ในที่สุดแล้วการเน้นหรือลักษณะเฉพาะของ คำจะหายไป เช่น "God be with ye" กลายเป็น "good-bye" ไม่คงความหมายเดิมอีก การประสมคำ เกิดขึ้นในภาษาอังกฤษบ่อยๆ โดยเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องและเป็นไปตามธรรมชาติ และคำสแลงที่เกิดขึ้น ด้วยวิธีการประสมคำ มีอัตราการเกิดที่ปรากฏขึ้นได้บ่อยมาก

2.1.2 การเติมหน้าหรืออุปสรรค และการเติมหลังหรือปัจจัย (Prefixes and suffixes)

เป็นวิธีการสร้างคำโดยนำหน่วยคำเติม (Affixes) ของคำเติมหน้า และคำเติมหลัง ซึ่งเป็นการสร้างคำที่พบได้ทั่วไปในภาษกรีก และลาติน และภาษาเยอรมัน มักเป็นคำหลายพยางค์ ทุกวันนี้ภาษาพื้นเมืองใช้รากศัพท์ที่ยืมมา และการเติมอุปสรรคปัจจัยจากแหล่งต่างๆ เพื่อที่จะสร้างคำใหม่ขึ้นมา เรียกว่า remacadamized re- มาจากภาษาลาติน mac มาจากภาษาเซลดติก adam มาจากภาษาฮิบรู -ize มาจากภาษกรีก ซึ่งรับมาจากฝรั่งเศส และ -d เป็นอักษรตัวเดียวที่มาจากภาษาอังกฤษดั้งเดิม กลุ่มคำใหม่ๆ ที่สร้างจากการเติมอุปสรรคและปัจจัย เรียกว่า การแปลงทางภาษา (Derivations)

ทั้งกลุ่มคำมาตรฐานที่ใช้กันทั่วไป และกลุ่มคำแสลงถูกสร้างขึ้นจากการเติมอุปสรรคหรือ ปัจจัย ที่คำรากศัพท์ อดีตกาลถูกสร้างจากการเติม ed ที่รากคำกริยา คำนาม หรือคำแสดงกลุ่มคน องค์กร สร้างขึ้นโดยเติม -er, -ster, -ess และอื่นๆ เมื่ออุปสรรคและปัจจัยถูกนำมาเติมเข้ากับคำแสลง ความหมายของคำที่เกิดขึ้นใหม่นี้สามารถแปลได้จากรากศัพท์เดิม

2.1.3 การรวบคำ (Blending)

เป็นคำใหม่ที่เกิดจากการนำส่วนย่อยของสองคำมารวมกัน ทำให้กลายเป็นคำเดียว มีการรวบคำโดยใช้ส่วนแรกของคำที่หนึ่งรวมกับส่วนที่สองของอีกคำ ซึ่งคำสองคำมีเสียงทั่วไป ปกติจะเป็นเสียงสระกลาง การรวบคำมีสองชนิด คือ คำที่สร้างขึ้นโดยแต่ละบุคคล ซึ่งคำเหล่านั้นถูกยอมรับในการนำมาใช้ และอีกชนิดหนึ่งคือคำที่สร้างขึ้นโดยแต่ละบุคคลเช่นกัน แต่นานๆ ครั้งจึงเป็นที่ยอมรับและผู้ฟังจำเป็นต้องทวนความจำถึงคำสองคำที่นำมารวบเข้าด้วยกันเพื่อให้แน่ใจในความหมายของคำใหม่ที่เกิดจากการรวบคำนั้น

กลุ่มคำมาตรฐานที่ยอมรับและนำมาใช้ เช่น คำว่า motel มาจาก (motorist + hotel) และคำว่า smog มาจาก (smoke + fog) การรวบคำจะไม่เกิดขึ้นบ่อยๆ ในคำแสลง แม้ว่าคำที่ใช้กันมาก อย่างคำว่า mangy (mean+stingy), scrowsy (screwy+lousy)

2.2 การเปลี่ยนรูปคำทำให้สั้นลง (Changes in form-shortening) แนวโน้มในภาษาอังกฤษ และโดยเฉพาะภาษาสแลงถูกเปลี่ยนรูปคำให้สั้นลงเพื่อนำมาใช้อย่างไม่เป็นทางการเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นบ่อยๆ คำอาจทำให้สั้นลงโดยการตัดส่วนท้าย และตัดส่วนหน้าของคำออก การใช้ตัวย่อ

2.2.1 การตัดส่วนท้ายของคำ (Back clipping) เป็นวิธีการที่ใช้มากที่สุด โดยการตัดพยางค์เดียวหรือกลุ่มพยางค์จากส่วนท้ายของคำให้เหลือคำหลักอย่างเดียว (stump word) เช่น math (ematics) , memo(random) คำสแลง เช่น cig(arette), homo (sexual) คำที่ตัดส่วนท้ายออกแล้วยังสามารถเข้าใจได้ คำหลักส่วนใหญ่ความหมายอยู่ที่พยางค์แรก คำที่ตัดส่วนท้ายออกส่วนใหญ่มาจากคำที่เน้นพยางค์แรก

การสร้างคำแบบย้อนถอย (Back formations) เป็นการตัดปัจจัยของคำออก เช่น การตัด -er, -or, -ar หรือ -r จากส่วนท้ายของคำ เพื่อเปลี่ยนคำนามให้เป็นคำกริยา จึงทำให้เกิดการเข้าใจผิดคิดว่าการตัดส่วนท้ายที่เป็นปัจจัยออกในทุกคำ จะทำให้เหลือรากคำที่เป็นกริยา ดังนั้นจึงมีคำกริยาที่สร้างขึ้นใหม่ เช่น auth จาก author, ush จาก usher

2.2.2 การตัดส่วนหน้าของคำ (Front clipping) เช่น (de)spite, (peri)wig ส่วนการตัดพยางค์ในคำแสดง เช่น (be)bop, croot(from recruit), (con)fess, (tele)gram โดยปกติการตัดส่วนหน้าเกิดจากการตัดพยางค์แรกที่ไม่เน้นหนัก หรือกลุ่มพยางค์สองคำ สามคำ หรือสี่คำ เพื่อให้เป็นคำหลัก การตัดส่วนหน้าของคำส่วนใหญ่เกิดจากการลดคำอุปสรรค การตัดพยางค์ส่วนหน้ามักทำให้น่าสนใจมากกว่าการตัดพยางค์ส่วนท้าย เพราะคำประสมนี้เกิดขึ้นยากกว่า และระบุที่มาของคำเดิมยาก

การตัดส่วนหน้าและส่วนท้ายของคำรวมกัน (Combination front and back clippings) การตัดคำแบบนี้บางครั้งเกิดขึ้นในภาษาอังกฤษ ที่พบในคำแสดง เช่น gate มาจาก alligator, tec มาจาก detective การตัดพยางค์ทั้งส่วนหน้าและส่วนท้ายนั้นมักไม่เป็นที่นิยม ในการตัดคำส่วนใหญ่จะตัดพยางค์ส่วนท้ายก่อนพยางค์ส่วนหน้า

การตัดถ้อยคำ (Clipped phrases) ส่วนใหญ่จะตัดคำหรือกลุ่มคำของถ้อยคำตัวสุดท้าย (คล้ายกับการตัดพยางค์ส่วนท้าย) การตัดวลีทั้งในคำมาตรฐานและคำแสดงเป็นที่นิยมตั้งแต่สงครามโลกครั้งที่สอง การตัดวลีเกิดจากการตัดส่วนของคำประสมให้เป็นสองคำ เช่น flats (flat-heeled shoes), nylons (nylon-stockings) การตัดวลีดังกล่าวเป็นการตัดพยางค์ส่วนท้าย แต่การตัดพยางค์ส่วนหน้าก็ยังสามารถพบได้เช่นกัน เช่น (menstrual) period, (down) with it เป็นต้น ชื่อสถานที่ที่มีหลายคำก็สามารถทำให้สั้นลงได้ โดยคงคำว่า “the” ไว้ก่อนทำให้รูปคำสั้นลง เช่น the (West) Point, the (French) Quarter in New Orleans วลีบางประโยคถูกทำให้สั้นลงโดยตัดส่วนหน้า หรือส่วนท้ายส่วนใดส่วนหนึ่ง เช่น heebie-jeebies เป็น heebies หรือ jeebies การตัดคำสามารถใช้เพื่อละคำต้องห้ามได้ด้วย เช่น up your ass ตัดพยางค์ท้ายออกเป็น up yours

2.2.3 การใช้ตัวย่อและคำที่สร้างขึ้นจากการใช้ตัวย่อ (Abbreviations and acronyms) มีการใช้ตัวย่อในคำแสดงที่เป็นคำเดียวเป็นจำนวนน้อย เช่น H สำหรับคำว่า horse หรือ heroin, M สำหรับคำว่า morphine ตัวย่อเหล่านี้ไม่ใช่ตัวย่อที่ใช้กันโดยปกติ ตัวย่อจะถูกนำมาใช้สำหรับคำมาตรฐานทั่วไป

อย่างไรก็ตาม มีการนำวิธีนี้มาใช้บ่อยครั้งในวลีที่เป็นสแลง เป็นการใช้ตัวย่อในการพูดและเขียน โดยการย่อที่อักษรตัวแรกของแต่ละคำ เช่น A.W.O.L. (absent without leave), s.o.l. (shit out of luck) ตัวย่อที่ใช้ในวลีเหล่านี้เป็นคำสั้นและมีพลัง ต้นกำเนิดของตัวย่อประเภทนี้ส่วนใหญ่

มาจากเคาน์เตอร์สั่งอาหารกลางวัน กองทัพ และคำพูดอนาจารของผู้ชาย คำแสดงบางครั้งเกิดจากการเลียนแบบการย่อ คือใช้ตัวอักษรแทนเสียงของคำ เช่น I.O.U. หมายถึง I owe you เป็นคำพูดที่ใช้เพื่อรับรองว่าจะจ่ายหนี้คืน

การย่อวลีโดยใช้ตัวอักษรตัวแรกของแต่ละคำมารวมเข้าด้วยกัน และออกเสียงเป็นคำใหม่ เรียกว่า คำที่สร้างขึ้นจากการใช้ตัวย่อ และบ่อยครั้งก็มีการนำแต่ละตัวอักษรมารวมกันเป็นคำ เช่น snafu (situation normal : all fucked up)

3. การเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (Changes in pronunciation) เป็นการเปลี่ยนแปลงโดยเน้นเสียง เปลี่ยนเสียง หรือเติมกลางระหว่างพยางค์ของคำเดิม

3.1 การเปลี่ยนเสียงอย่างง่าย (Simple changes in pronunciation) เป็นการออกเสียงที่แตกต่างไปเล็กน้อยจากคำเดิม โดยปกติเป็นการเปลี่ยนที่ไม่มีผลกับการสะกดคำ และใช้การออกเสียงที่ดังขึ้น หรือมีการเน้นเสียงในประโยค การออกเสียงแท้จริงแล้วไม่ได้เปลี่ยน แต่เปลี่ยนทำนองเสียงทั้งประโยคในคำมาตรฐาน เช่น It's a real cool day. หมายถึง It's a very chilly day. ในภาษามาตรฐานเน้นเสียงที่คำหลัก it's, real cool และ day. เท่ากัน หรือเน้นเสียงเล็กน้อยที่คำว่า real ถ้าเป็นวันที่สบายอย่างยิ่ง จะเน้นเสียงที่คำว่า real และ day ประโยคนี้จะออกเสียงสูงอย่างเต็มที่และต่ำๆ ที่สามคำสุดท้ายเป็น It's a real cool day ส่วนในคำสแลงจะเน้นเสียงที่คำว่า real เสมอ และคำมาตรฐาน day เกือบจะไม่ได้รับการเน้นเสียงเลย เป็นการกลืนเสียงเข้าด้วยกัน โดยความเป็นจริงคำแสดง real cool จะรวมกันเป็นคำเดียว ทำให้เน้นประโยคและระดับที่สูงที่สุดของน้ำเสียงในประโยคด้วย เป็น It's a REAL COOL day การเปลี่ยนแปลงส่วนมากเกิดขึ้นเวลาใช้คำใหม่ หรือเมื่อพูดกับคนแปลกหน้า

3.2 การตุ๋นเสียง¹ (Corruptions) เป็นการออกเสียงคำที่เปลี่ยนจากคำเดิมมักเกิดขึ้นนานๆ ครั้ง ในภาษาสแลงคำสองคำที่มีเสียงคล้ายคลึงกันอาจจะทำให้เกิดการทอดเสียงของแต่ละคำรวมกันได้ เช่น คำว่า heart และ hard ทอดเสียงรวมกันเป็นคำว่า hardt เพราะคำว่า hard เมื่อใช้เป็นสแลงหมายถึง the erect penis และ heart ใช้เป็นสแลงหมายถึง the glans of the penis ทั้งสองคำจึงหมายถึงสิ่งเดียวกัน สามารถนำมาใช้แทนกันได้ ผู้พูดจะออกเสียงต่ำเวลาที่พูดถึงสองคำนี้ ทำให้ออกเสียงไม่ชัด ผู้ฟังไม่สามารถบอกได้ว่าผู้พูดหมายถึงคำใด

คำที่ได้จากการเปลี่ยนเสียงมีการสะกดผิดบ่อยๆ เช่นกัน เช่น first เป็น foist คำเปลี่ยนเสียงไปแต่ความหมายของคำยังเป็นความหมายเดิม เป็นการออกเสียงไม่ชัดเพื่อให้เกิดความเพี้ยนเพี้ยน

¹ คำนี้เรียกตามลัทธิ เพ็งแก้ว จากหนังสือภูมิพินภาษาไทย (2545)

ของสำเนียงชาวบรูคลิน ดังนั้น คำว่า foist มีความหมายเช่นเดียวกับคำว่า first คำประเภtnี้นี้เป็นที่นิยมใช้โดยตัวละครที่มีลักษณะตลก และนักเรียนบ้าง ส่วนใหญ่ที่เห็นได้ชัดเป็นการเปลี่ยนเสียงเพื่อความขบขัน การหัวเราะ หรือความทะเล้น เช่น automobubble, martooni การเปลี่ยนเสียงเรียกอีกอย่างได้ว่าการสร้างคำหยอกล้อ (jocular folk etymology) เป็นการออกเสียงคำต่างประเทศ คำที่มีความซับซ้อน หรือศัพท์เทคนิคคิด ทำให้ดูเป็นทางการน้อยลง วิธีนี้ค่อนข้างจะเป็นที่นิยมหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 เช่น olive oil เป็น au revoir, very close veins เป็น varicose veins การเปลี่ยนเสียงอาจจะนิยมในช่วงระยะเวลาหนึ่ง หรือเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องได้

3.3 การเติมหน่วยคำเติมกลางระหว่างพยางค์ของคำเดิม (Infixes) เป็นการนำหน่วยคำเติม (Affixes) เติมที่กลางคำ ระหว่างพยางค์ คำที่นิยมนำมาใช้ คือ -ma-, -ama-, and -a- เช่น คำเปลี่ยนเสียงดังของกระดิ่ง ting-a-ling โดยปกติเป็นการเติมลงไปหลังพยางค์ที่สองของคำที่มีสามหรือสี่พยางค์ เพื่อให้เกิดอารมณ์ขัน หรือความทะเล้น ทำให้คำยาวขึ้น การเติมคำเหล่านี้ไม่ทำให้ความหมายเปลี่ยนไป

4. การเปลี่ยนหน้าที่ทางไวยากรณ์ (Changes in the part of speech) เป็นการเปลี่ยนแปลงหน้าที่ของคำ (Functional shift) เกิดขึ้นได้ในทุกๆ ระดับของภาษา ทั้งภาษามาตรฐาน ภาษาพูด หรือภาษาสแลง การเปลี่ยนหน้าที่ของคำไม่ทำให้ทั้งความหมาย และรูปคำเปลี่ยนไป เป็นการเปลี่ยนหน้าที่ทางไวยากรณ์เท่านั้น คำมาตรฐาน เช่น eye, ink, stomach เป็นคำนาม คำเหล่านี้ในภาษาสแลง หรือภาษาพูดใช้เป็นคำกริยา การสร้างคำใหม่โดยปกติเพื่อทำให้รูปคำสั้นลงมากกว่าขยายให้ยาวขึ้น วิธีนี้เกิดขึ้นหรือนิยมนำไปใช้บ่อยโดยคนเขียนข่าวพาดหัวหนังสือพิมพ์

คำที่เปลี่ยนหน้าที่ทางไวยากรณ์ ผู้ฟังอาจจะแน่ใจว่าเป็นคำชนิดใด ด้วยการฟังการเน้นเสียงของผู้พูด ในคำมาตรฐาน to abuse และ to house เป็นคำกริยา ออกเสียงที่พยัญชนะตัวสุดท้าย แต่ในคำนามไม่ได้ออกเสียงเช่นนั้น ผู้อ่านไม่สามารถเห็นการเปลี่ยนหน้าที่ของคำได้อย่างชัดเจนในการเขียน ต้องฟังการออกเสียงของผู้พูดเป็นการช่วย คำมาตรฐานซึ่งมีการเปลี่ยนหน้าที่ของคำ ไม่จำเป็นต้องเป็นคำสแลง ส่วนใหญ่คำมาตรฐานมีการเปลี่ยนหน้าที่ทางไวยากรณ์แตกต่างจากคำที่คาดว่าเป็นสแลง คำสแลงมีคำหลากหลาย ทั้งคำนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ หรือคำวิเศษณ์ ที่สามารถเปลี่ยนหน้าที่ของคำได้

5. การยืม (Borrowings) เป็นการยืมคำจากภาษาต่างประเทศมาใช้ในการสร้างคำใหม่ หรือการยืมคำแบบทับศัพท์ (Loan words) คำยืมทับศัพท์อาจจะมีรูปแบบและความหมายใกล้เคียงกับต้นกำเนิดของคำเดิม ภาษาอังกฤษมีการยืมคำมาใช้จากหลายภาษาและหลายประเทศ เช่น butt ยืมคำ

จากภาษาดัตช์ shmo ยืมคำจากภาษาของชาวยิวในยุโรปตะวันออก และสแลงอเมริกันคำว่า hooch และ pow-wow ยืมคำจากภาษาอินเดีย เป็นต้น

เมื่อมีการนำคำภาษาต่างประเทศที่ไม่คุ้นเคยมาใช้ในท้องถิ่น จะมีการเปลี่ยนแปลงพยางค์ หรือคำให้มีการสะกดและเสียงที่คล้ายคลึงกับเจ้าของภาษา การเปลี่ยนเสียงอาจจะไม่สัมพันธ์กับความหมายของคำ เช่น คำว่า mouscheron กลายมาเป็นคำว่า mushroom เป็นการเปลี่ยนเสียงให้ใกล้เคียงกับเสียงเดิมในภาษา แต่ความหมายในคำนี้ไม่เกี่ยวข้องกับคำว่า mush หรือ room เลย การสร้างคำวิธีนี้เกิดขึ้นอย่างช้าๆ แต่ความนิยมในการใช้ของคนเกิดอย่างค่อยเป็นค่อยไป

บุคคลที่นิยมนำคำต่างประเทศใหม่ๆ มาใช้ ได้แก่ ทหารเรือ สมาชิกของกองกำลังทหารต่างประเทศ ผู้ที่นิยมภาพยนตร์และละครต่างประเทศ และนักท่องเที่ยว นักเรียน ที่กลับจากการไปศึกษาต่อ หรือพักผ่อนที่ต่างประเทศ การยืมคำจากต่างประเทศโดยตรงเนื่องจากการสื่อสารที่ทันสมัย ผู้ใช้ภาษาใช้คำยืมโดยไม่รู้ตัวจากหนังสือพิมพ์ หรือทางวิทยุ และรายการโทรทัศน์ ดังนั้นการยืมคำจากต่างประเทศอาจจะเพิ่มขึ้นได้ในอนาคต

6. คำรึ้นหูและคำต้องห้าม (Euphemisms and taboo words) คำประเภทนี้เป็นคำที่นำมาใช้เพื่อแทนคำต้องห้าม คำหยาบ รุนแรง หรือคำที่ไม่น่าพอใจ การใช้คำประเภทนี้ช่วยเพิ่มอารมณ์ขัน หรือช่วยให้สถานการณ์ที่น่ากลัว รุนแรง เศร้า เครียด ลดลง คำที่หยาบกระด้าง เช่น คำว่า die ควรใช้คำว่า fall out, go west, or cash in our chips แทน

7. การสร้างคำเฉพาะบุคคล (Individual coinages) เป็นการสร้างคำใหม่โดยแต่ละบุคคล และคำหรือวลีที่สร้างขึ้นนั้นเป็นที่นิยม ผู้ที่สร้างคำประเภทนี้ ได้แก่ นักวิทยาศาสตร์ นักการเมือง ผู้มีชื่อเสียงจากหนังสือพิมพ์ วิทยุ นักวิจารณ์ทางโทรทัศน์ นักเขียนการ์ตูนตลก และนักแสดงตลกทางโทรทัศน์

โดยการสร้างคำส่วนมากเป็นการนำคำที่คุ้นเคยมาประสมคำ หรือรวบคำ คำใหม่ที่เกิดจากการรวบคำ เช่น alcoholiday มักเป็นคำที่นิยม ขึ้นชอบ ใช้กับนักเขียนคอลัมน์ประจำของหนังสือพิมพ์ และนักวิจารณ์รายการวิทยุและโทรทัศน์ แต่คำพวกนี้ได้รับความนิยมใช้เป็นระยะเวลาไม่นาน การรวบคำเป็นการทำให้เห็นภาพมากกว่าดูความเหมาะสม เน้นใจความสำคัญมากกว่านำมาใช้ประโยชน์ คำที่เกิดจากการรวบคำเกิดขึ้นมาอย่างสม่ำเสมอ เป็นวิธีการสร้างศัพท์ใหม่อย่างชาญฉลาด

8. คำสแลงสังเคราะห์และประดิษฐ์ (Synthetic and artificial slang)

คำสแลงสังเคราะห์ (Synthetic slang) สื่อมวลชนที่เป็นที่รู้จักอย่างนักเขียน และผู้ให้ความบันเทิง นักจัดรายการวิทยุ เป็นผู้สร้างคำศัพท์และวลีใหม่ๆ ขึ้นมา เพื่อเพิ่มสีสันและลักษณะเฉพาะตัวลงในคอลัมน์ หรือแสดงในงานของตนเอง ทำให้คำหรือวลีเหล่านี้แพร่หลาย และรู้จักอย่างกว้างขวาง วัตถุประสงค์ของการใช้คำสังเคราะห์ในงานต่างๆ เพื่อความกะทัดรัดและควมมีชีวิตชีวา คำสังเคราะห์ประเภทนี้เป็นที่นิยมและมีโอกาสเกิดขึ้นในสถานะของคำสแลงที่แท้จริง แต่การใช้โดยทั่วไปเกิดขึ้นไม่บ่อยนักและเป็นคำที่มีระยะเวลาในการใช้สั้น

คำสแลงประดิษฐ์ (Artificial slang) เป็นคำที่มาจากคำศัพท์เฉพาะกลุ่มอาชีพ กลุ่มสังคม และคำโบราณ นักเขียน ผู้เขียนบทภาพยนตร์ นำคำประเภทนี้ไปใช้ เช่น moll หมายถึง เพื่อนสาวของหมู่อาชญากร คำนี้เป็นที่รู้จักในกลุ่มผู้อ่านนิยายลึกลับฆาตกรรม และผู้ชมภาพยนตร์อาชญากรรม

นักโฆษณาสร้างคำโฆษณาขึ้นมาด้วยวิธีการประดิษฐ์คำใหม่ๆ เช่น Polishine (a polish that also shines) คำเหล่านี้อาจจะเป็นที่นิยมใช้กันทั่วไป

9. การสร้างคำและวลีใหม่โดยการใช้เสียง (Creating new words and expressions by sound) แบ่งออกเป็น 3 วิธี ดังนี้

9.1 คำเลียนเสียงธรรมชาติ (Onomatopoeia) เป็นการสร้างคำโดยเลียนแบบเสียงที่เกิดขึ้นในธรรมชาติทำให้เกิดการออกเสียงเรียกตามเสียงที่เกิดขึ้นจริง เช่น bow-wow เป็นเสียงเห่าของสุนัขและให้ความหมายแทนคำว่าสุนัขด้วย การใช้คำเลียนเสียงธรรมชาติอาจจะเป็นการใช้คำศัพท์ง่ายๆ ไม่ซับซ้อน การใช้คำประเภทนี้พบได้บ่อยครั้งในการใช้คำศัพท์ของวัยรุ่น เช่น choo-choo เป็นการเลียนเสียงรถไฟ นอกจากนั้นผู้ใหญ่มีการใช้คำเลียนเสียงเพื่อให้ความหมายโดยนัยหรือเพิ่มความหมายขึ้นมา เช่น bang นอกจากเป็นเสียงปืน ยังหมายถึงความตายด้วย

9.2 การซ้ำคำ (Reduplication) เป็นการสร้างคำโดยการพูดซ้ำเสียงคำเก่า โดยปกติพูดซ้ำเสียงของคำแรก บางครั้งอาจรวมเสียงสระไปด้วย รูปแบบของการซ้ำคำมี 3 แบบ ดังนี้

1. การซ้ำคำด้วยเสียง พยางค์ หรือคำเดิม เป็นวิธีธรรมดาส่วนใหญ่ ประกอบด้วยคำเลียนเสียงธรรมชาติและคำพูดของเด็กๆ เช่น chop-chop

2. การซ้ำคำด้วยเสียง พยางค์ หรือคำเดิม ด้วยการเพิ่มหรือเปลี่ยนพยัญชนะตัวแรก เช่น abba-dabba, itsy-bitsy, boo-hoo หรือเดิม-ey or -y ที่ชื่อแรกของคนเพื่อเปลี่ยนชื่อเล่น เช่น Barney-Warney

3. การซ้ำคำด้วยเสียง พยางค์ หรือคำเดิม ด้วยการเปลี่ยนเสียงสระตัวแรก เสียงสระส่วนใหญ่เริ่มต้นด้วย i เปลี่ยนจากเสียง i ไปสู่เสียง a หรือเสียง o เช่น nicketly-nocketly การซ้ำคำประเภทนี้ประกอบด้วยคำที่ได้รับความนิยม คำอุทาน และคำเฉพาะกลุ่มสังคม อาชีวะ

9.3 การใช้คำสัมผัสเสียง (Rhyming terms) คำประเภทนี้เกิดขึ้นได้โดยไม่ตั้งใจในทุกระดับของคำพูดเช่น ในคำมาตรฐาน payday หรือในคำสแลง เช่น hot shot การสร้างคำสแลงใช้การสัมผัสเสียงเพื่อให้ความหมายที่สื่อออกมามีพลัง รูปแบบของคำสัมผัสเสียงโดยปกติคือคำพยางค์เดียวสองคำ หรือคำสองพยางค์สองคำ มีการเน้นเสียงอย่างมากที่พยางค์แรก ปกติคำแรกเป็นคำคุณศัพท์ คำที่สองเป็นคำนาม คำสัมผัสเสียงเป็นการใช้เพื่อกล่าวเกินจริง เช่น classis classis คำศัพท์ที่เป็นคำสัมผัสเสียงมีความคล้ายคลึงกับคำศัพท์ที่มีการซ้ำคำ เมื่อผู้ใช้ภาษาใช้คำสัมผัสเสียงโดยไม่ตั้งใจ คำที่ใช้มักจะเป็นคำไม่มีความหมายและเป็นการซ้ำคำในลำดับที่สอง เช่น ooly-drooly การใช้คำสัมผัสเสียงโดยตั้งใจหรือไม่ตั้งใจอยู่บนพื้นฐานของการใช้สัมผัสอักษร เช่น gruesome twosome เป็นการสร้างคำสัมผัสเสียงของกลุ่มวัยรุ่นโดยไม่ตั้งใจ

10. คำสแลงที่เป็นรหัสและความหมายคลุมเครือ (Code and cryptic slang) เป็นการสร้างคำใหม่โดยทำให้ผิดรูปไปจากคำเดิมด้วยการเพิ่มพยางค์และตัวอักษรที่ไม่มีความหมายลงไป หรือด้วยการสะกดคำใหม่ แบ่งได้ 3 วิธี ดังนี้

10.1 คำสแลงสัมผัสเสียง (Rhyming slang) ต้นกำเนิดของคำประเภทนี้เกิดจากภาษาที่เป็นภาษาลับใช้ในเฉพาะกลุ่มอาชีวะ กลุ่มอาชญากร สมาชิกส่วนใหญ่ของสังคมชั้นต่ำ เป็นการสร้างคำขึ้นมาใหม่ให้มีเสียงสัมผัสกับเสียงสุดท้ายของวลีที่เข้าไปแทนที่ เพื่อใช้คำนั้นสื่อความหมายแทนวลีนั้น เช่น plates of meat = feet เมื่อกล่าวคำว่า feet คำเดียว เป็นความหมายแทนคำว่า plates of meat คำว่า feet ไม่ใช่สัมผัสเสียงกับคำว่า meat เพียงอย่างเดียวเท่านั้น แต่เป็นคำที่ช่วยให้เห็นภาพของจานไม้ใส่อาหาร ซึ่งมีลักษณะรูปร่างคล้ายเท้า และคำว่า meat คือความหมายโดยนัยของคำว่า flesh ซึ่งหมายถึง เนื้อชนิดใดก็ได้ เช่น เนื้อคน เนื้อสัตว์ หรือผลไม้

10.2 คำสแลงย้อนกลับ (Back slang) เป็นการสร้างคำโดยการสะกดคำใหม่ถอยหลังจากขวาไปซ้าย เปลี่ยนตำแหน่งอักษรตัวสุดท้ายไปไว้ที่ตัวแรก อย่างคำว่า enob = bone คำสแลงแบบนี้ก่อให้เกิดการเขียนเป็นรหัสค่อนข้างมากกว่าใช้ในการพูด เช่น การสะกดคำและออกเสียงของเด็กๆ ในการเล่นเกม ความหมายของคำสแลงย้อนกลับที่ได้เหมือนกับความหมายเดิม การสะกดคำบางครั้งมีการลด เพิ่ม หรือเปลี่ยนแปลงตัวอักษรหรือพยางค์เล็กน้อย เพื่อให้ง่ายต่อการออกเสียงหรือเกิดการเล่นคำ อย่างคำว่า ecilop หรือ e-slop อาจจะหมายถึง police

10.3 ภาษาส่วนน้อย (Little languages) เป็นการสร้างคำศัพท์จากคำที่รู้จักโดยการเติมเสียงหรือกลุ่มตัวอักษรที่ไม่มีความหมายเฉพาะเจาะจงลงไปในส่วนเริ่มต้นหรือส่วนท้ายของคำ เดิมก่อนหรือหลังของแต่ละพยางค์ หรือเติมก่อนหรือหลังพยางค์หรือสระ ทำให้เกิดการสะกดคำหรือเรียงลำดับพยางค์ใหม่ วิธีนี้ถูกใช้เพื่อปิดบังความหมายของผู้พูดจากคนภายนอก แต่บ่อยครั้งเป็นการสร้างคำเพื่อความสนุกมากกว่าการปิดความลับ เด็กๆ ใช้ภาษาส่วนน้อยเป็นรหัส คำประเภทนี้คือคำเก่า และตกทอดจากรุ่นหนึ่งไปสู่อีกรุ่นหนึ่ง การสร้างคำเฉพาะกลุ่มหรือเฉพาะอาชีพเป็นส่วนน้อยในภาษาประเภทนี้ด้วย เช่น Pig Latin

Pig Latin เป็นภาษาส่วนน้อยที่รู้จักกันอย่างดี มีวิธีการสร้างคำโดยสลับเปลี่ยนตำแหน่งลำดับตัวอักษรของคำ และเพิ่มพยางค์ที่ไม่มีความหมายลงไป โดยพื้นฐานของ Pig Latin มีรูปแบบด้วยการนำอักษรตัวแรกของคำไปใส่ที่ตำแหน่งสุดท้าย และเติม -ay ต่อลงไป เช่น “ouyay ankey alktay igpay Atinlay” = “You can talk pig Latin” กลุ่มคนที่ใช้ภาษาท้องถิ่นและมีความชำนาญ ใช้วิธีการสร้างคำที่ซับซ้อนขึ้น โดยการนำสระหรือสระผสมตัวสุดท้ายไปใส่ไว้ที่ตัวแรก คำว่า latin = Inlatay หรือนำสระหรือสระผสมตัวแรกและส่วนที่เหลือไปใส่ไว้ที่ตำแหน่งแรก Latin = Atinlay คำสแลงทั่วไปสร้างจาก Pig Latin คำว่า amscray = scram และ ixnay = nix

ผะอบ โปษะกฤษณะ (2522 : 19-42) กล่าวถึงการสร้างคำในภาษาไทยตามแนวภาษาศาสตร์ ดังนี้

1. เกิดจากการแปรเสียง คือ เปลี่ยนเสียงเดิมให้เพี้ยนไป ทำให้ความหมายเปลี่ยนไปด้วย เป็นการเพิ่มคำในภาษา เช่น วิกิริก เป็น หลูกหลิก ตรอก เป็น กรอก
2. เกิดจากการเปลี่ยนเสียง คือ คำคำเดียวกันแต่เปลี่ยนเสียงให้ต่างกัน ทำให้มีความหมายต่างกัน เช่น วิถี เป็น พิธี

และภาษาไทยมีการรับคำที่มาจากภาษาบาลี สันสกฤต และเขมร ทำให้เกิดการแปรเสียงและเปลี่ยนเสียงด้วยการแผลงอักษร เพื่อปรับให้เข้ากับระบบการออกเสียงในภาษาไทย ด้วยวิธีการ 5 วิธี ดังนี้

1. การลดอักษรเพื่อให้เสียงสั้น เช่น อนุช เป็น นุช, อุโบสถ เป็น โบสถ์
2. การเพิ่มอักษรเพื่อให้เสียงไพเราะและออกเสียงง่าย เช่น นิร เป็น นิราศ, โมหะ เป็น โมโห
3. การเปลี่ยนอักษรเพื่อให้ไพเราะ ออกเสียงง่าย และเป็นประโยชน์ในการประพันธ์ เช่น จำลอง เป็น ฉลอง, วายุ เป็น พายุ

4. การสลับอักษร คือ สลับที่ตัวอักษรเพื่อให้สะดวกในการเขียนและการออกเสียง เช่น
บริคณ เป็น บริคณณ์, จีรี เป็น จิริ

5. การคงอักษร คือ คงรูปไว้ได้อย่างเดิม แต่บางทีก็ออกเสียงเพี้ยนไปจากภาษาเดิม เช่น
โรค (โรคะ) เป็น โรค (โรค) พกตร (พักตระ) เป็น พักตร์ (พัก)

3. เกิดจากการประสมคำ คือ นำคำมารวมกันแล้วเกิดความหมายอีกอย่างหนึ่ง เช่น คน
ประสมกับ ใช้ เป็น คนใช้ ผม ประสมกับ ยาว เป็น ผมยาว

4. เกิดจากการเปลี่ยนตำแหน่งคำ คือ นำคำมาสลับตำแหน่งกัน ทำให้ความหมายเปลี่ยนไป
เกิดคำขึ้นอีกคำหนึ่ง เช่น ไม้ต้น เป็น ต้นไม้ ใจร้อน เป็น ร้อนใจ

5. เกิดจากการแปรความ คือ ขยายความหมายของคำให้เพิ่มขึ้น เกิดเป็นคำที่มีความหมาย
มากขึ้น ตัวอย่าง คำว่า เดิน มีความหมายว่า เคลื่อนไป ก้าวหน้าไป ไปด้วยกำลังต่างๆ เมื่อนำไปรวม
กับคำอื่น ทำให้ความหมายแปรไป เช่น เดินตลาด หมายความว่า วิ่งเดินหาผู้ซื้อขาย เดินสะพัด
หมายความว่า กระแสรวยวัน

6. เกิดจากการเปลี่ยนความ คือ เดิมคำมีความหมายอย่างหนึ่ง แล้วเปลี่ยนความตามนัยของ
คำนั้นอีกชั้นหนึ่ง เช่น กระโถน หมายถึง ภาชนะที่รองรับของที่ต้องการทิ้ง เมื่อเปลี่ยนความตามนัย
กระโถน หมายถึง ผู้ที่ต้องรับรู้ทุกอย่างไม่ว่าทางดีหรือทางเสีย

7. เกิดจากการนำคำภาษาอื่นมาใช้ แต่ยังคงเค้าความหมายและสำเนียงตามเดิม เช่น
ภาษาจีน คำว่า ก๊วยเตี๋ย ภาษาชวา คำว่า มังคุด มาจาก มังกุดตา, ภาษาอังกฤษ คำว่า กิโล มาจาก
kilogram, เทนนิส มาจาก tennis

8. เกิดจากการคิดตั้งคำขึ้นใหม่ คือ เป็นการบัญญัติคำขึ้นใช้แทนคำเดิม เช่น พัดลม มาจาก
คำว่า electric fan, แรงจูงใจ มาจากคำว่า motive

บรรจบ พันธุเมธา (2541 : 62-81) กล่าวถึงการสร้างคำในภาษาไทย ดังนี้

1. คำซ้อน คือ การนำคำเดียว 2 คำ ที่มีความหมายหรือเสียงใกล้เคียงกัน นำมาซ้อนเข้าคู่กัน
เพื่อให้เกิดความหมายใหม่ แบ่งย่อยเป็น 2 ประเภท คือ

1.1 คำซ้อนเพื่อความหมาย

1.2 คำซ้อนเพื่อเสียง

2. คำซ้ำ คือ การนำคำคำเดียวกันมากล่าวซ้ำ 2 ครั้ง เพื่อให้มีความหมายเน้นหนัก หรือบางที
ต่างกันไปกับคำเดียวเพียงคำเดียว

จินดา เสงสมบุรณ์ (2542 : 95, 141-143) ม.ล. จรัสวิไล จรุงญโรจน์ (2540 : 59, 103-106, 159-162) และ ปราณี กุลละวณิช; และคนอื่นๆ (2540 : 80-83, 105-107) กล่าวถึงการสร้างคำศัพท์ตามหลักภาษาศาสตร์ไว้ดังนี้

1. หน่วยคำและคำ (Morpheme and Word)

หน่วยคำ คือ หน่วยที่เล็กที่สุดที่มีความหมาย จะอยู่เป็นอิสระหรือไม่ก็ได้ และความหมายของหน่วยคำนี้จะคงเดิมเสมอ ไม่ว่าหน่วยคำนั้นจะปรากฏอยู่ที่ใดในประโยค

คำ คือ หน่วยที่มีความหมายในภาษา อยู่เป็นอิสระคือสามารถปรากฏตามลำพังได้

หน่วยคำมีหลายขนาด บางหน่วยคำอาจปรากฏตามลำพังเป็นคำได้ บางหน่วยคำอาจเป็นเพียงส่วนประกอบของคำ เช่น คำว่า สับปะรด เป็นคำที่มี 1 หน่วยคำ 1 คำ เพราะไม่สามารถแยกออกเป็นหน่วยคำย่อยลงไปได้อีก คือแยกเป็น สับ-ปะ-รด ไม่ได้ เพราะแยกแล้วไม่มีความหมายที่สัมพันธ์กับคำเดิม สับปะรด หรือ คำว่า นักเรียน เป็นคำที่มี 2 หน่วยคำ 1 คำ เพราะสามารถแยกออกได้เป็น นัก-เรียน โดยที่ นัก และ เรียน มีความหมายคงเดิมและสัมพันธ์กับคำเดิม นักเรียน

หน่วยคำ จำแนกได้ 2 ชนิด คือ

1. หน่วยคำอิสระ คือ หน่วยคำที่ปรากฏตามลำพังได้ เช่น แม่ ดิน น้อย dog, sing เป็นต้น

2. หน่วยคำไม่อิสระ หรือ หน่วยคำผูกพัน คือ หน่วยคำที่ไม่สามารถปรากฏตามลำพังเป็นคำได้ ต้องเกาะหน่วยคำอื่น หรือแทรกในหน่วยคำอื่น จึงจะเป็นคำได้ อาจปรากฏร่วมกับหน่วยคำอิสระ หรือปรากฏร่วมกับหน่วยคำไม่อิสระก็ได้ เช่น นักเลง เป็นหน่วยคำไม่อิสระทั้งสองคำ หรือ replay re เป็นหน่วยคำไม่อิสระ play เป็นหน่วยคำอิสระ เป็นต้น

2. หน่วยเสียง (Phoneme)

หน่วยเสียง คือ หน่วยสำคัญในภาษาที่มีหน้าที่แยกความหมายของคำในภาษา และทำให้คำมีความหมายต่างกัน

ระบบเสียงประกอบด้วย หน่วยเสียงสำคัญซึ่งมีบทบาทและหน้าที่สัมพันธ์กันอย่างมีระบบ หน่วยเสียงเหล่านี้ ได้แก่ หน่วยเสียงพยัญชนะ หน่วยเสียงสระ และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ การพิจารณาว่าความหมายเหมือนกันหรือต่างกัน ใช้สิ่งที่เรียกว่า คู่เทียบเสียง ซึ่งหมายถึง พยางค์ที่ประกอบด้วยเสียงที่ต่างกันเพียงเสียงเดียว อาจจะเป็นเสียงสระ เสียงพยัญชนะ หรือเสียงวรรณยุกต์ ยกตัวอย่างดังนี้

คำว่า สาย กับ คำว่า หาย ส่วนที่ต่างกัน คือเสียงพยัญชนะต้น ที่แทนด้วยตัวอักษร ส และ ห นับเป็นหน่วยเสียงพยัญชนะ 2 หน่วยเสียงในภาษาไทย ส่วนที่เหมือนกัน ได้แก่ เสียงสระ เสียงพยัญชนะท้ายและเสียงวรรณยุกต์

คำว่า cut กับ cat ส่วนที่ต่างกัน คือเสียงสระ ที่แทนด้วยตัวอักษร u และ a นับเป็นหน่วยเสียงสระ 2 หน่วยเสียงในภาษาอังกฤษ ส่วนที่เหมือนกัน ได้แก่ เสียงพยัญชนะต้นและเสียงพยัญชนะท้าย

คำว่า หน้า กับ น้ำ ส่วนที่ต่างกัน คือเสียงวรรณยุกต์ของคำทั้งสอง คือเสียงวรรณยุกต์โทและเสียงวรรณยุกต์ตรี นับเป็นหน่วยเสียงวรรณยุกต์ 2 หน่วยเสียงในภาษาไทย ส่วนที่เหมือนกัน ได้แก่ เสียงพยัญชนะต้นและเสียงสระ

คำในภาษาอาจแตกต่างกันเพียง 1 หน่วยเสียง เช่น คำว่า จิบ กับคำว่า เจ็บ ต่างกันที่เสียงสระ คำว่า hat กับ คำว่า rat ต่างกันที่เสียงพยัญชนะต้น หรืออาจแตกต่างกันมากกว่า 1 หน่วยเสียงก็ได้ เช่น คำว่า เชื้อ กับ คำว่า เรือ ต่างกันที่เสียงพยัญชนะต้น และเสียงวรรณยุกต์ คำว่า come กับ คำว่า red ต่างกันหมดทั้งเสียงพยัญชนะต้น เสียงสระ และเสียงพยัญชนะท้าย

3. ความหมาย (Meaning)

คำในภาษามีความหมายที่คล้ายคลึงและแตกต่างกัน สามารถนำมาจัดกลุ่มตามความหมายได้ดังนี้

3.1 คำพ้องความหมาย (Synonyms) เรียกอีกอย่างว่า คำไวพจน์ หมายถึง คำตั้งแต่ 2 คำขึ้นไปที่มีความหมายอ้างถึงเหมือนกัน แต่ความหมายเชิงสังคมและความหมายเชิงจิตวิสัยอาจจะแตกต่างกันได้ เช่น คำว่า แมว กับ วิฬาร์ หมายถึงสัตว์ชนิดเดียวกัน แต่คำว่า วิฬาร์ ให้นัยความหมายที่ระบุว่าอยู่ในคำประพันธ์หรือกรอง หรือคำว่า กิน กับ รับประทาน มีความหมายคล้ายกัน แต่จะมีการใช้ที่แตกต่างกัน คำว่า รับประทาน จะใช้ในภาษาที่สุภาพ หรือเป็นทางการมากกว่าคำว่า กิน

3.2 คำแย้งความหมาย หรือคำตรงข้าม (Antonyms) เรียกอีกอย่างว่า คำปฏิพจน์ หมายถึง คำ 2 คำที่มีความหมายตรงกันข้าม เช่น หนัก-เบา คำชม-คำติ white-black useful-useless

3.3 คำจ่ากลุ่ม หรือคำที่อยู่ในกลุ่มความหมายเดียวกัน (Hypernym) หมายถึง คำที่มีความหมายครอบคลุมเอาความหมายของคำอื่นไว้ เช่น คำว่า ดอกไม้ เป็นคำจ่ากลุ่มของคำว่า ดอกมะลิ ดอกกุหลาบ เพราะความหมายของคำว่า ดอกไม้ ครอบคลุมความหมายของคำว่า ดอกมะลิ ดอกกุหลาบ หรือ คำว่า ข้าว ครอบคลุมความหมายของคำว่า ข้าวเจ้า ข้าวเหนียว เพราะเป็นคำที่มีความหมายกว้างที่สุด

3.4 คำลูกกลุ่ม (Hyponym) หมายถึง คำที่มีความหมายถูกครอบคลุมไว้ในคำอื่น เช่น คำว่า เครื่องดื่ม ครอบคลุมคำว่า เครื่องดื่มที่ไม่มีแอลกอฮอล์ และ เครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ และคำลูกกลุ่มของเครื่องดื่มที่ไม่มีแอลกอฮอล์ ได้แก่ น้ำ น้ำหวาน น้ำอัดลม ส่วนเหล้า เบียร์ เป็นคำลูกกลุ่มของเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์

2.5.2 การสร้างคำสแลง

วิไลวรรณ ขนิษฐนันท์ (2526 : 30-33) กล่าวถึงการสร้างคำสแลงไว้ 3 ประเภท ดังนี้

1. การนำเอาคำหรือวลีที่มีอยู่แล้วในภาษามาใช้สื่อความหมายใหม่ เช่น คำว่า “ดุ้น” หมายถึง การเดินรำสมัยใหม่ชนิดหนึ่งที่ผู้เดินทำท่าทางเหมือนปลาถูกทุบ ความหมายเดิมในภาษาธรรมดา หมายถึง กริยาชนิดหนึ่งที่ปลากระทำให้เมื่อถูกทุบหัว หรือเป็นกริยาที่คนกระทำก็ใช้คำๆ เดียวกัน ส่วนที่เป็นวลี เช่น “พูดไปก็ไล่ฟบอย” หรือ “พูดไปก็ไล่บอย” หมายถึง พูดไปก็ไม่มีประโยชน์

2. การสร้างคำขึ้นมาใหม่เพื่อสื่อความหมายที่ต้องการ และผู้ใช้อาจมีความรู้สึกที่คำใหม่สื่อความหมายและอารมณ์ได้ดีกว่าคำที่มีอยู่ เช่น คำว่า “จ๊ีบจ๊อย” หรือ “จ๊ีบจ้อย” หมายถึง เรื่องที่ไม่มี ความสำคัญ เป็นคำที่สร้างขึ้นมาใช้แทนสแลงเก่าคำว่า “เรื่องเล็ก” และยังมีคำอื่นๆ อีก เช่น “นึ่ง” หมายถึง ดี สวย เรียบร้อย “ซึ่งช่อง” หมายถึง ไปห้องน้ำ ไปปัสสาวะ “เร็ด” หมายถึง ดีมาก สวยมาก เป็นพิเศษ “รำโย” หมายถึง ชั่ว ระยำ เป็นต้น การสร้างคำใหม่มีข้อที่น่าสนใจคือ ใช้ตัว “ร” แทน “ล” ใน คำว่า เร็ด และ รำโย ซึ่งโดยปกติคนทั่วไปมักใช้ตัว “ล” แทน “ร” อาจเป็นเพราะคำสแลงที่กล่าวนั้นใช้ในวงผู้มีการศึกษา และผู้ใช้อาจต้องการเน้นให้เห็นว่าเป็นการหยอกล้อ ไม่จริงจัง

3. การนำคำที่มาจากภาษาถิ่นอื่น หรือจากภาษาอื่น มาใช้แทนคำที่มีอยู่ หรือนำคำพวกนี้ไปใช้กับคนหรือสิ่งของที่มีลักษณะเฉพาะตัวอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น คำว่า “ใจฮ้อท” หมายถึง ใจร้อน “เบิ้ล” หมายถึง ซ้ำ การกระทำซ้ำ 2 ครั้ง “แซบ” หมายถึง เผ็ดและอร่อย “ซี้” หมายถึง สนทนมนกันมาก เป็นต้น

วิไลวรรณ ขนิษฐนันท์ ได้กล่าวถึงลักษณะคำสแลงว่าเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มบุคคลที่มีความสนใจร่วมกัน หรือมีอาชีพเดียวกัน ทำให้มีคำสแลงที่ใช้เฉพาะกลุ่ม เช่น นักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์มีคำสแลงสำหรับเรียกชื่อสถานที่ต่างๆ ในมหาวิทยาลัย “ตึกจิปาละ” หมายถึง “ตึกเอนกประสงค์” ตั้งชื่อเช่นนี้อาจเป็นเพราะตึกนี้ใช้เป็นที่พักการของหลายหน่วยงาน “ฝาเบียร์” หมายถึง รูปปั้นธรรมจักรซึ่งตั้งไว้ในตึกโดม ฯลฯ หรือผู้ที่เล่นสนุกเกอร์ จะมีคำสแลงใช้เฉพาะกลุ่ม เช่น “เซ็ด” หมายถึง การแทงให้โดนลูกอย่างเฉียดๆ “จุ่มก” หมายถึง บริเวณปากหลุม ฯลฯ

สุชาดา เทวะผลิน (2531 : 54-57) กล่าวถึงการสร้างคำสแลงแท้และคำสแลงไม่แท้ไว้ ดังนี้ การสร้างคำสแลงแท้แบ่งได้ 6 ประเภท ดังนี้

1. การเปลี่ยนเสียงหรืออักขรวิธีของคำในภาษามาตรฐาน ทำให้รูปคำใหม่เกิดความหมายเชิงสแลงหลังจากเปลี่ยนเสียงแล้ว สามารถแบ่งย่อยเป็น 3 แบบ ได้แก่

1.1 การเปลี่ยนเสียงด้วยการยืมเสียงพยัญชนะท้ายควบกล้ำจากภาษาต่างประเทศ เช่น มั่นส์ (มัน) การเติมเสียง ส์ คงได้รับอิทธิพลจากหน่วยคำพหูพจน์ –s ในภาษาอังกฤษ เป็นการนำมาใช้เพื่อปริมาณหรืออัตราที่เพิ่มขึ้นจากรูปคำเดิม

1.2 การเปลี่ยนเสียงและอักขรวิธีตามการออกเสียงของผู้พูดภาษาย่อยบางกลุ่ม แบ่งย่อยเป็น 6 กลุ่ม ได้แก่

1.2.1 กลุ่มวัยรุ่น เช่น ตะหาก (ต่างหาก) แล่ว (แล้ว)

1.2.2 กลุ่มคนชนบทบางถิ่น เช่น กรึกกรอง (ตริกตรอง) เขวี้ยง (ขว้าง) ตะกี้ (ตะกี้)

1.2.3 กลุ่มคนที่ได้รับการศึกษาดำ เช่น ฟามหมาย (ความหมาย)

1.2.4 กลุ่มเด็กหัดพูด เป็นการออกเสียงเลียนแบบอย่างเสียงเด็กที่ออกไม่ชัดเจน เช่น ก่า (กว่า) จี้ด (นิด) แย้ว (แล้ว) อาห่อย (อร่อย)

1.2.5 กลุ่มคนจีนพูดภาษาไทยไม่ชัดเจน เช่น ป่าว (เปล่า) ไปเทิง (เปอร์เซ็นต์)

1.2.6 กลุ่มผู้แสดงนาฏดนตรีหรือร้องลิเกให้เพี้ยนเสียง เช่น กระเจาย (กระเจาย) กัลล (กัน)

1.3 การเปลี่ยนเสียงบางเสียงในพยางค์ เพื่อให้การออกเสียงของคำแปลกออกไป และสแลงเกิดจากเสียงที่เปลี่ยนไป หรือมีการเติมพยางค์เข้าไปที่คำ สำหรับความหมายที่เป็นสแลงจะคล้ายความหมายเดิม แบ่งย่อยเป็น 3 แบบ ได้แก่

1.3.1 การเปลี่ยนเสียงสระ เช่น จีง่า (โง่งง) โย้ย (ย้าย)

1.3.2 การเปลี่ยนเสียงสระและพยัญชนะ เช่น เวไล (เวลา)

1.3.3 การเปลี่ยนเสียงโดยการเติมพยางค์ เช่น บานเบอะ (บาน) สงกะสัย (สงสัย) พิลิกกิกกือ (พิลึก)

2. การพวนคำ มีลักษณะที่สลับองค์ประกอบของพยางค์ไปจากคำที่ใช้กันอยู่ทั่วไป เช่น ยุ่นปี (ญี่ปุ่น) ฤทธิวิสาหัด (รัฐวิสาหกิจ) สวี๊ด (สวีต)

3. การยืมคำจากภาษาต่างประเทศหรือภาษาไทยถิ่นอื่นที่ไม่ใช่ภาษากลาง เช่น ไต (ภาษาจีน) ฮีโร่ (ภาษาอังกฤษ) เอวัง (ภาษาบาลี-สันสกฤต) แอ่ว (ภาษาไทยถิ่นเหนือ)

4. การกำหนดคำให้มีเสียงเลียนเสียงธรรมชาติ (Onomatopoeia) เช่น จู้ชุกจู้ (เลียนเสียงนก) ป๊ะตุ้มเท่ง (เลียนเสียงกลอง) โฮกป๊ (เลียนเสียงร้องของเสือ)

5. การกำหนดคำให้สื่อความหมายด้วยเสียง (Sound symbolic) เช่น เจ้งเป้ง เอ้าะ จักจี้ ซี้แหงย่าปึก

6. การประสมคำขึ้นใหม่ เป็นการนำคำมาประสมกันเพื่อให้เกิดความหมายเชิงสแลง แบ่งย่อยเป็น 3 แบบ ได้แก่

6.1 การประสมคำไทย และคำไทย เช่น กาวใจ ลูกเขย สามทหารเสือ

6.2 การประสมคำไทย และคำยืมภาษาต่างประเทศ เช่น ซองสตาร์ท ทรงพระเบลอ

6.3 การประสมคำยืมภาษาต่างประเทศ และคำไทย เช่น เดอะบิกจิ๋ว บิ๊กเลื้อ

การสร้างคำสแลงไม่แท้แบ่งได้ 2 ประเภท ดังนี้

1. คำที่เป็นคำที่ไม่ทราบที่มา ไม่สามารถสืบได้ว่าทำไมจึงมีรูปเช่นนั้น เช่น กระดอน เหนียว
2. คำใดเป็นคำที่สามารถเดาความหมายได้จากรูปของคำ มีลักษณะการประสมกันที่ทำให้เห็นความหมายของคำที่ประสมใหม่ได้ และเมื่อประสมแล้วจะนำมาใช้ในบริบทด้วยความหมายเชิงสแลง เช่น ไชยาน ตกสะเก็ด ฟันปลอม สีเขียว

อุษณา กาญจนทัต (2542 : 27-29) แบ่งวิธีการสร้างคำสแลงไว้เช่นเดียวกันกับ วิไลวรรณ ขนิษฐนันท์ และ สุชาดา เทวะผลินได้กล่าวไว้ และได้เพิ่มวิธีการสร้างขึ้นอีก ดังนี้

1. การเปลี่ยนแปลงเสียงวรรณยุกต์ เป็นวิธีหนึ่งในการเปลี่ยนเสียง เช่น น้าเอ็นดู แปลงเสียงวรรณยุกต์ไปเป็น คำว่า น้าเอ็นดู
2. การใช้คำให้มีสัมผัส จังหวะคล้องจอง เช่น รักไม่ยุ่งมุงแต่เรียน ซี้ข้ากระหล่ำปดี
3. การใช้คำย่อ เช่น ป.ม. หมายถึง ปากมาก ปากมอม อ.ต.ร. หมายถึง อันตราย
4. การตัด หรือย่อพยางค์ หรือคำ เช่น ลุย จากคำว่า ตลุย ไ้เศส จากคำว่า ชาวฝรั่งเศส
5. การรวบเสียงหรือคำให้สั้นลง เช่น แม่มึง กระเปร่ง จากคำว่า กระโปรง + กางเกง
6. การแผลงคำ มักจะเป็นการแผลงคำสแลงเดิมให้เป็นคำสแลงใหม่ เพื่อความรู้สึกไม่ซ้ำซากจำเจ เช่น กระจอก เป็นกระจอกคักดี หมายถึง ซอมซ่อ ปอน
7. การใช้คำอุปมา เช่น เสือ หมายถึง คนเก่ง คนดู หรือใจร ดั่งเม หมายถึง ตระหนี่เหนียวแน่น
8. การใช้คำอุปลักษณะ เช่น ม้ามืด เต๋มหัวงู จับกังพลังสอง

3. พจนานุกรม

3.1 ความหมายของพจนานุกรม

มีผู้ให้ความหมายของพจนานุกรมไว้ดังนี้

ประสิทธิ์ กาพย์กลอน (2517 : 30-31) ให้ความหมายของพจนานุกรมไว้ว่า หมายถึง คลังแห่งภาษาซึ่งบันทึกเสียง คือคำพูดและสัญลักษณ์ทางภาษาคือตัวหนังสือเอาไว้เป็นหมวดหมู่เรียง

อันดับตามตัวอักษร สำหรับผู้ที่ต้องการศึกษาความรู้ทางภาษาใช้เป็นคู่มือหรือที่ปรึกษาทางภาษาได้สะดวก

เปลื้อง ณ นคร (2542 : 89) ให้ความหมายของพจนานุกรมไว้ว่า คือ พจน รวมกับ อุกรม หมายถึง หนังสือสำหรับค้นความหมายของคำที่เรียงตามลำดับอักษร

จากที่กล่าวมา สรุปความหมายของพจนานุกรมได้ว่า หมายถึง หนังสือที่เก็บรวบรวมคำศัพท์ในภาษาไทย โดยจัดเรียงตามลำดับตัวอักษร เพื่อใช้ในการค้นหาความหมายของคำ

3.2 พจนานุกรมฉบับมติชน

บริษัท มติชน จำกัด (มหาชน) มีการจัดตั้งโครงการจัดทำพจนานุกรมขึ้นอย่างเป็นทางการครั้งแรกในปี 2540 โดยมีเป้าหมายเบื้องต้นเพื่อรวบรวมและให้คำนิยามคำศัพท์ใหม่ที่ไม่ได้ถูกบรรจุลงในพจนานุกรมทั่วไปไว้เป็นหมวดหมู่ เพื่อการศึกษา และเพื่อการใช้งานทั่วไป การประชุมเพื่อจัดเตรียมงานมีขึ้นครั้งแรกเมื่อวันที่ 15 สิงหาคม 2540 หลังจากนั้นเริ่มดำเนินการต่อไปในวันที่ 9 กันยายน 2540 (สรกมล อุดุลยานนท์. 2547 : 33; ชูลีพร บุตรโคตร. 2547 : 29)

พจนานุกรมเล่มนี้เป็นพจนานุกรมที่รวบรวมคำศัพท์ที่เกิดขึ้นมาตามวิวัฒนาการของสังคม และคำศัพท์แปลกใหม่ที่เกิดขึ้นมา ทั้งภาษาปาก ภาษาสแลง ภาษาสื่อมวลชน ฯลฯ เป็นภาษาร่วมสมัยเข้าใจง่าย คำเหล่านี้มีอยู่เป็นจำนวนไม่น้อยที่ยังไม่ได้ถูกกำหนดคำนิยามและรับการพิจารณาให้บรรจุไว้ในพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (พจนานุกรมฉบับมติชน. 2547 : คำนำ)

บริษัท มติชน จำกัด (มหาชน) มีการเปิดตัวพจนานุกรมเล่มนี้เมื่อวันที่ 7 ตุลาคม พ.ศ. 2547 โดยใช้เวลาในการจัดทำเป็นเวลา 7 ปี คำศัพท์ทั้งหมดมีจำนวน 39,515 คำ และมีภาพประกอบ 4,000 กว่ารูปภาพ (เสรี ชีขุนทด. 2547 : 118)

ล้อม เพ็งแก้ว กล่าวถึงจุดเด่นของพจนานุกรมฉบับมติชนที่แตกต่างจากพจนานุกรมอื่น 6 ประการ ดังนี้

1. มีคำศัพท์มากที่สุดเกือบ 40,000 คำ
2. มีภาพประกอบ 4,000 รูป ที่ตีพิมพ์ในหน้าเดียวกับศัพท์คำนั้น
3. พิมพ์คำศัพท์ด้วยอักษรตัวหนา แยกสรุปคำชัดเจน ในส่วนของคำลูกจะย่อหน้าใหม่ทำให้ค้นหาศัพท์ที่ต้องการง่าย
4. พิมพ์ด้วยกระดาษใบ้ที่นำเข้ามาจากประเทศญี่ปุ่น ซึ่งเป็นกระดาษที่ใช้พิมพ์พจนานุกรมโดยเฉพาะมาตรฐานเดียวกับพจนานุกรมของต่างประเทศ ทำให้พจนานุกรมมีน้ำหนักเบาและไม่หนามาก

5. ในหน้าแรกของทุกตัวอักษรมีการแสดงวิวัฒนาการ และคำอธิบายลักษณะของตัวอักษร รวมทั้งที่มาของตัวอักษรตามหลักภาษาศาสตร์

6. ภาคผนวกตอนท้าย เรื่อง “กว่าจะเป็นอักษรไทยในอุษาคเนย์” เป็นรายละเอียดเกี่ยวกับความเป็นมาของตัวอักษร และตัวพิมพ์อย่างละเอียด

การจัดเรียงลำดับในพจนานุกรมฉบับมติชนเป็นการเรียงตามตัวอักษร ก-ฮ ให้คำอธิบายวิธีเก็บและค้นคำ ให้นิยามความหมาย บอกประวัติคำและเสียงอ่าน (บางคำ) บอกประเภทของคำ และมีการใช้อักษรย่อกำกับไว้ ดังนี้

คำย่อในวงเล็บหน้าคำนิยาม แสดงลักษณะคำ เช่น

- (กฎ) คือ คำที่ใช้ในกฎหมาย
- (โบ) คือ คำโบราณ
- (ปาก) คือ คำที่เป็นภาษาปาก
- (สแลง) คือ คำสแลง
- (อุปมา) คือ คำที่ใช้ในเชิงเปรียบเทียบ

คำย่อในวงเล็บหลังคำนิยาม บอกที่มาของคำ เช่น

- (ข.) คือ ภาษาเขมร
- (จ.) คือ ภาษาจีน
- (บ.) คือ ภาษาบาลี
- (ฝ.) คือ ภาษาฝรั่งเศส
- (อ.) คือ ภาษาอังกฤษ

คำย่อบอกลักษณะคำไวยากรณ์ เช่น

- ก. คือ คำกริยา
- น. คือ คำนาม
- ส. คือ คำสรรพนาม
- สัน. คือ คำสันธาน
- อุ. คือ คำอุทาน

คำย่อหนังสืออ้างอิง เช่น

ไกรทอง หมายถึง บทละครเรื่องไกรทอง พระราชนิพนธ์ในรัชกาลที่ 2

ไช้ฮั่น หมายถึง พงศาวดารจีนเรื่องไช้ฮั่น

ดึก. มณีพิชัย หมายถึง บทละครดึกดำบรรพ์เรื่องมณีพิชัย

ไตรภูมิ หมายถึง ไตรภูมิพระร่วง

พระราชวิจารณ์ หมายถึง พระราชนิพนธ์ในรัชกาลที่ 5

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำสแลง

เคลมเมอร์ (Clemmer. 1966 : 88-92) ศึกษาภาษาสแลงของผู้ต้องขังในรัฐนิวเจอร์ซีย์ ประเทศสหรัฐอเมริกา รวบรวมคำศัพท์ไว้ทั้งหมด 1063 คำ โดยพบว่าคำสแลงของผู้ต้องขังสามารถแบ่งได้ 9 ประเภท ได้แก่ คำศัพท์ที่อ้างถึงเรื่องเพศทั้งพฤติกรรมแบบเบี่ยงเบนทางเพศและปกติ คำศัพท์ที่อ้างถึงอาชญากรรม อวัยวะ ลักษณะเฉพาะของแต่ละบุคคล เครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ ยาเสพติด คุก และคำแสดงความเป็นคนจรจัด พบว่ามีคำศัพท์ที่อ้างถึงเกี่ยวกับคุกมากที่สุด รองลงมาคือ คำศัพท์ที่อ้างถึงเกี่ยวกับการประกอบอาชญากรรม ถัดมาคือ คำศัพท์ที่อ้างถึงเรื่องเพศ ส่วนที่พบน้อยที่สุดคือ คำศัพท์ที่อ้างถึงยาเสพติด และกลโกง ตามลำดับ ตัวอย่างคำ ได้แก่ bed up หมายถึง การมีเพศสัมพันธ์กับผู้ต้องขังชายด้วยกัน can หมายถึง เรือนจำ eye หมายถึง คนดูต้นทาง erase หมายถึง การฆ่า sister หมายถึง ผู้ต้องขังที่เป็นสาวประเภทสอง law หมายถึง ผู้คุม dance hall หมายถึง ห้องประหารชีวิตด้วยเก้าอี้ไฟฟ้า เป็นต้น

ซาโบ (SZABO. 2005 : unpagged) ศึกษาภาษาสแลงของผู้ต้องขังชาวฮังการี ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1996 ถึง 2005 รวบรวมคำศัพท์ไว้ทั้งหมด 5000 คำ จากสถานกักกันทั้งหมด 15 แห่ง พบว่าคำสแลงส่วนใหญ่เป็นคำยืมมาจากภาษาต่างประเทศ โดยมาจากภาษาโรมาเนียมากที่สุด รองลงมา ภาษาเยอรมัน ภาษาอังกฤษ ตามลำดับ น้อยที่สุดมาจากภาษาอิตาลี และฝรั่งเศส ด้านทัศนคติของคนคุกที่มีต่อการใช้คำสแลงเพื่อเป็นเครื่องมือช่วยให้ดำรงชีวิตอยู่ได้ในคุก เพื่อแสดงความเป็นสมาชิกของกลุ่ม และทำให้มีความเข้าใจซึ่งกันและกันจากการสื่อสารโดยใช้คำสแลง

วิชาติ บุรณะประเสริฐสุข (2545 : 96-100) ศึกษาลักษณะภาษาสแลงของผู้ต้องขังและความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพและสติปัญญาของผู้ต้องขังกับพฤติกรรมทางภาษา : ศึกษากรณีเรือนจำกลางคลองเปรม พบว่าผู้ต้องขังมีการสร้างคำด้วยวิธีนำคำที่มีอยู่แล้วมาสื่อความหมายใหม่มากที่สุด รองลงมาคือการสร้างคำใหม่โดยการประสมคำ ลำดับถัดมาคือการสร้างคำโดยนำคำมาจากภาษาต่างประเทศหรือภาษาถิ่นมาสื่อความหมายใหม่ และวิธีที่พบน้อยที่สุดคือนำคำมาจากเหตุการณ์ปัจจุบันหรือเพลงหรือโฆษณา การจัดหมวดหมู่ประเภทของคำศัพท์ แบ่งออกได้ 27 ประเภท หมวดที่พบมากที่สุดคือ หมวดสิ่งเสียดสี รองลงมาคือ หมวดบุคคล และหมวดล้อลอบทำผิดกฎ

เรือนจำ ที่พบน้อยที่สุดคือ หมวดการพบญาติและหมวดสัตว์ การศึกษาด้านมนทัศน์จากการใช้ภาษา เปรียบเทียบพบว่าทั้งหมด 9 มโนทัศน์ดังนี้ อวัยวะคืออุปกรณ์ สิ่งเสพติดและเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ เป็นอาหาร ที่นอนเป็นอสังหาริมทรัพย์ เครื่องพั่นธนาการเป็นเครื่องประดับ การรวมกลุ่มเพื่อรับประทานอาหารคือครอบครัวเดียวกัน การถูกลงโทษหรือการทำงานคือความทุกข์ทน การตัดแต่งอวัยวะเพศชายคือความหรุหร่า การทำผิดกฎหมาย กฎเรือนจำคือเกม และเรือนจำคือสถาบันการศึกษา ด้านการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ภาษาสแลงกับอายุ พบว่าอายุมีความสัมพันธ์กับความถี่ในการใช้ภาษาสแลงของผู้ต้องขัง ผู้ต้องขังซึ่งอยู่ในวัยรุ่นตอนปลายและวัยผู้ใหญ่ตอนต้นมีแนวโน้มที่จะใช้สแลงของผู้ต้องขังบ่อยกว่าผู้ต้องขังที่อยู่ในวัยกลางคนจนถึงวัยสูงอายุ ส่วนการศึกษาด้านบุคลิกภาพและสติปัญญาของผู้ต้องขังทั้ง 16 ด้าน โดยแบบทดสอบ 16 PF พบว่าบุคลิกที่โดดเด่นของผู้ต้องขังที่แตกต่างจากคนทั่วไปคือ มีลักษณะว่านอนสอนง่าย อารมณ์เปลี่ยนแปลงง่าย และชอบการปฏิบัติจริง การศึกษาด้านสติปัญญาโดยใช้แบบทดสอบ SPM พบว่าส่วนใหญ่มีสติปัญญาระดับปกติ และยังพบว่าจำนวนผู้ที่มีสติปัญญาดำกว่าปกติมีจำนวนมากกว่าผู้ที่มีสติปัญญาสูงกว่าปกติ ผู้ต้องขังที่มีความบกพร่องทางสติปัญญามีจำนวนน้อยที่สุด จากการศึกษาด้านบุคลิกภาพกับพฤติกรรมการใช้ภาษา พบว่าพฤติกรรมทางภาษามีความสัมพันธ์กับบุคลิกภาพในระดับปานกลางและระดับต่ำ

ก่อกาติ ชำนาญช่าง (2546 : 32-42) ศึกษาลักษณะคำสแลงของสาวประเภทสองในกรุงเทพมหานคร พบว่ามีวิธีการสร้างคำโดยใช้วิธีการสร้างคำใหม่มากที่สุด รองลงมาคือ การสร้างคำด้วยวิธีนำคำหรือวลีที่มีอยู่แล้วในภาษามาสื่อความหมายใหม่ ลำดับถัดมาคือ การสร้างคำโดยการยืมคำมาจากภาษาต่างประเทศหรือภาษาถิ่นอื่น และวิธีที่พบน้อยที่สุดคือ การกำหนดคำให้สื่อความหมายด้วยเสียง นอกจากนั้นงานวิจัยของก่อกาติ พบว่ามีคำสแลงจำนวนหนึ่งไม่สามารถจัดเข้าไประหว่างเกณฑ์ที่กำหนดไว้ จึงได้สร้างวิธีการสร้างคำขึ้นมาใช้ใหม่ ซึ่งมีลักษณะการสร้างคำดังนี้ คือ การประสมคำระหว่างคำที่มีอยู่แล้วในภาษากับคำที่มาจากการตัดพยางค์ในคำ เช่น ช่วงตะ มาจากการประสมคำว่าช่วง + ตะ (ตะ มาจากคำว่า ตะโพก) การประสมคำจากคำที่มีอยู่แล้วในภาษากับคำที่แปรเสียง คำว่า เก็กชง มาจากการประสมคำว่าเก็ก + ชง (ชง แปรเสียงมาจากคำว่า ชาย) การประสมคำจากคำที่มีอยู่แล้วในภาษากับการย่อคำ เช่น ถึง ม. มาจากการประสมคำว่าถึง + ม. (ม. ย่อมาจากคำว่า มหาวิทยาลัย) การสร้างคำจากการแปรเสียง (สระ พยัญชนะ หรือวรรณยุกต์) ในคำที่มีอยู่แล้วในภาษาและการตัดพยางค์ในคำที่มีอยู่แล้วในภาษา เช่น ป๊ะ มาจากคำว่าปะชัน เป็นการแปรเสียงวรรณยุกต์จากสามัญ เป็น ตรี ในพยางค์แรก และมีการตัดพยางค์ในคำที่มีอยู่แล้วในภาษาออก คือคำว่าชัน และการสร้างคำจากการแปรเสียงของคำและการเพิ่มพยางค์ในคำปกติ คือ คำว่า การิด้า มาจากคำว่า กะหรี เป็นการแปรเสียงจาก กะ เป็น กา จาก หรี เป็น ริ และมีการเพิ่มพยางค์ในคำปกติ คือ

คำว่า คำ การใช้คำสแลงของสาวประเภทสองนั้นสามารถสะท้อนให้เห็นพฤติกรรมจากภาษาที่ใช้ได้ โดยพบพฤติกรรมทางเพศมากที่สุด รองลงมาคือ ด้านอุปนิสัยและบุคลิกภาพ ลำดับถัดมาคือด้าน ความสวยความงาม ต่อมาคือด้านการทำงาน และพฤติกรรมด้านที่พบน้อยที่สุดคือ ด้านยาเสพติด ด้านโรคภัย และด้านความสัมพันธ์ภายในกลุ่ม ซึ่งมีจำนวนเท่าๆกัน นอกจากนั้นยังมีพฤติกรรมด้าน อื่นๆที่ไม่อยู่ในกลุ่มทั้งหมดที่กล่าวมา

แน่งน้อย บุญเนตร (2529 : 97-103) ศึกษาคำคะนองในหนังสือพิมพ์รายวัน พบว่าคำ คะนองมีลักษณะต่างๆดังนี้ 1. คำคะนองที่เป็นคำเกิดใหม่มีความหมายในทางสื่ออารมณ์ความรู้สึก แบ่งได้ 2 ประเภท คือ 1.1 คำประเภทที่มีความหมายสื่อความรู้สึกในทางที่ดี น่าพอใจ 1.2 คำประเภทที่มีความหมายสื่อความรู้สึกในทางที่ไม่ดี บอกความรู้สึกไม่พอใจ 2. คำคะนองที่เป็นคำเปลี่ยนมาจาก คำเดิม ซึ่งทำให้ความหมายเปลี่ยนไป แบ่งได้ 2 ประเภท คือ 2.1 คำประเภทที่มีความหมายใหม่คล้าย ความหมายเดิม ได้แก่ คำที่เปลี่ยนเสียงไปจากเดิม และเปลี่ยนวิธีการเขียนไปจากคำปกติ ด้วยการ เปลี่ยนตามหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ 2.2 คำประเภทที่มีความหมายใหม่เปลี่ยนจากความหมาย เดิม ได้แก่ คำคำเดียวหรือกลุ่มคำที่สร้างใหม่ คำหรือกลุ่มคำเหล่านี้เป็นคำที่มีความหมายใหม่เมื่อนำมาใช้เป็นคำคะนองแตกต่างไปจากความหมายในภาษาปกติ 3. คำคะนองที่ยืมจาก ภาษาต่างประเทศ

สุชาดา เทวะผลิน (2531 : 58-59) ศึกษาคำสแลงในภาษาไทยจากหนังสือพิมพ์รายวัน พบว่า คำสแลงที่ใช้ในหนังสือพิมพ์นั้นมีลักษณะเฉพาะคือ ทำให้เกิดความหมายที่มีสีสัน มีชีวิตชีวา และพลัง ภาษา โดยแบ่งคำสแลงออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้ 1. คำสแลงแท้ เกิดจากการสร้างคำขึ้นใหม่ ซึ่งให้ ความหมายเชิงสแลงได้โดยไม่ต้องพึ่งบริบท มีวิธีการ 6 วิธี คือ การเปลี่ยนเสียงหรืออักษรวิธีในคำใน ภาษามาตรฐาน การผวนคำ การยืมคำ การกำหนดคำให้มีเสียงเลียนเสียงธรรมชาติ การกำหนดคำให้ สื่อความหมายด้วยเสียง และการประสมคำขึ้นใหม่ 2. คำสแลงไม่แท้ เกิดจากการนำคำปกติที่มีอยู่ใน ภาษามาทำให้เกิดความสัมพันธ์ในบริบท และความหมายใหม่ที่ได้เปลี่ยนไปจากความหมายปกติ ทั่วไป

ภัสรา สงวนผิว (2542 : 164-166) ศึกษาการเปลี่ยนแปลงของคำสแลงในหนังสือพิมพ์รายวัน โดยเปรียบเทียบคำสแลงที่พบจากงานวิจัยของแน่งน้อย บุญเนตร สุชาดา เทวะผลิน และคำสแลงที่ พบในปี พ.ศ. 2541 พบว่าการเปลี่ยนแปลง แบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ การเพิ่มวงศัพท์ การสูญวง ศัพท์ และการเปลี่ยนแปลงภายในวงศัพท์ซึ่งจำแนกเป็นการเปลี่ยนแปลงภายในวงศัพท์โดยสร้างคำ เพิ่มขึ้น การลดคำลง และการเปลี่ยนคำใช้ใหม่ การเปลี่ยนแปลงที่พบมากที่สุดคือ การเปลี่ยนแปลง โดยการเพิ่มวงศัพท์ และเพิ่มคำในวงศัพท์ การเปลี่ยนแปลงของวงศัพท์ที่มีความสัมพันธ์กับสภาพ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสังคม เศรษฐกิจ การเมือง และค่านิยมของสังคม ตัวอย่างคำว่า “บ๊องส์กาเก้” และ

“อาณาจักรโลเงิน” เป็นการเพิ่มวงศ์พงศ์เข้ามา ในปี พ.ศ. 2541 เนื่องจากมีเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับ ตำรวจมาก หนังสือพิมพ์รายวันจึงนำสัญลักษณ์ของกรมตำรวจมาใช้เรียกแทนตำรวจ การเปลี่ยนแปลงความหมายของคำสแลงแบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ ความหมายจากคำที่สร้างขึ้นใหม่ พบว่าคำสแลงมีความหมายสื่ออารมณ์ความรู้สึกในทางที่ไม่ดีเป็นจำนวนมาก และความหมายจากการเปลี่ยนรูปคำเดิม พบว่าคำสแลงที่เปลี่ยนรูปคำแล้วความหมายเปลี่ยนจากความหมายเดิมเป็นจำนวนมาก คำสแลงที่สร้างขึ้นหรือเปลี่ยนรูปคำจากเดิม เป็นการนำคำที่เป็นภาษาพูด หรือ ภาษาต่างประเทศมาใช้ แสดงให้เห็นว่าความหมายของคำสแลงมีความสัมพันธ์กับความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาการ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดประชากร
2. การเก็บรวบรวมข้อมูล
3. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากร

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ คำสแลงที่พบในพจนานุกรมฉบับมติชน (ฉบับพิมพ์ครั้งแรก 2547)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. รวบรวมคำสแลงที่พบในพจนานุกรมฉบับมติชน
2. นำคำสแลงที่ได้ทั้งหมดมาเรียงลำดับตามตัวอักษรแล้วจัดบันทึก คำใดที่มีความหมายเหมือนกันจะนับเป็น 1 คำ¹

การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. นำคำสแลงที่ได้ทั้งหมดจำนวน 417 คำ มาจัดกลุ่ม โดยวิเคราะห์ลักษณะการสร้างคำศัพท์ตามหลักภาษาศาสตร์ ได้แก่ ระบบหน่วยคำ ระบบเสียง และความหมาย
2. นำคำสแลงที่ได้ทั้งหมดจำนวน 417 คำ มาจัดกลุ่มความหมายโดยวิธีดังนี้
ความหมายกว้างออก ได้แก่ การนำคำเดิมที่มีอยู่แล้วในภาษามาใช้ในความหมายที่เป็นสแลง
ความหมายใหม่ ได้แก่ วิธีการสร้างคำสแลงด้วยระบบหน่วยคำและระบบเสียงทำให้เกิดคำสแลงที่มีความหมายใหม่

¹ คำว่า คิกขุอาโนะ และ คำว่าอาโนะ หมายถึง (หญิงวัยรุ่น) น่ารักแต่ไม่ประสบความสำเร็จ, พูดสั้นๆ ว่าคิกขุ ก็มี นับคำว่า คิกขุอาโนะเพียง 1 คำ
คำว่า ตริม (ติม) และ คำว่า ติม หมายถึง เยอะแยะ, มากมาย นับคำว่า ตริม (ติม) เพียง 1 คำ
คำว่า สยิว และ คำว่า เสยิว หมายถึง เสียวจนลูก นับรวมคำว่า สยิว, เสยิว เป็น 1 คำ

3. นำกลุ่มคำสแลงที่ได้จากเกณฑ์ลักษณะการสร้างคำโดยใช้หลักภาษาศาสตร์ และเกณฑ์ความหมายมาหาค่าสถิติร้อยละ เพื่ออธิบายลักษณะการสร้างคำและความหมายของคำสแลงที่พบในพจนานุกรมฉบับมติชน

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาเรื่อง “การศึกษาการสร้างคำและความหมายของคำสแลงในพจนานุกรมฉบับมติชน” มีจุดมุ่งหมายที่สำคัญคือ ศึกษาการสร้างคำในพจนานุกรมฉบับมติชน และศึกษาความหมายของคำสแลงในพจนานุกรมฉบับมติชน ผลการวิเคราะห์แบ่งออกเป็น 2 ตอน ซึ่งสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการวิจัย ดังนี้

ตอนที่ 1 การสร้างคำสแลง

จากการศึกษาคำสแลงในพจนานุกรมฉบับมติชนพบคำสแลงทั้งสิ้นจำนวน 417 คำ เมื่อนำมาศึกษาการสร้างคำโดยใช้หลักภาษาศาสตร์ ผลการศึกษาพบว่าการสร้างคำสแลงตามระบบหน่วยคำ จำนวน 216 คำ การสร้างคำสแลงโดยระบบเสียง จำนวน 36 คำ การสร้างคำสแลงโดยความหมาย จำนวน 165 คำ

การสร้างคำสแลงในพจนานุกรมฉบับมติชนมีลักษณะดังต่อไปนี้

1. การสร้างคำสแลงตามระบบหน่วยคำ

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าคำสแลงในพจนานุกรมฉบับมติชนมีลักษณะการสร้างคำตามระบบหน่วยคำมากที่สุด พบจำนวนทั้งสิ้น 216 คำ คิดเป็นร้อยละ 51.80 โดยมีลักษณะการสร้างคำดังต่อไปนี้

1.1 การประสมคำ จำนวน 124 คำ คิดเป็นร้อยละ 29.74

ตาราง 1 คำสแลงที่สร้างโดยวิธีการประสมคำ

คำศัพท์	การสร้างคำ	ความหมาย/ที่มา
กรีดสลบ	การประสมระหว่างคำไทยและคำเลียนเสียงธรรมชาติ กรีด + สลบ	กรีด เป็นคำเลียนเสียงร้องของคน
กล่องดวงใจ	การประสมระหว่างคำไทยและคำไทย กล่อง + ดวงใจ	
กวนไฉย	การประสมระหว่างคำไทยและคำภาษาต่างประเทศ กวน + ไฉย	ไฉย เป็นภาษาจีน หมายถึง รongเท้า

ตาราง 1 (ต่อ)

คำศัพท์	การสร้างคำ	ความหมาย/ที่มา
ก๊อกสอง	การประสมระหว่างคำไทยและคำภาษาต่างประเทศ ก๊อก + สอง	ก๊อก มาจากคำภาษาอังกฤษ cock หมายถึง เครื่องเปิดปิดน้ำจากท่อ ¹
กินหมาก	การประสมระหว่างคำไทยและคำไทย กิน + หมาก	
ไก่หลง	การประสมระหว่างคำไทยและคำไทย ไก่ + หลง	
ของเล่น เศรษฐี	การประสมระหว่างคำไทยและคำบาลี สันสกฤต ของเล่น + เศรษฐี	เศรษฐี เป็นคำบาลี สันสกฤต ²
ชาโจ้	การประสมระหว่างคำไทยและคำที่มาจากการรวบเสียงหรือคำ ชา + โจ้	โจ้ มาจากการรวบเสียงหรือคำของคำว่า จึกโก่
ชีกัณ	การประสมระหว่างคำไทยและคำไทย ชี + กัณ	
ชีหลี	การประสมระหว่างคำไทยและคำภาษาต่างประเทศ ชี + หลี	หลี เป็นภาษาจีน แปลว่า สวย
ไขก๊อก	การประสมระหว่างคำไทยและคำภาษาต่างประเทศ ไข + ก๊อก	ก๊อก มาจากคำภาษาอังกฤษ cock แปลว่า เครื่องเปิดปิดน้ำจากท่อ ³
ไขโป่ง	การประสมระหว่างคำไทยและคำเลียนเสียงธรรมชาติ ไข + โป่ง	โป่ง เป็นคำเลียนเสียงป็น
คิดบัญญัติ	การประสมระหว่างคำไทยและคำภาษาต่างประเทศ คิด + บัญชี	บัญชี เป็นคำสันสกฤต ⁴

¹ คำว่า ก๊อก ความหมายจากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 หน้า 87.

² คำว่า เศรษฐี ความหมายจากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 หน้า 1106

³ กาญจนา นาคสกุล. (2544, 9 มกราคม). สกฤตไทย. ปีที่ 47(ฉบับที่ 2412) : 76.

⁴ คำว่า บัญชี ความหมายจากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 หน้า 615

ตาราง 1 (ต่อ)

คำศัพท์	การสร้างคำ	ความหมาย/ที่มา
งกเตี้ยว	การประสมระหว่างคำไทยและคำที่ไม่ทราบที่มา ก + เตี้ยว	
จิ้งเหลียง ⁵	การประสมระหว่างคำที่มาจากการตัดหรือย่อคำและคำไทย จิ้ง + เหลียง	จิ้ง ตัดหรือย่อมาจากคำว่า จิ้งเหลน เหลียง ใช้เป็นภาษาสัญลักษณ์แทนพระภิกษุ
เจ้งเป้ง	การประสมระหว่างคำที่มาจากการตัดหรือย่อคำและคำเลียนเสียงธรรมชาติ เจ้ง+ เป้ง	เจ้ง ตัดหรือย่อมาจากคำว่า ก๊วยเจ๋ง เป้ง เป็นคำเลียนเสียงของการขว้างโลหะหรือของแข็งถูกเป้าหมาย
แจกหมาก	การประสมระหว่างคำไทยและคำไทย แจก + หมาก	
ฉีกทุเรียน	การประสมระหว่างคำไทยและภาษาชาวฉีก + ทุเรียน	ทุเรียน ⁶ เป็นภาษาชาว มาจาก “durian” duri หมายถึง หนาม
ชักดาบ	การประสมระหว่างคำไทยและคำไทย ชัก + ดาบ	
แซ่กเด๊ะ	การประสมระหว่างคำไทยและคำที่เกิดใหม่ แซ่ก + กะเด๊ะ	แซ่ก ⁷ เป็นคำภาษาปาก หมายถึง สวยเพราะ ตกแต่งงามเป็นพิเศษ
เช็ตหนัง	การประสมระหว่างคำภาษาต่างประเทศและคำไทย เช็ต + หนัง	เช็ต มาจากคำภาษาอังกฤษ shirt แปลว่า เสื้อเช็ต
ชวยกะลุตม้อ	การประสมระหว่างคำภาษาต่างประเทศและคำภาษาต่างประเทศ ชวย + กะลุตม้อ	ชวยกะลุตม้อ มาจากคำภาษาจีน ชวย แปลว่า เคราะห์ร้าย และกะลุตม้อ แปลว่า ขนร่วง
ซองขาว	การประสมระหว่างคำไทยและคำไทย ซอง + ขาว	

⁵ สุพจน์ แจ้งเร็ว เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, รัชนี้ ศิริไสยาสน์ เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่สำนักงานหนังสือพิมพ์มติชน เมื่อ 5 มกราคม 2550.

⁶ ฝะอบ ไปชะกฤษณะ. (2522). ลักษณะสำคัญของภาษาไทย. หน้า 40.

⁷ คำว่า แซ่ก ความหมายจากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 หน้า 369.

ตาราง 1 (ต่อ)

คำศัพท์	การสร้างคำ	ความหมาย/ที่มา
ซี่ ⁸ + ปัก	การประสมระหว่างคำภาษาต่างประเทศและคำที่สื่อความหมายด้วยเสียง ซี่ + ปัก	ซี่ มาจากคำภาษาจีน แปลว่า ตาย และเสียงปัก ให้อารมณ์สื่อความหมายว่าแน่นแฟ้น
ซี่ดปาก	การประสมระหว่างคำไทยและคำเลียนเสียงธรรมชาติ ซี่ด + ปาก	ซี่ด เป็นคำเลียนเสียงสูดปาก
ชื้อ ⁹ + บื้อ	การประสมระหว่างคำไทยและคำที่ไม่ทราบที่มา ชื้อ + บื้อ	
แซ่ ⁹ + หลี	การประสมระหว่างคำภาษาต่างประเทศและคำภาษาต่างประเทศ แซ่ + หลี	แซ่ ⁹ หลี มาจากคำภาษาจีน แซ่ แปลว่า ชื่อสกุลวงศ์ของจีน และหลี แปลว่า สวย
ญาติมิตร	การประสมระหว่างคำไทยและคำไทย ญาติ + มิตร	
ดัด ⁹ + หลัง	การประสมระหว่างคำไทยและคำไทย ดัด + หลัง	
ดิ่ง ⁹ + เกม	การประสมระหว่างคำไทยและคำภาษาต่างประเทศ ดิ่ง + เกม	เกม มาจากคำภาษาอังกฤษ game แปลว่า การแข่งขัน
แดก ⁹ + ด่วน	การประสมระหว่างคำไทยและคำไทย แดก + ด่วน	มาจากคำว่า fastfood ซึ่งเป็นอาหารที่รับประทานได้อย่างรวดเร็ว เช่น แฮมเบอร์เกอร์
ดัม ⁹ + ยำ ⁹ + กุ้ง	การประสมระหว่างคำไทยและคำไทย ดัม + ยำ + กุ้ง	
ดี ⁹ + ฉิ่ง	การประสมระหว่างคำไทยและคำไทย ดี + ฉิ่ง	
ดี ⁹ + หม้อ	การประสมระหว่างคำไทยและคำไทย ดี + หม้อ	

⁸ จินตนา พุทธิเมตตะ. (2546). คำสแลง. หน้า 48.

⁹ ล้อม เพ็งแก้ว. (2545). ภูมิปัญญาภาษาไทย (2). หน้า 34-35.

ตาราง 1 (ต่อ)

คำศัพท์	การสร้างคำ	ความหมาย/ที่มา
ไต้คลิ่น	การประสมระหว่างคำไทยและคำไทย ไต้ + คลิ่น	
ถล่มตัว	การประสมระหว่างคำไทยและคำไทย ถล่ม + ตัว	
ทำประตุ	การประสมระหว่างคำไทยและคำไทย ทำ + ประตุ	
ทุ่มเหว	การประสมระหว่างคำไทยและคำไทย ทุ่ม + เหว	
นอตหลุด	การประสมระหว่างคำไทยและคำ ภาษาต่างประเทศ นอต + หลุด	นอต ¹⁰ มาจากคำภาษาอังกฤษ nut แปลว่า เครื่องตรึงหรือขันลึ้งอื่นให้แน่น ประกอบด้วย เครื่องตรึงหรือขันลึ้งอื่นให้แน่น ประกอบด้วย แท่งและแป้นโลหะ, ตัวที่เป็นแท่งมีปลายข้าง หนึ่งเป็นปุ่ม อีกข้างหนึ่งมีเกลียวด้านนอก เรียกว่า นอตตัวผู้ และตัวที่เป็นแป้นมี ลักษณะเป็นเหลี่ยมมีรูตรงกลางและมีเกลียว ด้านใน เรียกว่า นอตตัวเมีย
นักแข่ง	การประสมระหว่างคำไทยและคำที่ไม่ ทราบที่มา นัก + แข่ง	
น้ำโห ¹¹	การประสมระหว่างคำไทยและคำที่มา จากการตัดหรือย่อคำ น้ำ + โห	คำว่า น้ำ เป็นการใช้ลักษณะของน้ำที่ดื่มจน เดือดเปรียบเทียบกับอารมณ์ของคนที่กำลัง โกรธ และคำว่าโห มาจากคำว่า โมโห

¹⁰ คำว่า นอต ความหมายจากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 หน้า 567.

¹¹ สุพจน์ แจ้งเร็ว เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, รัชณี ศิริไสยาสน์ เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่สำนักงานหนังสือพิมพ์มติชน เมื่อ 5 มกราคม 2550.

ตาราง 1 (ต่อ)

คำศัพท์	การสร้างคำ	ความหมาย/ที่มา
เนื้อสด	การประสมระหว่างคำไทยและคำไทย เนื้อ + สด	
ในคาถา	การประสมระหว่างคำไทยและคำไทย ใน + คาถา	
บานฉ่ำ	การประสมระหว่างคำไทยและคำไทย บาน + ฉ่ำ	
بيبแตร	การประสมระหว่างคำไทยและคำไทย بيب + แตร	
ประตูลัง	การประสมระหว่างคำไทยและคำไทย ประตู + ลัง	
ปอดลอย	การประสมระหว่างคำไทยและคำไทย ปอด + ลอย	
ปอดแหก	การประสมระหว่างคำไทยและคำไทย ปอด + แหก	
ปะฉะดะ	การประสมระหว่างคำไทย คำไทย และ คำไทย ปะ + ฉะ + ดะ	
ปาปาย่า ป๊อก ป๊อก	การประสมคำภาษาต่างประเทศและ คำเลียนเสียงธรรมชาติ	ปาปาย่า มาจากคำภาษาอังกฤษ papaya แปลว่า มะละกอ และป๊อก ป๊อก เป็นคำเลียน เสียงเวลาคนใช้สากตำครก
ปูเสื่อ	การประสมระหว่างคำไทยและคำไทย ปู + เสื่อ	
เป็นบ้า	การประสมระหว่างคำไทยและคำไทย เป็น + บ้า	
เป่าปี่	การประสมระหว่างคำไทยและคำไทย เป่า + ปี่	

ตาราง 1 (ต่อ)

คำศัพท์	การสร้างคำ	ความหมาย/ที่มา
เปิดซิง	การประสมระหว่างคำไทยและคำภาษาต่างประเทศ เปิด + ซิง	ซิง มาจากคำภาษาจีน แปลว่า ใหม่
เปิดหวอ	การประสมระหว่างคำไทยและคำไทย เปิด + หวอ	
โป้งเหง่ง	การประสมระหว่างคำไทยและคำเลียนเสียงธรรมชาติ โป้ง + เหง่ง	โป้ง เป็นคำเลียนเสียงการตีกลอง
ฝ่าไฟแดง	การประสมระหว่างคำไทยและคำไทย ฝ่า + ไฟแดง	ไฟแดง เป็นภาษาสัญลักษณ์ของสัญญาณจราจร และนำมาใช้ในความหมายใหม่ว่า ระวัง
ฟ้อนเล็บ	การประสมระหว่างคำไทยและคำไทย ฟ้อน + เล็บ	
ฟิตเปรี้ยะ	การประสมระหว่างคำภาษาต่างประเทศและคำเลียนเสียงธรรมชาติ ฟิต + เปรี้ยะ	ฟิต มาจากคำภาษาอังกฤษ fit แปลว่า เหมาะสม, พอดี และคำว่าเปรี้ยะเป็นเสียงดังที่เกิดจากสิ่งของที่แตกหรือขาด หรือเสียงที่เกิดจากอาการที่แกว่งหูลั่นเพราะขึ้นไปบนที่สูงๆ
มังกรจีน	การประสมระหว่างคำไทยและคำไทย มังกร + จีน	
มินเค ¹²	การประสมระหว่างคำไทยและคำที่ไม่ทราบที่มา มิน + เค	มินเค เป็นภาษาในวงการสุรา หมายความว่า เมาสูรา

¹² โสมทัต เทเวศร์. (2524). เกร็ดภาษาหนังสือไทย. หน้า 457.

ตาราง 1 (ต่อ)

คำศัพท์	การสร้างคำ	ความหมาย/ที่มา
มีน ¹³	การประสมระหว่างคำไทยและคำที่เปลี่ยนพยัญชนะต้นและเสียงวรรณยุกต์ มีน + ตีบ	ตีบ มาจากคำว่า ทีบ เปลี่ยนพยัญชนะต้นจาก ท เป็น ต และเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์จากเสียงตรีเป็นเสียงโท
มือเก่า	การประสมระหว่างคำไทยและคำที่เปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์ มือ + เก่า	เก่า เปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์จากเสียงเอกเป็นเสียงจัตวา จากคำว่า เก๋า
มุดมุ้ง	การประสมระหว่างคำไทยและคำไทย มุด + มุ้ง	
เฝ้ารืแตก	การประสมระหว่างคำภาษาต่างประเทศและคำที่ตัดมาจากสำนวน	เฝ้ารื มาจากคำภาษาอังกฤษ mouth แปลว่า ปาก และคำว่า แตก มาจากสำนวนน้ำลายแตกฟอง ซึ่งหมายความว่า พุดมาก พุดไม่หยุดจนกระทั่งน้ำลายเป็นฟอง
เมื่อยตุ้ม	การประสมระหว่างคำไทยและคำไทย เมื่อย + ตุ้ม	
แม่ค้าเนื้อสด	การประสมระหว่างคำไทย คำไทย และคำไทย แม่ค้า + เนื้อ + สด	
แม่ทองดำ	การประสมระหว่างคำไทยและคำไทย แม่ + ทองดำ	
ยอγγ	การประสมระหว่างคำไทยและคำภาษาต่างประเทศ ยอγγ + เหลา	เหลา มาจากภาษาจีน แปลว่า ร้านอาหาร
ยันต์กันผี	การประสมระหว่างคำไทยและคำภาษาต่างประเทศ ยันต์ + กัน + ผี	ยันต์ มาจากคำบาลี สันสกฤต

¹³ สุพจน์ แจ้งเร็ว เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, ราชินี ศิริไสยาสน์ เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่สำนักงานหนังสือพิมพ์มติชน เมื่อ 5 มกราคม 2550.

ตาราง 1 (ต่อ)

คำศัพท์	การสร้างคำ	ความหมาย/ที่มา
ย่ำดิน	การประสมระหว่างคำไทยและคำไทย ย่ำ + ดิน	
ยิง กระต่าย	การประสมระหว่างคำไทยและคำไทย ยิง + กระต่าย	
เย็บไม่ติด	การประสมระหว่างคำไทยและคำไทย เย็บ + ไม่ + ติด	มาจากคำว่า หน้าแตก ซึ่งคนมักพูด เรียงลำดับต่อเนื่องกันเป็น หน้าแตก เย็บไม่ ติด
แย้มฝา โลง	การประสมระหว่างคำไทยและคำไทย แย้ม + ฝา + โลง	เลียนเสียงจากคำว่า ้วยแรกแย้ม
รด่วน	การประสมระหว่างคำไทยและคำไทย รด + ด่วน	
รอยต่าง	การประสมระหว่างคำไทยและคำไทย รอย + ต่าง	
รับละ	การประสมระหว่างคำไทยและคำไทย รับ + ละ	
ร้ายมาก	การประสมระหว่างคำไทยและคำไทย ร้าย + มาก	
รุมกินโต๊ะ	การประสมระหว่างคำไทยและคำไทย รุม + กินโต๊ะ	
รูดซิปปาก	การประสมระหว่างคำไทยและคำ ภาษาต่างประเทศ รูดซิป + ปาก	รูดซิป มาจากคำภาษาอังกฤษว่า zipper ซึ่ง คนไทยนิยมเรียกสั้นๆ ว่าซิป
รูด มหาราช	การประสมระหว่างคำที่มาจากการตัด หรือย่อและคำภาษาต่างประเทศ รูด + มหาราช	รูด มาจากคำว่า กรวูรูด และ มหาราช มา จากคำว่า มหา + ราช ซึ่งราช เป็นคำบาลี สันสกฤต

ตาราง 1 (ต่อ)

คำศัพท์	การสร้างคำ	ความหมาย/ที่มา
เรียงคิว	การประสมระหว่างคำไทยและคำ ภาษาต่างประเทศ เรียง + คิว	คิว มาจากคำภาษาอังกฤษว่า queue แปลว่า แถวตามลำดับก่อนหลัง
แรงลง	การประสมระหว่างคำไทยและคำไทย แรง + ลง	
ล้มทับ	การประสมระหว่างคำไทยและคำไทย ล้ม + ทับ	
ล้างตา	การประสมระหว่างคำไทยและคำไทย ล้าง + ตา	
ล้างท่อ	การประสมระหว่างคำไทยและคำไทย ล้าง + ท่อ	
ลูกจั่น	การประสมระหว่างคำไทยและคำไทย ลูก + จั่น	
เล่นเสียว	การประสมระหว่างคำไทยและคำไทย เล่น + เสียว	
วัดตัว	การประสมระหว่างคำไทยและคำไทย วัด + ตัว	
วิจัยฝุ่น	การประสมระหว่างคำไทยและคำไทย วิจัย + ฝุ่น	
สบายโก๋	การประสมระหว่างคำภาษาต่างประเทศ และคำที่มาจากการตัดหรือย่อคำ สบาย + โก๋	สบาย มาจากภาษาบาลี และโก๋ มาจากคำว่า จิกโก๋
สบายป๊อ	การประสมระหว่างคำไทยและคำ ภาษาต่างประเทศ สบาย + ป๊อ	สบาย มาจากภาษาบาลี
สอยคิว	การประสมระหว่างคำไทยและคำ ภาษาต่างประเทศ สอย + คิว	คิว มาจากคำภาษาอังกฤษว่า queue แปลว่า แถวตามลำดับก่อนหลัง
สะใจโก๋	การประสมระหว่างคำไทยและคำที่ มาจากการตัดหรือย่อคำ สะใจ + โก๋	โก๋ มาจากคำว่า จิกโก๋

ตาราง 1 (ต่อ)

คำศัพท์	การสร้างคำ	ความหมาย/ที่มา
สะดือด่วน	การประสมระหว่างคำไทยและคำไทย สะดือ + ด่วน	
สะดี้ด ¹⁴ ยาด	การประสมระหว่างคำไทยที่มาจากการ ตัดหรือย่อคำและคำไทยที่มาจากการตัด หรือย่อคำ และเพิ่มคำว่า สะ ข้างหน้า	สะดี้ด มาจากคำว่า เด็ด ซึ่งแปลว่า ดี และ พูดแผลงเติมคำ สะ เข้าไปเป็น สะดี้ด, ยาด มาจากคำว่า ทายาด ซึ่งแปลว่า เก่ง ตัดคำว่า ทา ออกไป เหลือคำว่า ยาด แล้วนำมา ประสมกันเป็น สะดี้ดยาด
สะดุดตีน	การประสมระหว่างคำไทยและคำไทย สะดุด + ตีน	
สะดี้ดสะ เด้า	การประสมระหว่างคำไทยและคำที่ไม่ ทราบที่มา สะดี้ด + สะเด้า	
สะแด้ว แห้ว	การประสมระหว่างคำไทยและคำที่ เปลี่ยนพยัญชนะ สะแด้ว + แห้ว	สะแด้ว ¹⁵ มาจากคำว่า กระแด้ว เปลี่ยนเสียง พยัญชนะจากกระ เป็น สะ
สะบัดช่อ	การประสมระหว่างคำไทยและคำไทย สะบัด + ช่อ	
เสียหมา	การประสมระหว่างคำไทยและคำไทย เสีย + หมา	
เสื่อใบ	การประสมระหว่างคำไทยและคำ ภาษาต่างประเทศ เสื่อ + ใบ	เสื่อ เป็นภาษาสันสกฤตลักษณะเปรียบเทียบ เพศชาย และคำว่า ใบ มาจากคำ ภาษาอังกฤษ bi-sexual bi แปลว่า สอง bi- sexual แปลว่า คนที่ชอบทั้งผู้ชายและผู้หญิง , คน สัตว์ พืชที่มี 2 เพศในตัวเดียวกัน
ใส่ไข่	การประสมระหว่างคำไทยและคำไทย ใส่ + ไข่	

¹⁴ สง่า กาญจนาคพันธุ์. (2538). สำนวนไทย. หน้า 562.

¹⁵ จินตนา พุทธเมตตะ. (2546). คำสแลง. หน้า 94.

ตาราง 1 (ต่อ)

คำศัพท์	การสร้างคำ	ความหมาย/ที่มา
หงายเก้ง	การประสมระหว่างคำไทยและคำ ภาษาต่างประเทศ หงาย + เก้ง	เก้ง ¹⁶ มาจากคำภาษาจีนแต่จิ๋วโดยเปลี่ยน เสียงวรรณยุกต์จากคำว่า เก้ง แปลว่า อาคาร สิ่งก่อสร้างที่มีหลังคาซึ่งได้รับการตกแต่ง ประดับประดาสวยงามตามแบบ สถาปัตยกรรมจีน
หจิกแดก	การประสมระหว่างคำไทยและคำไทย หจิก + แดก	
หน้าแตก	การประสมระหว่างคำไทยและคำไทย หน้า + แตก	
หมด กระสุน	การประสมระหว่างคำไทยและคำไทย หมด + กระสุน	
หมอลาก ข้าง	การประสมระหว่างคำไทยและคำไทย หมอ + ลากข้าง	
หมัดเด็ด	การประสมระหว่างคำไทยและคำไทย หมัด + เด็ด	
หันแหลก	การประสมระหว่างคำไทยและคำไทย หัน + แหลก	
หางแดง	การประสมระหว่างคำไทยและคำไทย หาง + แดง	
เหวี่ยง แห้ง	การประสมระหว่างคำไทยและคำไทย เหวี่ยง + แห้ง	
แหกตา	การประสมระหว่างคำไทยและคำไทย แหก + ตา	

¹⁶ นันทนา ดันติเวสส. (2540). อภิธานศัพท์ คำไทยที่มีต้นเค้าจากภาษาต่างประเทศ. หน้า 47.

ตาราง 1 (ต่อ)

คำศัพท์	การสร้างคำ	ความหมาย/ที่มา
แหงแซะ	การประสมระหว่างคำไทยและคำไทย แหง + แซะ	
แหยแผ่น	การประสมระหว่างคำไทยและคำที่ไม่ ทราบที่มา แหย + แผ่น	
อดแตก	การประสมระหว่างคำไทยและคำไทย อด + แตก	
อัดถั่วดำ	การประสมระหว่างคำไทยและคำไทย อัด + ถั่วดำ	
อาราม บอย	การประสมระหว่างคำภาษาต่างประเทศ และคำภาษาต่างประเทศ อาราม + บอย	อาราม มาจากภาษาบาลี สันสกฤต แปลว่า วัด และบอย มาจากคำภาษาอังกฤษ boy แปลว่า เด็กผู้ชาย
อีเฉาะ	การประสมระหว่างคำไทยและคำไทย อี + เฉาะ	
อีโมะ	การประสมระหว่างคำไทยและคำที่ไม่ ทราบที่มา อี + โมะ	
อีหนู	การประสมระหว่างคำไทยและคำไทย อี + หนู	
อีแอบ	การประสมระหว่างคำไทยและคำไทย อี + แอบ	
อี้อซ่า	การประสมระหว่างคำไทยและคำไทย อี้อ + ซ่า	
ฮั้วแร๊ด	การประสมระหว่างคำภาษาต่างประเทศ และคำไทย ฮั้ว + แร๊ด	ฮั้ว มาจากคำภาษาจีน หมายถึง ดี

1.2 การประดิษฐ์คำใหม่ จำนวน 25 คำ คิดเป็นร้อยละ 6.00

1. กร๊วก	14. ไบ๋ย
2. เชลิ่ว	15. เป๊ะเซะ
3. คู้ย	16. โมะ
4. จ๊าบ	17. สเยี้ยว, เสี้ยว
5. ญลฺย	18. สะเหล็น
6. เฉ็ม	19. สะแอ้ง
7. ชึ่งฉ่อง	20. สั่ว
8. แช้ง	21. แฮย้ม
9. โต๊ะ	22. โหลยโทย
10. ตั้น	23. ออหรี
11. ตี๊ตัก	24. อีบ
12. แต่ว	25. อิม
13. ปืบบับ	

1.3 การตัดหรือย่อคำ จำนวน 23 คำ คิดเป็นร้อยละ 5.52

ตาราง 2 คำสแลงที่สร้างโดยวิธีการตัดหรือย่อคำ

คำศัพท์	การสร้างคำ	ความหมาย/ที่มา
ก๊ิก	การตัดหรือการย่อคำจากคำว่า กูกิก	ความหมายสแลง กูกิก ¹⁷ หมายถึง มีความสัมพันธ์กันเชิง คู่สาว
ก๊ิก	การตัดหรือการย่อคำจากคำว่า จิก	

¹⁷ กรมวิชาการ. (2543). แนวทางการจัดทำพจนานุกรมคำคะนอง. หน้า 3.

ตาราง 2 (ต่อ)

คำศัพท์	การสร้างคำ	ความหมาย/ที่มา
กียั	การตัดหรือการย่อคำจากคำว่า สยัมกียั	
โก	การตัดหรือการย่อคำจากคำว่า จิกโก	
โก้	การตัดหรือการย่อคำจากคำว่า โก้หร่าน	โก้หร่าน ¹⁸ หรือ โก้หร่าน มาจาก ชื่อคัมภีร์ทางศาสนาอิสลาม คำนี้มีความหมายว่าธรรมเนียมอย่างยุโรป หรืออย่างฝรั่งหรือฝรั่งจัด เนื่องจากว่าผู้ที่นับถือศาสนาอิสลามในเมืองไทยไปเมกกะแล้วได้เป็นโต๊ะเป็นหะยี เมื่อกลับมาก็มักอ้างถึงคัมภีร์โก้หร่าน จึงเปรียบเทียบกับผู้ที่ไปเมืองยุโรปกลับมาแล้วเรียกว่า เป็นโต๊ะเสมอ โดยคนพวกนี้กล่าวอ้างถึงธรรมเนียมเมืองนอกเช่นกัน
จัม	การตัดหรือย่อคำจากคำว่า จุ่มจัม	
จี้	การตัดหรือย่อคำจากคำว่า จี้เส้น	จี้เส้น ¹⁹ เป็นสำนวน หมายถึง พูด หรือทำให้ผู้ดูผู้ฟังขบขันหัวเราะ

¹⁸ โสมทัต เทเวศร์. (2524). เกร็ดภาษาหนังสือไทย. หน้า 194-195.

¹⁹ สง่า กาญจนาคพันธุ์. (2538). สำนวนไทย. หน้า 144.

ตาราง 2 (ต่อ)

คำศัพท์	การสร้างคำ	ความหมาย/ที่มา
เจ้ง	การตัดหรือย่อคำจากคำว่า ก๊วยเจ้ง	ก๊วยเจ้ง เป็นชื่อตัวละครเอกในภาพยนตร์จีนเรื่องมังกรหยก
ฉาย	การตัดหรือย่อคำจากคำว่า ฉุยฉาย	ฉุยฉาย หมายถึง น. ชื่อเพลงร้องและทำรำแบบหนึ่ง ว. กรีดกราย
เซอร์	การตัดหรือย่อคำจากภาษาต่างประเทศ Surrealism	Surrealism หมายถึง ลัทธิเหนือจริง
เด็น	การตัดหรือย่อคำจากภาษาต่างประเทศ Modern	เด็น มาจากคำภาษาอังกฤษ modern หมายถึง ทันสมัย
ตรึม (ตี๋ม) ²⁰	การตัดหรือย่อคำจากคำว่า กันตรึม	กันตรึม เป็นการแสดงพื้นเมืองของภาคอีสานตะวันออกเฉียงใต้ ซึ่งมีคนมาดูการแสดงจำนวนมากแล้วคนนำมาสร้างกลุ่มคำ “มากันตรึม” เพื่อสื่อความหมายว่า มาก, แน่นขนัด ต่อมาตัดคำเหลือ ตรึม พยางค์เดียว
ทอม	การตัดหรือย่อคำจากคำภาษาต่างประเทศ tomboy	tomboy มาจากคำภาษาอังกฤษ แปลว่า เด็กผู้หญิงที่แก่นเหมือนเด็กผู้ชาย

²⁰ จินตนา พุทธเมตตะ. (2546). คำสแลง. หน้า 54.

ตาราง 2 (ต่อ)

คำศัพท์	การสร้างคำ	ความหมาย/ที่มา
ท้าย	การตัดหรือย่อคำจากคำว่า ให้ ท้าย	ให้ท้าย ²¹ เป็นสำนวน หมายความว่า สนับสนุนอยู่ เบื้องหลัง ส่งเสริมอยู่เบื้องหลัง คอยหนุนอยู่เบื้องหลัง
ปะ	การตัดหรือย่อคำจากคำว่า จำปะ	
เบิล	การตัดหรือย่อคำจากคำ ภาษาต่างประเทศ double	double มาจากคำภาษาอังกฤษ แปลว่า สองเท่า, คู่, ทวิคูณ
ป่วน	การตัดหรือย่อคำจากคำว่า ปั่นป่วน	
มะ	การตัดหรือย่อคำจากคำว่า มะกัน	
ไม้ก	การตัดพยัญชนะตัวแรกของ พยัญชนะควบกล้ำ sm จากคำ ว่า smoke	
ยุ่น	การตัดหรือย่อคำจากคำว่า ยุ่นปี	ยุ่นปี เป็นคำผวนมาจากคำว่า ญี่ปุ่น
วีน	การตัดหรือย่อคำจากคำ ภาษาอังกฤษ weenie	
เวอร์	การตัดหรือย่อคำจาก ภาษาต่างประเทศ over	เวอร์ มาจากคำภาษาอังกฤษว่า over แปลว่า เกิน, เหนือขึ้นไป
ลี	การตัดหรือย่อคำจากคำว่า เสียดลี	

²¹ สง่า กาญจนาคพันธุ์. (2538). สำนวนไทย. หน้า 513.

1.4 การใช้คำอุปมา จำนวน 12 คำ คิดเป็นร้อยละ 2.88

ตาราง 3 คำสแลงที่สร้างโดยการใช้คำอุปมา

คำศัพท์	การสร้างคำ	ความหมาย/ที่มา
เขี้ยวลากดิน	การใช้คำอุปมา	
เคี้ยวหมู	การใช้คำอุปมา	หมู เป็นจำนวนหมายถึงง่าย
ทะเลเรียกพี่	การใช้คำอุปมา	
นาผืนน้อย	การใช้คำอุปมา	เป็นการนำอวัยวะเพศสตรีมาเปรียบเทียบกับลักษณะของผืนนา เพื่อเลียดคำหยาบ
มะเขือเผา	การใช้คำอุปมา	เป็นการนำลักษณะของมะเขือเผามาเปรียบเทียบกับอวัยวะเพศชาย
มุ้งสายบัว ²²	การใช้คำอุปมา	สายบัว หมายถึง ลูกกรงเหล็กที่เป็นเส้นมีลักษณะเหมือนสายบัว ประกอบเข้าเป็นซี่กรงซึ่งมีรูปร่างคล้ายมุ้งกางนอน
สูงยาวเข้าดี	การใช้คำอุปมา	
หมูปากแข็ง	การใช้คำอุปมา	ปากแข็ง หมายถึง พูดยืนยันหรือเถียงอย่างดื้อดันไม่ยอมจำนนข้อเท็จจริง
หมูไม่กลัวน้ำร้อน	การใช้คำอุปมา	เป็นการนำพฤติกรรมของหมูมาใช้เปรียบเทียบกับคนที่ไม่เกรงกลัวสิ่งใด เพราะโดยธรรมชาติของหมูเป็นสัตว์ที่กลัวน้ำร้อน
หัวหอก	การใช้คำอุปมา	

²² สง่า กาญจนาคพันธุ์. (2538). สำนวนไทย. หน้า 427.

ตาราง 3 (ต่อ)

คำศัพท์	การสร้างคำ	ความหมาย/ที่มา
หุนหวกตาบอด	การใช้คำอุปมา	เป็นการนำลักษณะของคนที่ถูก หุนหวกทำให้ไม่ได้ยินสิ่งใดๆ และ คนที่ตาบอด ไม่สามารถ มองเห็น มาใช้เปรียบเทียบกับ คนที่ไม่รับรู้สิ่งใดๆ
เหงื่อตกก๊ีบ	การใช้คำอุปมา	ทำงานเหนื่อยยาก

1.5 การเลียนเสียงธรรมชาติ จำนวน 11 คำ คิดเป็นร้อยละ 2.64

ตาราง 4 คำสแลงที่สร้างโดยวิธีการเลียนเสียงธรรมชาติ

คำศัพท์	การสร้างคำ	ความหมาย/ที่มา
กร๊ีบ	การเลียนเสียงธรรมชาติ	กร๊ีบ เป็นคำเลียนเสียงคนดื่ม เหล้า
กรู๊ป	การเลียนเสียงธรรมชาติ	กรู๊ป เป็นคำเลียนเสียงคนดื่ม เหล้า
เจ้าะแจ๊ะ ²³	การเลียนเสียงธรรมชาติ	มาจากเสียงพูดคุยของคน
ตะวิด ตึดซิ่ง	การเลียนเสียงธรรมชาติ	มาจากเสียงดนตรีที่ใช้ในการ เดินสวนสนาม
ตีตาต่าตี	การเลียนเสียงธรรมชาติ	มาจากเสียงเพลงเซตเวลาในตัว ละครต่อสู้กัน
ตุ๊กกะฉีก	การเลียนเสียงธรรมชาติ	มาจากเสียงท่อไอเสียและเสียง เครื่องยนต์ของรถ
เท่งทึง ²⁴	การเลียนเสียงธรรมชาติ	มาจากเสียงพิณพาทย์มอญที่ใช้ ในเวลาประโคมศพ

²³ กรมวิชาการ. (2543). แนวทางการจัดทำพจนานุกรมคำคะนอง. หน้า 13.

²⁴ จ้างง ทองประเสริฐ. (2542). ภาษาไทยโบราณ. หน้า 49.

ตาราง 4 (ต่อ)

คำศัพท์	การสร้างคำ	ความหมาย/ที่มา
ปึง ²⁵	การใช้คำเลียนเสียงธรรมชาติ	ปึง มาจากเสียงประกอบที่ใช้ในการถ่ายโฆษณา
วักเพี้ย	การใช้คำเลียนเสียงธรรมชาติ	วักเพี้ย มาจากเสียงตวาดของตัววิ่งในการแสดง
วืด ²⁶	การใช้คำเลียนเสียงธรรมชาติ	วืด มาจากเสียงการเล่นกีฬาที่ผู้เล่นพลาดเป้าหมาย
สปีม, สปีมส์	การใช้คำเลียนเสียงธรรมชาติ และเติมเสียง ส ข้างหน้า และข้างหลังคำว่า ปีม	ปีม มาจากเสียงของปิ่นใหญ่

1.6 การซ้ำคำ จำนวน 6 คำ คิดเป็นร้อยละ 1.44

ตาราง 5 คำสแลงที่สร้างโดยการซ้ำคำ

คำศัพท์	การสร้างคำ	ความหมาย/ที่มา
จู้ดๆ	การซ้ำคำเดิมจากคำว่า จู้ด	
เซมเซม	การซ้ำคำเดิมจากคำ ภาษาต่างประเทศ same	เซม มาจากคำภาษาอังกฤษ same แปลว่า ที่เป็นอย่างเดียวกัน ที่เป็นการนองเดียวกัน
เ็บบๆ	การซ้ำคำเดิมจากคำ ภาษาต่างประเทศ	เ็บบๆ มาจากคำภาษาอังกฤษ observe แปลว่า สังเกตการณ์ นำมาซ้ำคำเดิมโดยเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์จากเสียงเอก เป็นเสียงตรี

²⁵ จินตนา พุทธิเมตตะ. (2546). คำสแลง. หน้า 77.

²⁶ กรมวิชาการ. (2543). เล่มเดิม. หน้า 47.

ตาราง 5 (ต่อ)

คำศัพท์	การสร้างคำ	ความหมาย/ที่มา
ปิ่นๆ	การซ้ำคำเดิมจากคำเลียนเสียงธรรมชาติ	ปิ่นๆ มาจากเสียงบีบแตร
แห้งมๆ	การซ้ำคำเดิมที่ไม่ทราบที่มา	
เอ้าะๆ	การซ้ำคำเดิมจากคำที่มาจาก การผสมคำ	เอ้าะ ²⁷ จำนงค์ ทองประเสริฐ สันนิษฐานว่ามาจากคำว่า อ่อน ผสมกับ คำว่า ขบเผาะ

1.7 การซ้อนคำ จำนวน 4 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.96

ตาราง 6 คำสแลงที่สร้างโดยการซ้อนคำ

คำศัพท์	การสร้างคำ	ความหมาย/ที่มา
กึกก๊อก	การซ้อนคำเพื่อเสียง	
ฟุบฟับ	การซ้อนคำเพื่อเสียงจากคำเดิม ฟุบ และเติมพยางค์ ฟับ ซ้อน เข้าไป	ฟุบ ²⁸ หมายถึง เสียงดังอย่าง เสียงดินปืนที่จุดแล้วลุกไหม้ ทันทีทันใด
เพี้ยวฟ้าว	การซ้อนคำเพื่อเสียงจากคำเดิม เพี้ยว และเติมพยางค์ ฟ้าว ซ้อน เข้าไป	เพี้ยว ²⁹ เป็นภาษาปาก หมายถึง อาการที่แสดงหรือทำผาดโผน ให้เป็นที่สะดุดตาผู้อื่น
หน่อมแน้ม ³⁰	การซ้อนคำเพื่อเสียง	

²⁷ จำนงค์ ทองประเสริฐ. (2542). ภาษาไทยไชยาน เล่ม 3. หน้า 202-203.

²⁸ คำว่า ฟุบ ความหมายจากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 หน้า 813.

²⁹ แหล่งเดิม หน้า 814.

³⁰ จินตนา พุทธเมตตะ. (2546). คำสแลง. หน้า 99.

1.8 การเชื่อมโยงความหมายเดิมของคำไปยังชื่อเฉพาะ จำนวน 4 คำ คิดเป็นร้อยละ

0.96

ตาราง 7 คำสแลงที่สร้างโดยการเชื่อมโยงความหมายเดิมของคำไปยังชื่อเฉพาะ

คำศัพท์	การสร้างคำ	ความหมาย/ที่มา
ยวนย่าเหล	เป็นการอธิบายโดยที่ความหมายจะอิงคำแรก ยวน จากเพลงยวนย่าเหล	ยวน หมายถึง ก่อความให้เกิดกิเลสหรือโทสะ
ย่องตอด	เป็นการอธิบายโดยที่ความหมายจะอิงคำแรก ย่อง จากชื่อตัวละครในเรื่องพระอภัยมณี	ย่องเบา หมายถึง อาการที่ย่องเข้าไปลักสิ่งของของเขาเพื่อไม่ให้เจ้าของรู้ตัว
เลิศสะมันเตา	เป็นการอธิบายโดยที่ความหมายจะอิงคำแรก เลิศ จากชื่อของพระยาภักดีนครเศรษฐี	
อึ้งกิมกี ³¹	เป็นการอธิบายโดยที่ความหมายจะอิงคำแรก อึ้ง จากชื่ออุชฌมรดแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร	

³¹จินตนา พุทธเมตตะ. (2546). คำสแลง. หน้า 110.

1.9 การเพิ่มพยางค์ จำนวน 3 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.72

ตาราง 8 คำสแลงที่สร้างโดยการเพิ่มพยางค์

คำศัพท์	การสร้างคำ	ความหมาย/ที่มา
ก๊ีบเก้	การเพิ่มพยางค์ ก๊ีบ หน้าคำเดิม เก้	เก้ ³² หมายถึง งามเข้าที่ มาจาก คำภาษาอังกฤษ gay หมายความว่า งามเป็นสง่า เนื่องจากผู้ที่พูดเป็นคนญวนจึง ออกเสียงคำว่า gay แปลงเป็น เก้ ภายหลังต่อมาคนอื่นจึงพูด เป็น เก้ ตามไปด้วย
เก้กกัก	การเพิ่มพยางค์ กัก หลังคำเดิม เก้	
งงเต้ก ³³	การเพิ่มพยางค์ เต้ก หลังคำเดิม งง	การเพิ่มพยางค์โดยการ เลียนแบบ คำกริยา ใน ภาษาอังกฤษเมื่อเป็น past tense เต็ม – ed คำที่ลงท้าย ด้วย t ออกเสียงเป็น เต็ด คน เลียนเสียงเป็น เต็ด หรือ เต้ก

1.10 การใช้ตัวย่อและคำที่สร้างขึ้นจากการใช้ตัวย่อ จำนวน 2 คำ คิดเป็นร้อยละ

0.48

ตาราง 9 คำสแลงที่สร้างจากการใช้ตัวย่อและคำที่สร้างขึ้นจากการใช้ตัวย่อ

คำศัพท์	การสร้างคำ	ความหมาย/ที่มา
ย.ห.	ย่อจากคำว่า ออย่าห่วง	

³² โสมทัต เทเวศร์. (2524). เกร็ดภาษาหนังสือไทย. หน้า 195-196.

³³ สุดสงวน (2547, 21 กันยายน). มอญภาษา. สกุลไทย. 50(2605) : หน้า 120.

ตาราง 9 (ต่อ)

คำศัพท์	การสร้างคำ	ความหมาย/ที่มา
ยัปปี้ ³⁴	การใช้อักษรตัวแรกของแต่ละคำ ในภาษาต่างประเทศมารวมกัน เป็นคำใหม่	ยัปปี้ มาจากคำภาษาอังกฤษว่า yuppie หรือ yuppy และเป็น พหูพจน์ yuppies แปลว่า คน หนุ่มสาวผู้มีความรู้ซึ่งอาศัยอยู่ ในเมืองและได้รับค่าตอบแทน จำนวนมาก นำเงินมาใช้จ่ายซื้อ สิ่งของที่ทันสมัยและแพง คำนี้ ย่อมาจากคำเต็มดังนี้ y – young แปลว่า คนหนุ่มสาว, u – urban แปลว่า เกี่ยวกับ เมือง, p – professional แปลว่า ผู้มีวิชาชีพ, ผู้เชี่ยวชาญ

1.11 การใช้หน่วยคำเติมกลางระหว่างพยางค์ของคำเดิม จำนวน 1 คำ คิดเป็นร้อยละ

0.24

วัยสระรุ่น เป็นการใช้นิพจน์คำเติมกลาง สระ เป็นคำว่า วัยสระรุ่น มาจากคำว่า
วัยรุ่น

1.12 การใช้คำอุทาน จำนวน 1 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.24

โอ้โฮเฮะ เป็นการใช้นิพจน์คำอุทาน

³⁴ คำว่า yuppy ความหมายจาก OXFORD Advanced Learner's Dictionary. (2000). pp. 1568.

2. การสร้างคำสแลงโดยระบบเสียง

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าคำสแลงในพจนานุกรมฉบับมติชนมีลักษณะการสร้างคำโดยระบบเสียงน้อยที่สุด พบจำนวนทั้งสิ้น 36 คำ คิดเป็นร้อยละ 8.63 โดยมีลักษณะการสร้างคำด้วยวิธีการปรับเสียงดังนี้

ตาราง 10 การสร้างคำด้วยการปรับเสียง

คำศัพท์	การสร้างคำ	ความหมาย/ที่มา
กระตัก, กะตัก ³⁵	การเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์จากคำว่า กะตักโดยเปลี่ยนจากเสียงเอกเป็นเสียงโท	
กระปี่ ³⁶	การเปลี่ยนเสียงสระจากคำว่า กระเป่า โดยเปลี่ยนจากเสียงสระเอาเป็นเสียงสระอี	เป็นการเติมเสียง อี เพื่อให้เป็นเพศหญิง โดยใช้วิธีการจากภาษาบาลี สันสกฤต ที่เปลี่ยนเสียงสระจากพยางค์ท้ายเพื่อระบุเพศ เช่น กุมาริ และ กุมารี
ก๊ีบก๊าบ	การเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์จากคำว่า ก๊าบโดยเปลี่ยนจากเสียงโทเป็นเสียงตรี และเติมพยางค์ ก๊ีบเพิ่มข้างหน้า	ก๊าบๆ คือ เสียงร้องของเป็ด เป็นการเลียนแบบกิริยาของเป็ดแสดงอาการดีใจ
เก๋า	การเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์จากคำว่า เก๋า โดยเปลี่ยนจากเสียงเอกเป็นเสียงจัตวา	
งี่เง่า	การเปลี่ยนเสียงสระจากคำว่า โง่เง่า โดยเปลี่ยนจากเสียงสระโอเป็นเสียงสระอี	

³⁵ จินตนา พุทธเมตตะ. (2546). คำสแลง. หน้า 27.

³⁶ นิตยา กาญจนวรรณ. (2543). ภาษาไทย 2000. หน้า 248-249.

ตาราง 10 (ต่อ)

คำศัพท์	การสร้างคำ	ความหมาย/ที่มา
เงิง	การรวบเสียงหรือคำจากคำว่า ง และ เิง	
จิก	การเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์จาก คำว่า จิก โดยเปลี่ยนจากเสียง เอกเป็นเสียงตรี	
จิกกี	การเปลี่ยนเสียงสระจากคำว่า จิกโก โดยเปลี่ยนจากเสียงสระ โอเป็นเสียงสระอี	เป็นการเติมเสียง อี เพื่อให้เป็น เพศหญิง โดยเลียนแบบมาจาก ภาษาบาลี สันสกฤต ที่เปลี่ยน เสียงสระจากพยางค์ท้ายเพื่อ ระบุเพศ
จิกโก	การดัดแปลงเสียงจาก ภาษาต่างประเทศเข้ากับเสียง ไทย	จิกโก ดัดแปลงเสียงจากคำ ภาษาอังกฤษ gigolo หมายถึง ผู้ชายบริการทางเพศ หรือผู้ชาย ที่รับจ้างเป็นคู่ควงหรือคู่เต้นรำ ของหญิง
ช็อกการี ³⁷	การดัดแปลงเสียงจาก ภาษาต่างประเทศเข้ากับเสียง ไทย	ช็อกการี ดัดแปลงเสียงจากคำ ภาษาแขก โฉกกี แปลว่า เด็กหญิง
เชียร์	การรวบเสียงหรือคำจากคำว่า เชียร์ และ เลีย	เชียร์ มาจากคำภาษาอังกฤษ cheer แปลว่า ส่งเสริม

³⁷
108 ของคำถาม เล่ม 8. (2543). หน้า 138-139.

ตาราง 10 (ต่อ)

คำศัพท์	การสร้างคำ	ความหมาย/ที่มา
ชีเครือียด	การรวบเสียงหรือคำจากคำว่า ชีเรียด และ เครียด	
เสี้ยว	การเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์จาก คำว่า เสี้ยว โดยเปลี่ยนจาก เสียงโท เป็นเสียงตรี	เสี้ยว มาจากคำภาษาจีน แปลว่า บ้า
โซ้ย	การเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์จาก คำว่า โซย โดยเปลี่ยนจาก เสียงจัตวา เป็นเสียงตรี	โซย มาจากคำภาษาเขมร แปลว่า ต้ม กิน
เด็ดสะมอเร ³⁸	การตัดแปลงเสียง ภาษาต่างประเทศเข้ากับเสียง ไทย	เด็ดสะมอเร มาจากเพลง that's amore that's มาจาก คำภาษาอังกฤษ amore มา จากคำภาษาอิตาเลียน หมายถึง ความรัก
ตะล่ำปแก๊ป	การตัดแปลงเสียง ภาษาต่างประเทศเข้ากับเสียง ไทย	ตะล่ำปแก๊ป มาจากคำ ภาษาอังกฤษ telegraph แปลว่า ส่งข่าว
ตีบ	การเปลี่ยนเสียงพยัญชนะต้น จาก ท เป็น ต จากคำว่า กระทืบ โดยลดพยางค์ กระ ลง ไป	
ญุยส์	การเพิ่มเสียงด้วยการยืม พยัญชนะ –s ในภาษาอังกฤษ	

³⁸ คำว่า that's amore ความหมายจาก Wikipedia.

ตาราง 10 (ต่อ)

คำศัพท์	การสร้างคำ	ความหมาย/ที่มา
ท้วยส์	การเพิ่มเสียงด้วยการยืม พยัญชนะ –s ในภาษาอังกฤษ	
นิ่ง ³⁹	การกลมกลืนเสียงจากคำว่า แน่น + จริง	
เนียบ ⁴⁰	การกลมกลืนเสียงจากคำว่า แน่น + เฉียบ	
บ๊องส์	การเพิ่มเสียงด้วยการยืม พยัญชนะ –s ในภาษาอังกฤษ	
บาร์เทนดี้	การเปลี่ยนเสียงสระจากคำว่า บาร์เทนเดอร์ โดยเปลี่ยนจาก เสียงสระเออเป็นเสียงสระอี	บาร์เทนเดอร์ มาจากคำ ภาษาอังกฤษ bartender แปลว่า พนักงานผสมเหล้าใน บาร์ เป็นการเติมเสียง อี เพื่อให้เป็นเพศหญิง โดย เลียนแบบมาจากภาษาบาลี สันสกฤต ที่เปลี่ยนเสียงสระ จากพยางค์ท้ายเพื่อระบุเพศ
เพ่	การเปลี่ยนเสียงสระจากคำว่า พี่ โดยเปลี่ยนจากเสียงสระอี เป็นเสียงสระเอ	
มะกัน	การเปลี่ยนเสียงสระจากคำว่า อเมริกัน โดยเปลี่ยนจากเสียง สระเอเป็นเสียงสระอะ	

³⁹ ล้อม เพ็งแก้ว. (2545). ภูมิพื้นภาษาไทย (2). หน้า 91.

⁴⁰ แหล่งเดิม. หน้า 91.

ตาราง 10 (ต่อ)

คำศัพท์	การสร้างคำ	ความหมาย/ที่มา
มาร์กกี	การเปลี่ยนเสียงสระจากคำว่า มาร์กเกอร์ โดยเปลี่ยนจากเสียงสระเออเป็นเสียงสระอี	มาร์กเกอร์ มาจาก คำภาษาอังกฤษ marker แปลว่า ผู้นับคะแนน เป็นการเติมเสียงอี เพื่อให้เป็นเพศหญิง โดยเลียนแบบมาจากภาษาบาลีสันสกฤต ที่เปลี่ยนเสียงสระจากพยางค์ท้ายเพื่อระบุเพศ
ยากส์	การเพิ่มเสียงด้วยการยืมพยัญชนะ -s ในภาษาอังกฤษ	
ระเบิดเถิดเทิง	การสร้างคำสัมผัสเสียง	
เร็ด	การเปลี่ยนเสียงพยัญชนะต้นจากคำว่า เลิศ	
สะเหล่อ ⁴¹	การกลายเสียงจากคำว่า เซ่อ และ เล่อ	
เสียน	การเปลี่ยนเสียงพยัญชนะต้นจากคำว่า เจียน	
อะไ่	การเลียนเสียงจากคำว่า พุทไธ	
อุ๊บ	การเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์จากเสียงเอกเป็นเสียงตรี จากคำว่า อุบอุ๊บ และลดพยางค์ อุบ ลงไป	
อีลุบตุ๊บป่อง	การสร้างคำสัมผัสเสียง	
อุ๊บอุ๊บ	การเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์จากเสียงเอกเป็นเสียงตรี จากคำว่า อุบอุ๊บ	

⁴¹ ดร. ชลธิชา สุดมุข. (2550). ถาม-ตอบ. The Royal institute. (Online)

3. การสร้างคำสแลงโดยความหมาย

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าคำสแลงในพจนานุกรมฉบับมติชนมีลักษณะการสร้างคำโดยความหมาย จำนวน 165 คำ คิดเป็นร้อยละ 39.57

ตาราง 11 การสร้างคำสแลงโดยความหมาย

คำศัพท์	ความหมายเดิมในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542	ความหมายใหม่ในพจนานุกรมฉบับมติชน
กระจอก	1. น. ชื่อนกขนาดเล็กในวงศ์ Passeridae ตัวลาย มี 4 ชนิดชนิดที่มีชุกชุมอาศัยตามชายคาบ้านเรือน เรียกกระจอกบ้าน (Passer montanus) อีก 3 ชนิด คือ กระจอกตาล (P. flaveplus) กระจอกป่าท้องเหลือง (P. rutilans) และกระจอกใหญ่ (P. domesticus) 2. (โป) น. เล็บ เช่น กระจอกสอภายในใหญ่หน้าเล็กกลาน หล่อนแฮ (ตำราช่างคำโคลง) (ข. กรจก ว่าเล็บ) 3. ว. เขยก (ใช้แก่ขา) (ข ขจก ว่า ขาพิการ); (ปาก) ไม่สำคัญ, เล็กน้อย, เช่น เรื่องกระจอก, ต่ำต้อย เช่น คนกระจอก 4. น. ลักษณะแมวอย่างหนึ่ง สีตัวดำทั้งหมด มีขนสีเทาล้อมรอบปาก ตาสีเหลือง เรียกว่า แมวกระจอก (ไซค-โบราณ)	เล็กน้อย ไม่สำคัญ ไร้ค่า
กระโดดร่ม	ก. กระโดดออกจากอากาศยานในขณะที่อยู่ในอากาศ เพื่อลงสู่พื้นดินโดยอาศัยร่มชูชีพ, โดดร่ม ก็ว่า	เลียงหนี เช่น หนีงาน หนีเรียน เป็นต้น
กระเป๋	1. น. เครื่องใช้รูปคล้ายถุงหรือกระเปาะ ทำด้วยหนัง บ้าง ผ้าบ้าง สำหรับใส่เงินหรือของต่างๆ ใช้คาดเอว ติดอยู่ในตัวเสื้อหรือกางเกง ใช้หิ้วก็มี; กลีบดอกกล้วยไม้คล้ายรูปกรวยหรือหลอดที่อยู่ตรงกลางเป็นที่อยู่ของเกสร, ปาก ก็เรียก; (ปาก) เรียกถุงหน้าท้องสำหรับใส่ลูกของสัตว์บางชนิด เช่น จิงโจ้ ม้าน้ำ 2. (ปาก) น. พนักงานเก็บค่าโดยสารรถหรือเรือประจำทาง	พนักงานเก็บค่าโดยสารบนรถประจำทาง โดยปริยายหมายถึงเงิน

ตาราง 11 (ต่อ)

คำศัพท์	ความหมายเดิมในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542	ความหมายใหม่ใน พจนานุกรมฉบับมติชน
กล้วย	1. น. ชื่อไม้ล้มลุกหลายชนิดในสกุล <i>Musa</i> วงศ์ <i>Musaceae</i> จัดแยกออกได้เป็น 2 จำพวก จำพวกที่แตกหน่อเป็นกอ ผลสุกเนื้อนุ่ม กินได้ มีหลายชนิดและหลายพันธุ์ เช่น กล้วยน้ำว้า กล้วยไข่ กล้วยหอม บางชนิดผลสุกเนื้อแข็ง มักเผา ต้ม หรือเชื่อมกิน เช่น กล้วยกล้วย กล้วยหักมุก จำพวกที่ไม่แตกหน่อเป็นกอ ขยายพันธุ์ด้วยเมล็ด ใบประดับไม่ร่วง เช่น กล้วยนวล กล้วยผา 2. น. (1) ชื่อปลาทะเลขนาดเล็กชนิด <i>Stolephorus indicus</i> ในวงศ์ <i>Engraulidae</i> รูปร่างกลมยาว ที่สันท้องระหว่างครีบท้องกับครีบกัน มีหนามแหลม 2-5 อัน มีสีเด่นเพียงแถบสีเงินพาดตลอดข้างลำตัว มักอยู่รวมกันเป็นฝูงใกล้ฝั่ง อาจปนกับปลาชนิดอื่นในสกุลเดียวกันซึ่งมีขนาดเล็กกว่า และอาจมีชื่อเรียกปะปนกัน เช่น กะตัก หัวอ่อน มะลิ ไล่ตัน หัวไม้ขีด เส้นขนมจีน เกย (2) ดู ช้อนทราย (1)	คำคู่เสียงแทนอวัยวะเพศชายที่ใช้ในการด่ากัน
กล้วย ⁴²		วิ่งหนีโดยไม่คิดชีวิต
กะจั่ว ⁴³		ผู้ชายแมงดาชั้นกระฉอก

⁴² กล้วย เป็นคำภาษาจีน หมายถึง ข้าว

⁴³ กะจั่ว เป็นคำภาษาจีน หมายถึง แมงสาป

ตาราง 11 (ต่อ)

คำศัพท์	ความหมายเดิมในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542	ความหมายใหม่ใน พจนานุกรมฉบับมติชน
กัด	1. ก. เอาฟันกัดไว้โดยแรง เพื่อไม่ให้สิ่งที่กัดไว้หลุดไป เช่น กัดไว้ให้อยู่ หรือเพื่อให้เข้าไปให้ทะลุให้ฉีกขาด เป็นต้น เช่น สุนัขกัดเป็นแผลลึกเข้าไป หนูกัดผ้าเป็นรู ปากันกัดเสียจนไม่มีชิ้นดี, โดยปริยายหมายความว่า ทำให้หมดไปสิ้นไป เช่น สนิมกัดเหล็กจนกร่อน, ทำให้เปื่อยเป็นแผล เช่น ปูนกัดปาก; (ปาก) คอยหาเรื่อง เช่น เขากัดฉันไม่เลิก, ทะเลาะวิวาท เช่น 2 คนนี้กัดกัน อยู่เสมอ น. เครื่องมือจับปลาทะเลชนิดอวน 2. น. ชื่อ ปลาน้ำจืดขนาดเล็ก ชนิด Betta splendens ในวงศ์ Anabantidae ทำรังเป็นหวอดที่ผิวน้ำ ตัวผู้ใหญ่กว่าตัวเมีย มีสีสวยงาม สามารถกางครีบและแผ่ปิดเหงือก เปล่งสีลำตัวให้เข้มขึ้น 3. (ใบ) น. พิกัด ก. กะ เช่น ชั้นน กัดคำพระราชกุ่มาร (ม. คำหลวง กุ่มาร) 4. น. คำกำกับชื่อปีในวิธีนับศักราชของไทยเหนือ ตรงกับเลข 6	เหน็บแนม เสียดสี เล็กๆน้อยๆ
การบ้าน	งานที่ครูกำหนดให้นักเรียนไปทำที่บ้าน (เฉพาะโรงเรียน), งานที่เกี่ยวกับบ้าน, มักใช้เข้าคู่กับอื่น เช่น การบ้านการเมือง การบ้านการเมือง	การปฏิบัติทางเพศ ระหว่างสามีภรรยา
กาหลุดม้อ ⁴⁴		เป็นคำประกอบคำว่าช่วย ในภาษาพูด หมายถึง ช่วย มาก ช่วยอย่างยิ่ง
กิน	กระเพาะที่ 2 ของสัตว์ประเภทสัตว์ปีก มีหน้าที่ย่อยอาหารต่อจากกระเพาะที่ 1 ประกอบด้วยผนังที่มีกล้ามเนื้อหนาและเหนียวสำหรับบดอาหาร โดยมีหินก้อนเล็กๆที่กลืนเข้าไปเป็นเครื่องช่วย	ฝีมือ, สถิติปัญญา, ความสามารถพิเศษ

⁴⁴ กาหลุดม้อ เป็นคำภาษาจีน หมายถึง ขนร่วง

ตาราง 11 (ต่อ)

คำศัพท์	ความหมายเดิมในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542	ความหมายใหม่ใน พจนานุกรมฉบับมติชน
กูกิกิก, กูกูกิกิก	พูดหรือเล่นกันเจี๊ยบๆ; ประจบ เช่น ไปกูกิกิกกับแม่ไม่นานก็ได้เงินมา	เล็กๆ น้อยๆ กระจุกกระจิม
เกาเหลา	แกงมีลักษณะอย่างแกงจืด (จ.)	ไม่ลงรอยกัน ไม่กินเส้นกัน
แก้ว	1. หินแข็งใส แลลอดเข้าไปข้างในได้ ได้แก่จำพวกเพชรพลอย, ของที่ทำเทียมให้มีลักษณะเช่นนั้น, ของที่ได้จากการใช้ทรายขาวเป็นส่วนประกอบสำคัญมาหลอมกับสารที่มีสมบัติเป็นต่าง เช่นออกไซด์ของโซเดียมแล้วมีลักษณะเช่นนั้น; เรียกภาชนะที่ทำด้วยแก้วสำหรับใส่น้ำกินเป็นต้นว่า ถ้วยแก้ว หรือเรียกสั้นๆว่า แก้ว, เรียกภาชนะที่ทำด้วยแก้ว เช่น ชามแก้ว; โดยปริยายหมายถึงสิ่งที่เคารพนับถืออย่างยิ่ง ในคำว่าแก้วทั้ง 3 อันหมายถึง พระรัตนตรัย, หรือใช้ประกอบคำนามให้หมายความว่าสิ่งนั้นมีค่ามาก เป็นที่รักหรือดีเยี่ยม เช่น ช้างแก้ว ลูกแก้ว, หรือใช้เรียกของใสบางชนิด เช่น กระดาษแก้ว ผ้าแก้ว ข้าวเหนียวแก้ว	หมายถึง ไร้สาระ ไม่มีค่า

ตาราง 11 (ต่อ)

คำศัพท์	ความหมายเดิมในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542	ความหมายใหม่ใน พจนานุกรมฉบับมติชน
	2. ชื่อนกปากจุ่มเป็นขอในวงศ์ Psittacidae ตัวสีเขียวปากมีหลายสี เช่น แดง เหลือง อยู่รวมกันเป็นฝูง กินเมล็ดพืชและผลไม้ ในประเทศไทยมีหลายชนิด เช่น แก้วมิ่ง (<i>Psittacula eupatria</i>) แก้วหัวแพร (<i>P. roseata</i>) 3. ชื่อตัวหนอนซึ่งเป็นตัวอ่อนของผีเสื้อตามลำตัวมีขนน้อยและมักเป็นขนสั้นๆ ผิวลำตัวเป็นมันเลื่อมคล้ายแก้ว มีสีสันท่างๆ กัน บางชนิดสีเขียวเขียวปนเหลือง และบางชนิดมีลายเป็นดวงๆ บางชนิดจะปล่อยสารใสคล้ายแก้วเห็นเป็นทางเมื่อเคลื่อนผ่านไป เช่น หนอนแก้วส้ม (เช่น ชนิด <i>Papilio demoleus</i>) ในวงศ์ Papilionidae 4. ชื่อปลาทะเลพวกปลาจวดชนิด <i>Otolithoides biauritus</i> ในวงศ์ Sciaenidae ลำตัวยาวเรียว ปากเล็ก ทุ่ฟันเล็ก ครีบหางแหลม ก้านครีบกันมีขนาดเล็ก เกล็ดในแนวเส้นข้างตัวขยายใหญ่และนูนเป็นสัน ลำตัวสีเทา ใกล้เคียงทั้งมีสีเงินคล้ายปลาจวดชนิดอื่น ยาวได้ถึง 1 เมตร, จวดลาก ก็เรียก 5. (1) ชื่อไม้พุ่มหรือไม้ต้นขนาดกลางชนิด <i>Murraya paniculata</i> (L.) Jack ในวงศ์ Rutaceae ขึ้นตามป่าดิบ กิ่งก้านสีขาว ใบสีเขียวสดเป็นมัน ดอกสีขาว กลิ่นหอม เนื้อไม้แข็งใส เหนียว มีลาย ใช้ทำด้ามมีดและไม้ถือ (2) ชื่อมะม่วงพันธุ์หนึ่งของชนิด <i>Mangifera indica</i> L. นิยมกินดิบๆ หรือดอง (3) ส้มแก้ว (ดู ส้ม 1) (4) (ถิ่น-พายัพ) ต้นพิกุล	

ตาราง 11 (ต่อ)

คำศัพท์	ความหมายเดิมในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542	ความหมายใหม่ใน พจนานุกรมฉบับมติชน
ไก่อ	ชื่อสัตว์ปีกจำพวกนก มีหลายวงศ์ บินได้ในระยะสั้น หากินตามพื้นดิน ตกไข่ก่อนแล้วจึงฟักเป็นตัว ตัวผู้หงอนใหญ่และเดือยยาว เช่น ไก่แจ้ ไก่อยู่ ไก่ตะเภา	หญิงนักเที่ยวกลางคืน, คำเรียกอย่างเหยียดหญิงที่ไปค้างแรมกับชายแม้เพียงเพ็ญรู้จักกัน
ชนเพชร	น. คนสีขาวที่ขึ้นแปลกเป็นพิเศษ มีลักษณะยาวกว่าปกติ	คนที่อวัยวะเพศ
ข้าวเม่าทอด	น. ชื่อขนมชนิดหนึ่ง ใช้ข้าวเม่าตำคูลูกกับมะพร้าวและน้ำตาลปึกหุ้มกล้วยไขสุก แล้วชุบแป้งทอดเป็นแพๆ	ก๊อนอุจจาระลอยน้ำ
เขี้ยว	น. ฟันแหลมคมสำหรับฉีกเนื้อและอาหาร อยู่ระหว่างฟันหน้ากับกราม, ราชศัพท์ว่า พระทาสูระ หรือ พระทาสุมะ, (ถิ่น-พายัพ) ฟัน	มีเล่ห์เหลี่ยมหรือชั้นเชิงมาก
คิกขุอาโนเนะ ⁴⁵		(หญิงวัยรุ่น) น่ารักแต่ไม่ประสบความสำเร็จ พูดสั้นๆว่า คิกขุ ก็มี
จ๊ก	จ๊กๆ, จ๊กๆ – อาการที่สั่นสะท้าน, อาการที่เดินสั้นๆมาจ๊ก – มาก เช่น แก่จ๊ก หนาวจ๊ก	แก่มาก, บางทีใช้เข้าคู่ว่า แก่จ๊ก
งาบ	งาบๆ- อาการที่อ้าปากแล้วหุบปาก, อาการที่หายใจทางปาก (เป็นอาการของคนและสัตว์ที่เหนื่อยหอบหรือใกล้จะตาย), พะงาบ พะงาบๆ ปะงาบ หรือปะงาบๆ ก็ว่า	กิน, ยักยอกขโมยเงินหรือสิ่งของ เช่น งาบหัวคิว
จอย ⁴⁶		สนุกสนาน, รื่นเริง

⁴⁵ นิตยา กาญจนวรรณ อธิบายว่า คำนี้จะมาจากภาษาญี่ปุ่นว่า “kiku anone” “kikimasukedo ano ne” เพราะนักศึกษาชาวญี่ปุ่นอธิบายว่าผู้หญิงนักท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่นชอบพูดคำนี้ ซึ่งแปลว่า “ฟังนะ ขอถามหน่อยนะ” คนไทยได้ยินพูดประโยคนี้บ่อยๆ ก็เลยเรียกผู้หญิงญี่ปุ่นว่าพวก คิกขุอาโนเนะ หรือคิกขุอาโนเนะ

⁴⁶ คำภาษาอังกฤษ joy หมายถึง สนุกสนาน

ตาราง 11 (ต่อ)

คำศัพท์	ความหมายเดิมในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542	ความหมายใหม่ใน พจนานุกรมฉบับมติชน
จับเส้น	ปีบนวดเพื่อให้งล้ามเนื้อคลายตัว; โดยปริยายหมายถึง รู้จักเอาใจผู้ที่จะให้ผลประโยชน์แก่ตน	หาทางทำให้ถูกอารมณ์
จับตาย	จับตัวมาได้แม้ว่าจะต้องทำให้ตาย	ประคบติดคู่ต่อสู้ตลอด การแข่งขัน
จ้ำจี้	การเล่นชนิดหนึ่งของเด็ก	ร่วมประเวณี
จิก	1. กิริยาที่เอางจะงอยปากสับอย่างอาการของนกเป็น ต้น, กิริยาที่เอาสีงมีปลายคมหรือแหลมกดลงพอให้ติด อยู่ เช่น เอลับจิกให้เป็นรอย; (ปาก) ไซกสับเมื่อเป็น ต่อ เช่น เมื่อได้ทำก็จิกเสียใหญ่	โจมตีเมื่อเป็นต่อ
จิ้งเหลน	ชื่อสัตว์เลื้อยคลานหลายสกุลในวงศ์ Scincidae เกิด เป็นมันเงา ส่วนมากอยู่ตามพื้นดิน เช่น จิ้งเหลนบ้าน (Mabuya multifasciata) มีบางชนิดขึ้นหากินตาม ต้นไม้ เช่น จิ้งเหลนต้นไม้ (Leiolopisma vittigerum) บางชนิดไม่มีขา เช่น จิ้งเหลนด้วง (Ophioscincus anguinoides), พายัพเรียก จักเลื้อ	เรียกรัวยุ่นจิกโกที่นิ่ง กางเกงขาเรียวลีบ และ เรียกกางเกงทรงอย่างนั้น ว่าทรงจิ้งเหลน
จุด ยุทธศาสตร์	พื้นที่และสถานที่ตั้งที่มีความสำคัญในการเมือง เศรษฐกิจ จิตวิทยา และกำลังรบทางทหารทั้งในยาม สงบและยามสงคราม	บริเวณเครื่องเพศของทั้ง หญิงและชาย
จู้ด	ว. อาการที่พุ่งตัวออกไปโดยเร็ว เช่น วิ่งจู้ด พุ่งจู้ด	อาการที่อุจจาระไหลอย่าง คนท้องร่วงหรืออหิวาต์
เจ้าโล ⁴⁷		หนี้หนี้ เช่น ไม่มีใครให้ เสวยจะเลยไซต้องเจ้าโล่ ตามอ้ายฮ่อไปขอกิน

47

บรรจบ พันธุมธา อธิบายว่ามาจากคำว่า เจ้าโล้ว หมายถึง เดินทาง เดินไปตามทาง

ตาราง 11 (ต่อ)

คำศัพท์	ความหมายเดิมในพจนานุกรมฉบับ ราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542	ความหมายใหม่ใน พจนานุกรมฉบับมติชน
เจียมบอดิ ⁴⁸		เจียมตัว
แจ้ว	มีเสียงดังกังวานแจ่มชัด, ไส้มาก เช่น น้ำใสแจ้ว; (ปาก) ดีเยี่ยม เช่น ปาฐกถาวันนี้แจ้ว	เรียกหญิงสาวรับใช้ว่า นาง แจ้ว
โจทก์	บุคคลผู้ฟ้องคดีต่อศาล; ผู้กล่าวหา	คู่กรณีที่ต้องไปทำความเจ็บ แค้นเอาไว้
ฉันทนา ⁴⁹		สาวโรงงาน (เดิมเรียก เฉพาะสาวโรงงานทอผ้า)
ฉิบหาย	ก. สูญหมด, เสียหมด, หมดเร็ว, ป่นปี้, โดยปริยายใช้ เป็นคำด่า คำแช่ง หมายความว่าเช่นนั้น ว. (ปาก) มาก เช่น เก่งฉิบหาย	อย่างยิ่ง เช่น ร้อนฉิบหาย, ชิบหายก็ว่า
เฉี่ยว	กิริยาของนกที่โฉบลงมากว่าอาหารไปโดยเร็ว, อาการที่กระทบหรือเสียดสีไปโดยเร็ว เช่น รถเฉี่ยว คน (ปาก) ล้ำยุค, นำสมัย เช่น ผู้หญิงคนนี้แต่งตัว เฉี่ยว	โลดโผน, สะดุดตา
ซง	1. เหนียวร้อนลงบนใบชาหรือยาเป็นต้นเพื่อให้รสออก 2. (ถิ่น-ปากใต้) งง, ซะงัก, ประหม่า	ตระเตรียมไว้ให้
เช็คบิล ⁵⁰		แก้แค้น
เซย	สัมผัสเบาๆหรือซ้อนขึ้นเบาๆด้วยความเอ็นดู หรือรัก ใคร่ เช่น เซยแก้ม เซยคาง; โปรยปรายลงมาในคำว่า ฝนเซย; พัดมาเฉื่อยๆ (ใช้แก่ลม); สักดงาเอาน้ำมัน เรียกว่า เซยน้ำมันงา (ปาก) ไม่ทันสมัย เป็น	เร่อร่า เด๋อด่า เป็น

⁴⁸ เจียมมาจากคำว่า เจียมตัว และ บอดิ มาจากคำภาษาอังกฤษ body หมายถึง ร่างกาย ความหมายที่นำมาใช้เปลี่ยนไป บอดิ หมายถึง ร่างกายภายนอก แต่นำมาใช้ในความหมายที่หมายถึง รู้จักประมาณตัว ประพฤติตนพอประมาณ เช่น เจียมเนื้อเจียมตัว

⁴⁹ มาจากชื่อเพลงฉันทนาที่รัก ของสุชาติ เทียนทอง ซึ่งเนื้อเพลงชื่อฉันทนาเป็นชื่อของสาวที่ทำงานในโรงงาน

⁵⁰ มาจากคำภาษาอังกฤษ check bill หมายถึง ตรวจสอบใบเสร็จรับเงิน

ตาราง 11 (ต่อ)

คำศัพท์	ความหมายเดิมในพจนานุกรมฉบับ ราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542	ความหมายใหม่ใน พจนานุกรมฉบับมติชน
เซ็ด	ทำให้แห้งหรือให้สะอาดโดยใช้สิ่งใดสิ่งหนึ่งมีผ้าหรือ กระดาษ เป็นต้น เช่น เซ็ดด้วยผ้า, โดนตากๆ เช่น โดนหมัดเซ็ดหน้าไป	เฉียด, สะเด็ดขาด, ที่สุด เช่น ด่าเซ็ด, สวดยเซ็ด
ชด	อาการที่กินน้ำร้อน น้ำชา หรือน้ำแกงที่ละน้อยๆ มักมี เสียงดังซู้ด	ต่อสู้กัน, ถกเถียง
ชำ	1. สัมชำ 2. ซื่อปลาน้ำจืด 3. อาการที่ปรากฏแก่ ร่างกายเมื่อเวลาขณลุกหรือเป็นเหน็บเป็นต้น; เสียง ดังอย่างเสียงน้ำแตกกระจาย	ทำตัวเด่น
ชากระ ⁵¹		อาการของโรคบุรุษชั้นออก ดอก
ชืด	ไม่สดใสเพราะสีจางไป เช่น รูปนี้สีชืด หน้าชืด, ขาว อย่างไม่มีน้ำนวล เรียกว่า ขาวชืด	หน้าเหย, ฝ่อ
ชูชำ	เกิดอาการกระเหี้ยนกระหือรือ	ที่โจษกันเชิงแซ่อยู่พักหนึ่ง เช่น ขาวชูชำ
เชิงลื้อ ⁵²		เป็นคำกล่าวอวยพรว่าให้ ค้าขายดี กิจการรุ่งเรือง
เซ็น	1. น. ไม่ที่สอดเข้ากับลูกตั้งเรือนฝากระแซงอ่อนหรือ ฝาขัดตะ 2. ลงลายมือชื่อ (sign)	ติดค้างชำระหนี้ไว้ก่อน
โซ้ย ⁵³		ทำร้ายร่างกาย ทำให้ บาดเจ็บหรือถึงตาย

⁵¹ เป็นชื่อของดอกไม้ในประเทศญี่ปุ่น

⁵² มาจากคำภาษาจีน เชิงลื้อ หมายถึง กิจการ อ้อ หมายถึง ดี

⁵³ มาจากคำภาษาจีน โซ้ย หมายถึง ล้าง, ชำระ

ตาราง 11 (ต่อ)

คำศัพท์	ความหมายเดิมในพจนานุกรมฉบับ ราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542	ความหมายใหม่ใน พจนานุกรมฉบับมติชน
ดอก	1. ส่วนหนึ่งของพรรณไม้ที่ผลิออกจากต้นหรือกิ่ง มี หน้าที่ทำให้เกิดผลและเมล็ดเพื่อสืบพันธุ์ มีเกสรและ เรณูเป็นเครื่องสืบพันธุ์, เรียกเต็มว่า ดอกไม้; ลวดลายที่เป็นดอกเป็นดวงตามพื้นผ้าเป็นต้น; (ปาก) คำตอบแทนที่บุคคลหนึ่งต้องใช้ให้แก่บุคคลอีกคน หนึ่งเพื่อการที่ได้ใช้เงินของบุคคลนั้น หรือเพื่อ ทดแทนการไม่ชำระหนี้หรือชำระหนี้ไม่ถูกต้อง เรียก เต็มว่า ดอกเบี้ย; ลักษณะนามของสิ่งของบางอย่าง เช่น ข้าวโพดดอกหนึ่ง ส่วนหนึ่งดอก 2. (โบ) ทำ เช่น ดอกขายหูขาคา ดอกบนำพารู้ (ลอ) 3. คำประกอบให้ได้ความชัดขึ้น เช่น ฉันทดอกไม้ไซ้คน อื่น ทำไม่ได้ดอกม (ปาก) มักพูดว่าหรรอ ก . หลอก เช่น บ้างดอกล้อแล้วโลมคีน	โดนกระทำ
ดับเครื่อง	ทำให้เครื่องยนต์เครื่องกลไกเป็นต้นหยุด, ถ้า เครื่องยนต์เครื่องกลไกเป็นต้นหยุดเอง เรียกว่า เครื่องดับ	หยุดกิจกรรม
ดิงดอง ⁵⁴		เสพสามัคคีรส, ร่วม ประเวณี
ดิน	อาการที่สะบัดหรือฟาดตัวไปมาอย่างแรง เช่น ดินให้ หลุด นอนดิน ชักดินชักงอ, สิ้นไหวกระดูกกระดูก เช่น หางจิ้งจกขาดยังดินได้, ไม่ตายตัว เช่น คำพูด ดินได้; โดยปริยายหมายความว่า แก้อ้อหา, ปลด เบเลื้อยข้อหา, ในคำว่า ดินไม่หลุด 2. เส้นเงิน ทอง หรือทองแดง สำหรับปักลวดลายบนผ้าหรือแพร	เดินรำในจังหวะร้อนแรง

⁵⁴ คำภาษาอังกฤษ ding dong หมายถึง เสียงดังของกระดิ่ง ระฆัง

ตาราง 11 (ต่อ)

คำศัพท์	ความหมายเดิมในพจนานุกรมฉบับ ราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542	ความหมายใหม่ใน พจนานุกรมฉบับมติชน
เต็ง	ดีดหรือดันขึ้นเมื่อถูกกดหรือถูกบีบเป็นต้น, กระดอน ขึ้น, กระเต็ง ก็ว่า	ย้ายไปอยู่ในตำแหน่งที่ ด้อยกว่าเดิม
แดนสนธยา	แดนที่เสมือนมีบางสิ่งบางอย่างที่ลึกลับและมีปัญหา สลับซับซ้อนแอบแฝงให้น่าสงสัยอยู่มาก	สถานที่ที่มีการปิดบังซ่อน เร้น
โดดรัม	โดดออกจากอากาศยานในขณะที่อยู่ในอากาศเพื่อลง สู่พื้นดินโดยอาศัยร่มชูชีพ, กระโดดรัม ก็ว่า; โดย ปริยายหมายความว่า หนีงาน หนีโรงเรียน	หนีงาน, หนีเรียน
ตกเขียว	วิธีการที่นายทุนให้เงินแก่ชาวนาหรือชาวไร่กู้เมื่อข้าว ในนาลัดใบหรือลำไยมีลูกขนาดหัวแมลงวันแล้ว โดย ตกลงกันว่าชาวนาชาวไร่จะให้ข้าวเปลือกหรือลำไย แก่นายทุนแทนเงินหลังจากนวดข้าวแล้วหรือ หลังจากเก็บลำไยได้แล้ว, โดยปริยายหมายถึง การที่ พ่อแม่รับเงินจากนายทุนซึ่งจ่ายให้เป็นค่าตัว เด็กผู้หญิงซึ่งยังเรียนหนังสือไม่จบไว้ล่วงหน้า เมื่อ เรียนจบแล้วนายทุนจะมารับตัวเด็กไปเพื่อ ค้าประเวณีเป็นการใช้หนี้คืนให้แก่นายทุน	จองซื้อเด็กผู้หญิงไว้ตั้งแต่ ยังไม่สาวเพื่อการค้า ประเวณีในกาลภายหลัง
ตึงตึง, ⁵⁵ ตึงตึง		บ้าบับอๆ ไม่ได้มาบท

⁵⁵ ตึงตึง, ตึงตึง ปินคำภาษาจีน หมายถึง ไม่ได้

ตาราง 11 (ต่อ)

คำศัพท์	ความหมายเดิมในพจนานุกรมฉบับ ราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542	ความหมายใหม่ใน พจนานุกรมฉบับมติชน
ตุ้ม	1. ว. ป้อมๆ, กลมๆ น. ของที่มีลักษณะกลมๆห้อยลง มา, ลูกตุ้ม ก็ว่า 2. เป็นคำเรียกแมลงช้าง – ชื่อตัวอ่อนของแมลง หลายชนิด ส่วนใหญ่อยู่ในวงศ์ Myrmeleontidae รูปร่างอ้วนป้อม มีขนเป็นกระจุกตามลำตัว ขากรรไกรหน้ายาวยื่นและโค้งเหมือนงาช้าง ผังตัว อยู่ในหลุมทรายซึ่งขุดเป็นรูปกรวย เพื่อล่อให้มดหรือ สัตว์เล็กๆตกลงไปในหลุมแล้วขึ้นไม่ได้ จะได้จับกิน เป็นอาหาร, ตุ้ม ตุ้ดตุ้ หรือแมลงช้าง ก็เรียก	ลูกอ๊ณฑะ
ตุ้ย	ก. เอาหมัดกระแทกเอา (จ) น. เรียกตัวตลกที่ออกมา ขัดจังหวะในการสวดศุภสัทธา ตัวตุ้ย	พอใช้การได้บ้าง ใน ประโยคว่า พอตุ้ยๆไปได้
เต่า	1. น. ชื่อสัตว์เลื้อยคลาน ตัวมีกระดองหุ้ม ที่อยู่บน บก เช่น เต่าแขง ที่อยู่ในน้ำจืด เช่น เต่านา ที่อยู่ใน ทะเล เช่น เต่ากระ บางชนิดกระดองอ่อน เช่น ตะพาบ ว. โดยปริยายหมายความว่า ใจ หรือ เชื่องช้า 2. แผ่นผ้าสำหรับคาดหน้าอกเด็กเล็กๆ เยี่ยมก็ว่า 3. คำกำกับชื่อปีในวิธีนับศักราชของไทย เหนือ ตรงกับเลข 9, เขียนเป็นเต้าก็มี 4. ชื่อดาวกลุ่มหนึ่ง	

ตาราง 11 (ต่อ)

คำศัพท์	ความหมายเดิมในพจนานุกรมฉบับ ราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542	ความหมายใหม่ใน พจนานุกรมฉบับมติชน
เต้า	1. เครื่องบนของเรือนสำหรับสอดที่ช่องปลายเสารับ เชิงกลอน, ถ้าอยู่ตามเสาที่ไม่ใช่มุม เรียก เต้าราย, ถ้าอยู่ที่เสามุมรับเชิงชายทั้ง 2 ข้าง เรียก เต้ามุม; (ราชา) หม้อใส่น้ำเรียกว่า พระเต้าชโณทก; นม; น้ำเต้า; เรียกภาชนะที่มีรูปคล้ายน้ำเต้า เช่น เต้าปูน เต้าน้ำ ลักษณะนามเรียกนมหรือพุลูกตาล เช่น นม เต้าหนึ่ง ตาล 2 เต้า ; เรียกสิ่งอื่นที่มีลักษณะฐานนูน ขึ้นอย่างเต้านม 2. ไป 3. คำกำกับชื่อปีในวิธีนับ ศักราชของไทยเหนือตรงกับเลข 9, เขียนเป็นเต้าก็มี 4. ศาสนาเต้า	ไปด้วย, ไปฟรี เช่น เต้ารถ , มั่ว เช่น เต้าข่าว
ถั่วดำ	เมล็ดแก่ของถั่วฝักยาวชนิดที่เมล็ดสีดำ	การร่วมเพศทางทวารหนัก
ถึง	บรรลุจุดหมาย เช่น เมื่อไรจะถึง; รับนับถือ, ยึดถือ, เช่น ถึงพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ เป็นที่พึ่ง ที่ ระลึก; โดยปริยายหมายความว่า เท่าทัน, ทัดเทียม, เช่น เขาถึงกัน มีความรู้ไม่ถึง ฝีมือไม่ถึง ว. มากพอ เช่น ถึงเกลือก ถึงน้ำตาล ถึงเครื่อง บ. สู, กระทั่ง, ยัง, เช่น ไปถึงบ้าน; จนกระทั่ง เช่น ถึงน้ำตาตก ถึงลูกไม่ ขึ้น, ถึงแก่ ถึงกับ ถึงกะ กัว่า; ใช้เป็นคำจ่าหน้าใน จดหมายระบุตัวผู้รับ สัน. แม้ เช่น ถึงเขาจะเป็นเด็ก เขาก็มีความคิด (ปาก) จิ้ง เช่น ทำอย่างนี้ถึงจะดี	บรรลุจุดสุดยอดทางเพศ ใช้ขยายความต่อไปได้ว่า ได้ร่วมประเวณีกับคนพื้น ถิ่น
ทำการบ้าน	ก. ทำงานหรือทำแบบฝึกหัดตามที่ครูอาจารย์สั่งให้ ทำนอกเวลาเรียน	มีเพศสัมพันธ์กับภรรยา
ที่อยู่ที่ไหน ⁵⁶		ที่ใครที่มัน

⁵⁶

มาจากคำว่า ที่ใครที่มัน who หมายถึง ใคร it หมายถึง มัน ความหมายที่นำมาใช้เปลี่ยนไป who เป็นคำถาม, it เป็นคำใช้เรียกสัตว์
สิ่งของ แต่นำมาใช้ในความหมายที่หมายถึง โอกาสของใครก็เป็นของคนนั้น

ตาราง 11 (ต่อ)

คำศัพท์	ความหมายเดิมในพจนานุกรมฉบับ ราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542	ความหมายใหม่ใน พจนานุกรมฉบับมติชน
เที่ยว	1. เรียกการไปยังที่ซึ่งกำหนดไว้ครั้งหนึ่งๆหรือไปกลับรอบหนึ่งๆว่า เที่ยว เช่น เที่ยวขึ้น เที่ยวลง เที่ยวไป เที่ยวกลับ, ลักษณะนามบอกอาการเช่นนั้น เช่น ไป 2 เที่ยว มา 3 เที่ยว 2. กิริยาที่ไปทีไรที่โน่นทีนี้เรื่อยไป, มักใช้พูดประกอบกับกริยาอื่น เช่น เที่ยวหา เที่ยวพูด เที่ยวกิน เที่ยวนอน; ไปไหนๆเพื่อความเพลิดเพลินตามสบาย เช่น ไปเที่ยว เดินเที่ยว ท่องเที่ยว, เตรียมตัวไปเพื่อหาความสนุกเพลิดเพลินตามที่ต่างๆ เช่น เที่ยวงานกาชาด	ร่วมเพศ (ใช้เฉพาะเที่ยวหญิง โสเภณี)
นกเขา	1. ชื่อเหยี่ยวในวงศ์ Accipitridae สีเทาน้ำตาล มีลายตลอดตัว ออกสีน้ำตาลลายกระขาว มักเกาะซ่อนตัวบนต้นไม้เพื่อคอยโฉบล่าเหยื่อ อยู่ตามลำพัง มีหลายชนิด เช่น เหยี่ยวนกเขาหงอน เหยี่ยวนกเขาชิครา เหยี่ยวนกเขาพันธุ์ญี่ปุ่น 2. ดู ขี้ขม	อวัยวะเพศชาย
นวด	ใช้มือบีบหรือกดเพื่อให้คลายจากความปวดเมื่อยหรือเมื่อยขบ	ทำให้เจ็บตัว
นักบิน	ผู้ขับเครื่องบิน	ผู้ที่มีหน้าที่เก็บส่ง เจ้านาย
นาบ	เอาสิ่งที่มีความร้อนหรือตกลงไป เช่น นาบพลู นาบใบตอง เอาเหล็กร้อนนาบเท้า, เรียกพลูที่นาบแล้วว่าพลูนาบ	ร่วมประเวณี

ตาราง 11 (ต่อ)

คำศัพท์	ความหมายเดิมในพจนานุกรมฉบับ ราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542	ความหมายใหม่ใน พจนานุกรมฉบับมติชน
เนื้อ	1. ส่วนของร่างกายคนและสัตว์อยู่ถัดหนังเข้าไป; เนื้อวัวหรือเนื้อควายที่ใช้เป็นอาหาร เช่น แกงเนื้อ; สิ่ง ที่เป็นลักษณะประจำตัวของสิ่งต่างๆ เช่น เนื้อไม้ เนื้อ เงิน เนื้อทอง; ส่วนที่อยู่ถัดเปลือกของผลไม้ต่างๆ เนื้อมะม่วง เนื้อทุเรียน; สิ่งที่ประกอบกันเป็นตัว อาหาร, คู่กับน้ำ เช่น แกงมีแต่น้ำไม่มีเนื้อ แต่เนื้อๆ; สาระสำคัญ เช่น เนื้อเรื่อง; คุณสมบัติของเนื้อทองคำ และเงินเป็นต้น เช่น ทองเนื้อเก้า เงินเนื้อบริสุทธิ์; (โบ) ราคาทองคำเป็นเงินบาทตามคุณภาพของเนื้อ ทอง เช่น ทองคำหนัก 1 บาท เป็นราคาเงิน 8 บาท เรียกว่า ทองเนื้อแปด; โดยปริยายหมายความว่า ทุนเดิม, เงิน, ทรัพย์สิน, เช่น เข้าเนื้อ ชักเนื้อควักเนื้อ ตัวเอง 2. ชื่อสัตว์ป่าประเภทกวาง	กัญชา
แน่น	1. แท้, จริง, ไม่เป็นอื่น, เช่น ทำแน่น ไปแน่น; เก่ง, มี ฝีมือดี, เช่น คนนี้มีมือแน่นมาก 2. แน่, แน่ใจ อาการที่ ไม่ไหวติงไปชั่วระยะหนึ่งเพราะเป็นลมเป็นต้น, นิ่งแน่น ก็ว่า	เก่ง กล้า มีฝีมือดี
บรรลัษ	ฉิบหาย วอดวาย ย่อยยับ มอดม้วย	อย่างยิ่ง ที่สุด
บริษัท	หมู่ คณะ เช่น พุทธบริษัท, ที่ประชุม เช่น จะพูด อย่างไรต้องดูบริษัทเสียก่อน	ล้วน
บั๊กซีเดอ ⁵⁷		คำเรียกอย่างเหยียดว่า เป็นคนเช่ซ้า

57

บั๊ก เป็นคำใช้เรียกผู้ชายทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซี้เดอ หมายถึง เช่ซ้า

ตาราง 11 (ต่อ)

คำศัพท์	ความหมายเดิมในพจนานุกรมฉบับ ราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542	ความหมายใหม่ใน พจนานุกรมฉบับมติชน
บี้ ⁵⁸ บิก		เรียกผู้คุมกำลังสำคัญทาง ฝ่ายทหารหรือตำรวจ เป็น ต้น
บิด	1. หมุนให้เป็นเกลียวอย่างบิดผ้า, หมุนไปทางใดทาง หนึ่ง เช่น บิดลูกบิด; เผล่ไปจากสภาพปกติ เช่น ล้อ รถบิด, ทำให้ผิดไปจากสภาพความจริง; หลีกเลียง เพราะความเกียจคร้านเป็นต้น เช่น บิดงาน บิดการ, เขานิ้วมือบีบเนื้ออย่างแรงทำนองแหบแล้วหมุน เช่น บิดเนื้อ บิดหู; กิริยาที่ปลากัด ปลาเข้มเอาปาก ตอปากกัดกันจนติดแล้วกลับตัวไปมา น. ลักษณะ- นามเรียกอาการที่ปลากัด ปลาเข้มเอาปากตอปาก กัดกันแล้วกลับตัวไปมาเช่นนั้นแต่ละยกว่า บิดหนึ่ง 2 บิด 2. โรคลำไส้ใหญ่อักเสบ มีอาการปวดมวนและ อุจจาระเป็นมูกเลือด	เร่งให้เร็ว (ใช้กับรถ มอเตอร์ไซด์)
ป้อ	เสียงดังอย่างเสียงเร่งเครื่องยนต์ โดยปริยาย หมายความว่า เคลื่อนไปอย่างรวดเร็ว เช่น เรือป้อ	ใช้ประกอบคำว่าสบาย หมายความว่า ไร้อุปสรรค
บี้ด (เบิร์ด) ⁵⁹		ใช้มือตบหัวเฉียงสูงๆ จากท้ายทอยขึ้น, เตะลูก บอลข้ามคานประตูในกีฬา ฟุตบอล

⁵⁸ คำภาษาอังกฤษ big หมายถึง ใหญ่ สำคัญ

⁵⁹ คำภาษาอังกฤษ bird หมายถึง นก

ตาราง 11 (ต่อ)

คำศัพท์	ความหมายเดิมในพจนานุกรมฉบับ ราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542	ความหมายใหม่ใน พจนานุกรมฉบับมติชน
เบียด	แทรกหรือเสียด เช่น เบียดเข้าไป ชิดกันติดกันเกินไป ในที่จำกัด เช่น ต้นไม้ขึ้นเบียดกัน ยืนเบียดกัน	มีคู่ครอง ในสำนวนว่า เบียดก่อนบวช
เบี้ยว	1. มีรูปผิดเบ้ไปจากเดิมซึ่งมักจะมีลักษณะค่อนข้าง กลม เช่น หัวเบี้ยว ปากเบี้ยว 2. ดู คางเบือน	บิดพลิ้ว หาทางเลี่ยง บิดพลิ้วเพื่อหาเรื่องวิวาท
ประเคน	ถวายของพระโดยวิธียกส่งให้ตามวิธีการที่กำหนดไว้ เช่น ประเคนอาหาร; ส่งให้ถึงมือ (ใช้ในความ แดกดัน) เช่น ต้องเอาไปประเคนให้จนถึงที่ ; (ปาก) ดี เช่น ประเคนกระบาล 3 ที่	เช่น แพน ดี
ประชุมเพลิง	เผาศพ	ใส่ไฟ ให้ร้ายป้ายสี
ประตู	ช่องทางเข้าออกของบ้านเรือนเป็นต้น มีบานเปิดปิด ได้ เช่น ประตูบ้าน, ช่อง, ทาง เช่น ไม่มีประตูสู่, โดย ปริยายหมายถึงสิ่งที่มีลักษณะคล้ายคลึงเช่นนั้น เช่น ประตูรักบี้, ช่องหรือโอกาสที่จะได้หรือเสียในการ พนันบางชนิด เช่น ไฮโล; ลักษณะนามเรียกจำนวน ครั้งที่เตะลูกบอลเข้าไปในประตู เช่น เสีย 3 ประตู, เรียกช่องหรือโอกาสที่จะได้หรือเสียในการพนันบาง ชนิด เช่น กิน 3 ประตู	เรียกจำนวนครั้งของการ ร่วมเพศของหญิงโสเภณี
ประเทือง	ทำให้ดีขึ้น ทำให้รุ่งเรืองขึ้น	ผู้ชายที่เป็นกะเทย
ปลอก	สิ่งที่ทำเป็นวงสำหรับสวมหรือรัดของต่างๆ เครื่องที่ ทำสำหรับสวมสิ่งของต่างๆ	ถุงยางอนามัย

ตาราง 11 (ต่อ)

คำศัพท์	ความหมายเดิมในพจนานุกรมฉบับ ราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542	ความหมายใหม่ใน พจนานุกรมฉบับมติชน
ปอด	1. (สรีร)อวัยวะทำหน้าที่เกี่ยวกับการหายใจอยู่ ภายในร่างกายของคนหรือสัตว์ที่มีกระดูกสันหลัง เป็นส่วนมาก; ตัวสกาก็ข้ามเขตไปไม่ได้ ว. กลัวจนไม่ กล้าทำอะไร 2. ชื่อไม้ล้มลุกชนิด <i>Sphenoclea</i> <i>zeylanica</i> Gaertn. ในวงศ์ <i>Sphenocleaceae</i> ขึ้น ตามที่ลุ่มน้ำขัง ลำต้นอ่อน ดอกสีเขียวๆขาวๆ ใช้ทำ ยาได้, ผักปุมปลา ก็เรียก 3. ลักษณะก้นที่สอบและ แฟบ เรียกว่า ก้นปอด, โดยปริยายใช้เรียกสิ่งอื่นที่มี ลักษณะเช่นนั้น เช่น มะม่วงก้นปอด	ขลาด กลัว
ปอดบวม	ปอดอักเสบเนื่องจากเชื้อโรค	นมโต
บึ้ง	มาก, มักใช้แก่แข็งหรือแน่นว่า แข็งบึ้ง ท้องแน่นบึ้ง	แน่น, แข็ง, เข้าตรงที่หมาย
ปั๊ม	ก. ใช้เครื่องที่เป็นแบบพิมพ์ตอกลงหรือกดลงบน กระดาษหรือโลหะเป็นต้นให้มีรูปหรือลวดลายตาม แบบพิมพ์นั้น เช่น ปั๊มตรา ปั๊มกระดุม, โดยปริยาย หมายถึงอาการที่คล้ายคลึงเช่นนั้น เช่น ปั๊มแบงก์ ปั๊มเงิน; ใช้เครื่องสูบหรือดูดของเหลวหรือแก๊ส เช่น ปั๊มน้ำ ปั๊มลม, ใช้เครื่องช่วยทำให้หัวใจกลับเต้นเป็น ปกติ เรียกว่า ปั๊มหัวใจ น. เรียกเครื่องยนต์สำหรับ สูบน้ำว่า เครื่องปั๊มน้ำ, เรียกเครื่องยนต์สำหรับสูบลม หรือแก๊สว่า เครื่องปั๊มลม, เรียกเครื่องอุปกรณ์ที่ช่วย ทำให้หัวใจกลับเต้นเป็นปกติว่า เครื่องปั๊มหัวใจ; (ปาก) สถานีบริการน้ำมันเชื้อเพลิง, เรียกเต็มว่า ปั๊มน้ำมัน	ร่วมประเวณี, เร่งผลผลิตของ ออกมาเป็นจำนวนมาก

ตาราง 11 (ต่อ)

คำศัพท์	ความหมายเดิมในพจนานุกรมฉบับ ราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542	ความหมายใหม่ใน พจนานุกรมฉบับมติชน
ป้า ⁶⁰		คำที่หญิงบางกลุ่มเรียก ชายที่ค่อนข้างมีอายุ หรือ มีอายุและมีทรัพย์สินบำเรอ หญิงได้
เปรี้ยว	เปรี้ยว มีรสอย่างหนึ่งอย่างรสมะนาวเป็นต้น, มีกลิ่น หรือรสอย่างอาหารบูดหรืออาหารเสีย; (ปาก)มี ลักษณะปราดเปรี้ยว ทันสมัย อีสระ มั่นใจ ชอบการ คบหาสมาคม (ใช้แก่ผู้หญิง) เช่น ผู้หญิงคนนี้เปรี้ยว, เรียกลักษณะการแต่งกายของผู้หญิงที่แต่งตัวสี ฉูดฉาด รัศรูป เป็นต้นว่า แต่งตัวเปรี้ยว	ปรูดปราด, ก้าก้น (ใช้กับ บุคลิกของหญิง)
เป่า	พ่นลมออกมาทางปาก, อากาศที่ลมพุ่งเข้ามาหรือ ออกไปเช่นนั้น, ทำให้เครื่องดนตรีหรือสิ่งอื่นเกิดเสียง โดยใช้ลมปาก, ทำให้สิ่งที่อยู่ในลำกล้อง เช่น กล้อง เป่า เป็นต้น ออกจากลำกล้องโดยวิธีเป่า	ยิงด้วยปืน
เป่า กระหม่อม	ร่ายมนตร์คาถาแล้วเป่าลงกลางศีรษะเพื่อให้เกิด เมตตามหานิยม เป็นต้น	รับเอาเป็นนางบำเรอ
แปรธาตุ	ทำให้ธาตุหนึ่งกลายเป็นอีกธาตุหนึ่ง	จํานำหรือขายของเพื่อ เปลี่ยนเป็นเงิน
ฝอย	สิ่งที่เป็นเส้นเล็กๆละเอียด หรือสิ่งที่มีลักษณะ คล้ายคลึงเช่นนั้น เช่น ยาฝอย ; คำอธิบายวิธีใช้ยา หรือเวทมนตร์ต่างๆ; โดยปริยายหมายความว่า ข้อความที่ไม่ใช่เนื้อหา (ปาก) พุดมากและเกินความ จริง	พุดมาก พุดไม่จริง พุดน้ำ ท่วมท้น

⁶⁰ คำภาษาจีน ป้า หมายถึง พ่อ

ตาราง 11 (ต่อ)

คำศัพท์	ความหมายเดิมในพจนานุกรมฉบับ ราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542	ความหมายใหม่ใน พจนานุกรมฉบับมติชน
พลร่ม	หน่วยทหารหรือตำรวจที่ได้รับการฝึกให้กระโดดร่มชูชีพจากเครื่องบินหรือเฮลิคอปเตอร์	คณะบุคคลที่ใช้สิทธิพล ลงคะแนนเลือกตั้งโดยไม่มี สิทธิ
พลั่ว	บิด เบี้ยว, สะบัดเป็นคลื่นไปตามลม เช่น ธงพลั่ว	ไม่ทำตามสัญญา, กะล่อน , หนีหน้าไป
พวงมะโหด	พวงมโหตร (-มะโหด) พวงอุบะซึ่งห้อยประดับอยู่ที่ คันดาลฉัตร ทำด้วยผ้าตาดทอง, ลูกมโหตรก็ว่า	พวงอันทะ
พิศวาส	รักใคร่ สนิ่หา	เรียกคะแนนที่ครูให้ด้วย ความเห็นว่า คะแนน พิศวาส
พี	(ถิ่น) ว. นี้	เสพยาเสพติดจำพวกควัน (มักใช้กับกัญชา)
พุ่ง	ซัดไป เช่น พุ่งหอก พุ่งกระสวย, อาการที่ปล่อย ออกไปโดยเร็ว เช่น พุ่งตัว, มุ่งตรงไป เช่น พุ่งความ สนใจ, อาการที่น้ำหรือไฟพวยพุ่งออกไป เช่น น้ำพุ่ง (ปาก) สุ่มๆ เช่น พุดพุ่งไป	เดาสุ่มๆ เช่น ฝรั่งถึงรู้จักจำ ชื่อเสียงคนไทยเราไม่ใคร่ ได้เป็นแต่เดาๆพุ่งไปพุ่งมา (พระราชหัตถเลขา ร.5)
ฟัน	1. เขาของมีคมเช่นดาบฟาดลงไป, โดยปริยาย หมายถึงอาการที่คล้ายคลึงเช่นนั้น เช่น เหาสันมือ ฟันอิฐ 2. กระดูกเป็นซี่ๆ อยู่ในปากสำหรับกัด ฉีกเคี้ยว อาหาร, โดยปริยายหมายถึงสิ่งที่มีลักษณะ คล้ายคลึงเช่นนั้น เช่น ฟันเลื่อย ฟันจักร	กระทำเอง เช่น ฟันไม่เลี้ยง
ฟาด	หวด, เหวี่ยง, กินอย่างเต็มที่ (ปาก)	กิน, ร่วมประเวณี
ฟิด	ว. คับจนรัดรูป เช่น เสื้อฟิด กางเกงฟิด; แข็งแรง, กระปรี้กระเปร่า, เช่น ร่างกายกำลังฟิด ก. ฝึกซ้อม เช่น ฟิดเต็มที่	อยาก, กำหนด

ตาราง 11 (ต่อ)

คำศัพท์	ความหมายเดิมในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542	ความหมายใหม่ในพจนานุกรมฉบับมติชน
เฟอะพะ	เลอะเทอะ เช่น น้ำเหลืองไหลเฟอะพะ; ไม่เข้าท่า เช่น แต่งตัวเฟอะพะ	เป็นเพราะความเลือนเปื้อน
ไฟแดง ⁶¹		ระดู
ม่อง, ม่อง เท่ง ⁶²		ตาย
มุ้ง	ผ้าหรือสิ่งอื่นที่ทำขึ้นสำหรับกางกันยุงหรือป้องกันยุง ลักษณะนามว่า หลั่ง	กลุ่มการเมืองย่อยในพรรคการเมือง
เมาธ์ ⁶³		คุยกันจ้อ
แมงดา	ชื่อสัตว์ทะเล รูปร่างคล้ายจานคว่ำ หางยาวเป็นแท่ง ในน่านน้ำไทยพบ 2 ชนิด คือ แมงดาจาน และ แมงดาทะเลทางกลม; ชื่อตะเกียงอย่างโบราณ รูป คล้ายแมงดาทะเล (ปาก) ชายที่อาศัยน้ำพักน้ำแรง ของผู้หญิงโสเภณีดำรงชีวิต	เรียกชายที่บังคับให้หญิง โสเภณีหาเลี้ยง โดย ปริยายใช้เป็นคำด่าว่า ผู้ชายที่มีความสามารถแต่ ไม่ยอมทำมาหากิน
แมลงปอ ⁶⁴	ชื่อแมลงหลายชนิดและหลายวงศ์ในอันดับ Odonata หัวและอกสั้นป้อม ส่วนท้องแคบและยาว หนวดสั้นเล็กมองคล้ายขน ตาโตใหญ่ 2 ข้างดูเต็มหัว ปีก 2 คู่ ขนาดเท่าๆกันหรือโตกว่ากันเล็กน้อย ลักษณะยาว บางใส มีเส้นปีกมากมาย อาจมีสีต่างๆ เช่น ส้ม เหลือง หรือน้ำเงิน, แมลงปอ ก็เรียก	เรียกเฮลิคอปเตอร์ว่า เครื่องบิน แมลงปอ

⁶¹ เป็นการนำสีแดงของสัญญาณไฟจราจรมาเปรียบเทียบกับระดูของสตรีที่มีสีแดง

⁶² คำภาษาจีน ม่อง หมายถึง หาย ตาย

⁶³ คำภาษาอังกฤษ mouth หมายถึง ปาก

⁶⁴ พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ใช้คำว่า แมลงปอ

ตาราง 11 (ต่อ)

คำศัพท์	ความหมายเดิมในพจนานุกรมฉบับ ราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542	ความหมายใหม่ใน พจนานุกรมฉบับมติชน
โม้	น. เครื่องบดชนิดหนึ่งทำด้วยหิน รูปร่างคล้ายสี่เหลี่ยม มี 2 ส่วน ส่วนบนซึ่งเรียกว่าลูกมือนั้น มีมือถือสำหรับหมุน และมีรูสำหรับกรอกเมล็ดพืช เมื่อหมุนลูกมือจะบดเมล็ดพืชให้ละเอียดและไหลลงสู่ส่วนล่างซึ่งมีลักษณะเป็นรางสำหรับรองรับอยู่เกือบรอบลูกมือ ด้านหนึ่งของส่วนล่างมีช่องเปิดให้สิ่งที่ไม่แล้วไหลลงสู่ภาชนะที่รองรับได้ ก. บดให้ละเอียดด้วยไม้	เร่งทำติดต่อกันโดยไม่หยุดหย่อน เช่น โม้ต้นฉบับ
ยกเครื่อง	(ปาก) ซ่อมใหญ่เครื่องยนต์ของรถยนต์หรือเรือยนต์เป็นต้น	เรียกการปรับปรุงระบบงานในองค์กรครั้งใหญ่, เรียกการไปทำสาวของผู้หญิง
ยัด	บรรจุหรือใส่สิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยอัดดันหรือผลักดันเข้าไป เช่น ยัดพินอน, บรรจุหรือใส่สิ่งที่ระบุไว้ด้วยอาการเช่นนั้น เช่น ยัดนุ่น ยัดกระสอบ ยัดเข้าห้องขัง, โดยปริยายหมายถึงบรรจุ ใส่ หรือให้ โดยอาการคล้ายคลึงเช่นนั้น เช่น เอาเงินยัดให้เป็นสินบน ยัดความรู้ที่ให้โทษเข้าไปในสมอง; (ปาก) ใช้แทนคำว่ากิน (ใช้ในลักษณะกินอย่างตะกุ่มตะกม ถือว่าเป็นคำหยาบ)	กิน (อย่างไม่สุภาพ)
ย่า	1. ก. เคঁาะละ, ปะปน น. ซื่อกับข้าวอย่างหนึ่งที่ปรุงโดยเอาผักและเนื้อสัตว์เป็นต้นมาเคล้าเข้าด้วยกัน เช่น ยำเนื้อ ยำเล็บมือนาง 2. เคารพ, นับถือ	รุมทำร้าย

ตาราง 11 (ต่อ)

คำศัพท์	ความหมายเดิมในพจนานุกรมฉบับ ราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542	ความหมายใหม่ใน พจนานุกรมฉบับมติชน
ยืด	ขยายตัวให้ยาวออกไปได้ เช่น ยางยืด, ขยายเวลาให้นานออกไป เช่น ยืดเวลา เรียกสิ่งที่ยาวหรือกว้างออกไปเช่นนั้น เช่น เลื้อยยืด; ยาว เช่น น้ำลายไหลยืด; นาน, ยื้นนาน, เช่น อยู่กันยืด	วางท่า, ท่าเท่
แยกธาตุ	ทำให้ธาตุที่รวมกันอยู่หรือประกอบกันอยู่แยกออกจากกัน	เอาของไปจำหน่ายเป็นเงิน
ระเบิด	ก. ปะทุแตกออกไป เช่น คลังกระสุนระเบิด, ทำให้ปะทุแตกออกไป เช่น ระเบิดหิน น. ลูกระเบิด เช่น ทิ้งระเบิด	อย่างยิ่ง, มากมาย เช่น ดังระเบิด
ร้าย	ว. ดุ เช่น ใจร้าย, ชั่ว เช่น ปากร้าย คนร้าย, ไม่ดี เช่น เคราะห์ร้าย โชคร้าย ชะตาร้าย; ที่เป็นอันตราย เช่น พิษร้าย เนือร้าย โรคร้าย น. ความไม่ดี เช่น ใส่ร้ายป้ายร้าย ให้ร้าย	เยี่ยม, สามารถทำในสิ่งที่คนอื่นทำไม่ได้
ร้ายกาจ	ร้ายมาก ร้ายยิ่ง เช่น เด็กคนนี้ความประพฤติร้ายกาจ ขยะส่งกลิ่นเหม็นร้ายกาจ	เก่งจนน่ากลัว
รำมะนา	กลองซึ่งหน้าเดียว รูปกลมแบน มี 2 ชนิด ชนิดที่ใช้กับวงลำตัดมีขนาดใหญ่กว่าที่ใช้กับวงมโหรี	ต๋อยดีกันอย่างพลวัน เช่น รำมะนากันจนหัวร้างข้างแตก

ตาราง 11 (ต่อ)

คำศัพท์	ความหมายเดิมในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542	ความหมายใหม่ในพจนานุกรมฉบับมติชน
เรไร	1. ชื่อจักจั่นสีน้ำตาลหลายชนิดในสกุล Pomponia, Tosena และสกุลอื่นๆ ในวงศ์ Cicadidae ส่วนใหญ่ตัวค่อนข้างโต ตัวผู้มีอวัยวะพิเศษทำให้เกิดเสียงสูงและต่ำมีกังวานสลับกันไปได้หลายระดับ ชนิดที่โตที่สุดซึ่งพบได้ง่ายในประเทศไทย คือ ชนิด P. intermedia 2. เครื่องดนตรีชนิดหนึ่งทำด้วยไม้ซางอันเดียว มีเด้าสำหรับเป่า 3. ชื่อขนมชนิดหนึ่งทำด้วยแป้งข้าวเจ้า เส้นเล็กๆ คล้ายซำหริ่ม จับให้เป็นกลุ่มเล็กๆ คล้ายรังนก โรยหน้าด้วยมะพร้าวขูด น้ำตาลทราย งาม หยอดด้วยกะทิ	บ้องกัญชา
แรด ⁶⁵	1. ชื่อสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมขนาดใหญ่ ในวงศ์ Rhinocerotidae เป็นสัตว์กีบคี่ มี 3 นิ้ว ขาสั้น ตาเล็ก หูตั้ง ประสาทรับฟังเสียงและดมกลิ่นดีมาก หนังหนา มีทั้งชนิดนอเดียวและ 2 นอ กินพืช นอนปลัก ในประเทศไทยมี 2 ชนิด คือ แรดนอเดียว วึ่งเรียกกันทั่วไปว่าแรด และกระซู่ ซึ่งมี 2 นอ 2. ชื่อปลาน้ำจืดชนิด Osphronemus goramy เป็นปลาขนาดใหญ่ที่สุดในวงศ์ Anabantida ลักษณะทั่วไปคล้ายปลาสร้อย ลำตัวหนา ปากเขี้ยว ปลาครีบทองยืนยาวเป็นเส้น มีลายแถบสีเข้มพาดขวางลำตัว เห็นได้ชัดโดยเฉพาะปลาขนาดเล็ก ปลาตัวผู้ขนาดใหญ่จะมีปุ่มที่สันหัวคล้ายนอ พื้นลำตัวและครีบน้ำตาลขนาดยาวได้ถึง 60 เซนติเมตร 3. แรด (ปาก) ดัดจริต	ก่ากัน จัดจ้าน

⁶⁵ พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ใช้คำว่า แรด

ตาราง 11 (ต่อ)

คำศัพท์	ความหมายเดิมในพจนานุกรมฉบับ ราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542	ความหมายใหม่ใน พจนานุกรมฉบับมติชน
โรบินฮู้ด ⁶⁶		กลุ่มคนต่างชาติที่เข้าไป ทำงานรับจ้างใน ต่างประเทศโดยเฉพาะใน สหรัฐอเมริกาอย่างผิด กฎหมาย
ล้วง	เอามือสอดเข้าไปในที่ซึ่งเป็นช่องเป็นรู เช่น เติบเอา มือล้วงกระเป๋ากางเกง, โดยปริยายหมายความว่า หยั่งเอาความรู้ความคิดที่เขาปิดบังไว้ เช่น ล้วง ความลับ ล้วงข้อสอบ	เอามือซุกเข้าไปในร่มผ้า ของเพศตรงข้าม จำต้อง อวัยวะเพศ (โดยทั่วไป หมายถึง ชายกระทำแก่ หญิง)
ล่าช้า ⁶⁷		มั่งมี
ลูก	ผู้มีกำเนิดจากพ่อแม่ หรือโดยปริยายถือว่ามิฐานะ เสมือนลูก, คำที่พ่อแม่เรียกลูกของตนโดยตรง หรือ เรียกเด็กอื่นหรือผู้เยาว์กว่าผู้พูดหลายปีด้วย ความรู้สึกรักและเอ็นดู; เรียกสัตว์ที่ยังไม่โต; เรียกสิ่ง จะสืบเป็นพันธุ์ไม่มีลักษณะกลมๆ ว่า ลูกไม้ ผลไม้ ก็ เรียก, เมื่อกล่าวถึงผลไม้ชนิดใดโดยเฉพาะ ซึ่ง โดยมากเป็นคำพยางค์เดียวอันอาจทำให้เข้าใจผิด เป็นอย่างอื่นได้ ตามปรกติมักมีคำ ลูก ประกอบ ข้างหน้า; เรียกสิ่งที่มีรูปกลมๆ หรือยาวๆ หรือโดย อนุโลมว่า ลูก ; ลักษณะนามใช้แก่ลูกไม้หรือสิ่งที่มีรูป กลมๆ หรือยาวๆ หรือคล้ายคลึงเช่นนั้น	ท่วงที, ชื่นเชิง, ลักษณะ เช่น ลูกเขย ลูกตื้อ

⁶⁶ Robin Hood คือชื่อตัวละครในนิยายของอังกฤษ เป็นนักรบที่ต่อสู้กับเหล่าทหารเพื่อนำทรัพย์สินที่ปล้นได้ไปแจกจ่ายให้กับคนจน และ

ต้องคอยหลบซ่อนตัวอยู่ในป่าเพื่อไม่ให้ถูกจับกุม

⁶⁷ ล่าช้า เป็นคำภาษาจีน หมายถึง รวย

ตาราง 11 (ต่อ)

คำศัพท์	ความหมายเดิมในพจนานุกรมฉบับ ราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542	ความหมายใหม่ใน พจนานุกรมฉบับมติชน
ลูกหาบ	ลูกจ้างสำหรับหาบหามสัมภาระเดินทางในที่ ทุรกันดาร	ผู้ติดตามรับใช้เจ้านาย
เล่าเต็ง ⁶⁸		เรียกตาชั้นเดียวว่า ตาไม่มี เล่าเต็ง
เลียงฮุ้น ⁶⁹		หลักเลียงต่อหน้าที
เลื่อย	ทอดวงเวียนไป (ใช้แก้มไม้เถา), เลื่อยไปด้วยอก (ใช้ แก้มสัตว์ไม่มีตีน ตัวยาว) เช่น ฐเลื่อย ไล่เดือนเลื่อย	แอบมุดเข้ามุ้งผู้หญิงที่ ไม่ใช่ภรรยา
วุ้น	ของกินชนิดหนึ่ง ทำจากสาหร่ายทะเลเป็นต้น เมื่อ นำมาต้มแล้วทิ้งไว้ให้เย็นจะแข็งตัว มีลักษณะ ค่อนข้างใสและนุ่ม ใช้ทำเป็นของหวานบางอย่าง เช่น วุ้นกะทิ วุ้นน้ำเชื่อม, เรียกสิ่งที่มีลักษณะ คล้ายคลึงเช่นนั้น เช่น เคียวหนังหมูจนเปื่อยเป็นวุ้น	อยู่ในภาวะที่ยังไม่เป็น เซลล์ชีวิต
สกายแล็บ ⁷⁰		รถมอเตอร์ไซด์สามล้อ รับจ้าง
สมัน	ชื่อสัตว์เคี้ยวเอื้อง ขนาดเล็กกว่าควาญป่า ขนสี น้ำตาล หางสั้น เขาแตกแขนงมากกว่าควาญชนิดอื่น	ง่าย อ่อน
สวย	งามน่าพึงพอใจ, มักใช้เข้าคู่กับ งาม เป็น สวยงาม, ในบทกลอนใช้ว่า สวย ก็มี; ไม่เปื่อย (ใช้แก่ข้าวสุก) เช่น นุงข้าวสวยดี	จะเกิดเรื่อง เป็นเรื่อง เช่น ทำยังงี้ก็สวยสิ

⁶⁸ เล่าเต็ง เป็นคำภาษาจีน หมายถึงชั้นสอง

⁶⁹ จ้านงค์ ทองประเสริฐ อธิบายว่า เลียงฮุ้น เป็นคำภาษาจีน หมายถึง แบ่งทำเป็นเส้นๆ ใส่น้ำตาลแช่น้ำแข็ง การเรียกคนที่ชอบเลียงาน
ว่า เลียงฮุ้น เพราะคนพวกนี้มีลักษณะคล้ายแบ่งเส้น คือ เส้นเมื่อนำไปต้มจนสุกแล้วจะมีลักษณะลื่นจับไม่ค่อยติด คนประเภทนี้เช่นกัน เป็นคนที่ไม่
ค่อยอยู่เป็นที่ เป็นทาง หลบเลี่ยงไปมา ไม่ค่อยทำงานที่ได้รับมอบหมาย เนื่องด้วยคำว่า เลียงฮุ้น มีคำว่า เลียง อยู่ด้วย จึงนำมาใช้ในความหมายว่า
เลียงงาน

⁷⁰ sky lab เป็นคำภาษาอังกฤษ หมายถึง ชื่อสถานีอวกาศของอเมริกาซึ่งโคจรรอบโลกระหว่างปี ค.ศ. 1973-1979 เป็นที่อยู่ของนักบิน
อวกาศที่หมุนเวียนผลัดเปลี่ยนกันมาทำการทดลอง

ตาราง 11 (ต่อ)

คำศัพท์	ความหมายเดิมในพจนานุกรมฉบับ ราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542	ความหมายใหม่ใน พจนานุกรมฉบับมติชน
ส่วย	ชนชาติพูดภาษาตระกูลมอญ-เขมรพวกหนึ่ง อยู่ทาง ภาคอีสาน	เงินที่ได้มาเป็นประจำด้วย การขอราษฎร เงินที่ส่ง มอบให้กับเจ้าหน้าที่
สอย	เอาไม้มีขอหรือมีง่ามหรือไม้จำปาเกี่ยว ดึงดันหรือบิด เอาดอกไม้ธูปเทียนเป็นต้นลงมา	ต้อยหรือเตอะจนล้มลง
สะบัด	เคลื่อนไหวหรือทำให้เคลื่อนไหวไปมาอย่างรวดเร็วและ แรง เพื่อให้สิ่งที่ติดอยู่หลุดไป	อย่างยิง เช่น หมอนี่เลว สะบัดเลย
สี	1. ชื่อเครื่องสำหรับหมุนบดข้าวเปลือกเพื่อทำให้ เปลือกแตกเป็นข้าวกลิ้ง 2. ลักษณะของแสงสว่าง ปรากฏแต่ตาให้เห็นเป็น ขาว ดำ แดง เขียว เป็นต้น	คนในเครื่องแบบทหาร หรือตำรวจ, กลุ่มพรรค พวก เช่น สีเดียวกัน
สูงยาวเข้าดี		สูงระหง (ใช้แก้หญิง โดยมากมีนัยยะไปในเรื่อง เพศ)
เสื้อฝน ⁷¹		ถุงยางอนามัย
แสบ	อาการที่รู้สึกเจ็บปวดหรือระคายเคือง เช่น แสบตา, อาการที่รู้สึกเผ็ดร้อน เช่น แสบปาก	ร้ายกาจ
หนังสด	การมหรสพอย่างหนึ่ง ลักษณะคล้ายโขนแต่เดินเรื่อง เร็วกว่า ผู้แสดงสวมหัวโขนไม่ปิดคลุมใบหน้า ร้อง และเจรจาเอง ใช้ปีพาทย์บรรเลงประกอบ, โขนสด ก็ เรียก	การร่วมประเวณีหรือ ประกอบกิจทางเพศกัน แล้วมีคนเห็นการกระทำ นั้น
หนีบ	คีบหรือบีบให้แรงให้แน่นด้วยของที่เป็นง่าม เช่น ง่าม นิ้วมือหรือตะไกร เป็นต้น	พ่วงมาด้วย คงคู่รัก

⁷¹ เสื้อฝน หมายถึง เสื้อที่ใช้ใส่คลุมเพื่อป้องกันไม่ให้โดนฝน

ตาราง 11 (ต่อ)

คำศัพท์	ความหมายเดิมในพจนานุกรมฉบับ ราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542	ความหมายใหม่ใน พจนานุกรมฉบับมติชน
หม้อ	ภาชนะประเภทหนึ่ง มีรูปทรงต่างๆสำหรับใส่ของ หรือใช้งานบางอย่าง, เรียกตามสิ่งที่ใช้ทำก็มี เช่น หม้อดิน หม้อทองเหลือง หม้ออะลูมิเนียม, เรียกตาม สิ่งที่บรรจุก็มี เช่น หม้อข้าว หม้อน้ำมนตร์, เรียกตาม วัตถุประสงค์ที่ใช้สอยก็มี เช่น หม้อตุน หม้อนึ่ง	อวัยวะเพศหญิง
หวานเย็น	ของกินเป็นก้อนสีเหลี่ยม ทำด้วยน้ำหวานหรือน้ำ กะทิเป็นต้น แล้วทำให้แข็งด้วยความเย็น	เรียกรถไฟที่แล่นไปช้าๆว่า รถหวานเย็น, โดยปริยาย หมายถึงไปอย่างช้าๆ
ห้องเครื่อง	(ราชาศัพท์; ปาก) ครว, เรียกเต็มว่าห้องเครื่องวิเสท, ห้องสำหรับเก็บเครื่องราชูปโภค, เรียกเต็มว่าห้อง เครื่องราชูปโภค; ห้องเครื่องยนต์เรือเป็นต้น	พวงอวัยวะเพศชาย
เหล่	เขมามาก (ใช้แก่ตา)	หมายตา, มองด้วยความ สนใจ เห็นแล้วสนใจใคร่ จีบ
แหง	1. อาการของหน้าที่แสดงความเก้อหรือจนปัญญา ในคำว่า หน้าแหง; ค้างอยู่ เช่น ยิงฟันแหง คอยแหง 2. แหงๆ (ปาก) แน่, แน่นอน, เช่น ชนะแหง ตาย แหงๆ	คำแสดงยืนยันว่าเป็นไป ตามกริยานั้นแน่ๆ เช่น มา แหง ตายแหง
แห้ว	ชื่อไม้ล้มลุกมีหัวหลายชนิดหลายสกุลในวงศ์ Cyperaceae ขึ้นตามที่ชื้นแฉะ หัวกินได้ เช่น แห้ว จีน แห้วกระดาน แห้วไทย	พลาด, ขวดผิดหวัง
อม	เอาสิ่งของใส่ปากแล้วหุบปากไว้ไม่กลืนลงไป, โดย ปริยายหมายความว่า ไม่แสดงออกมา	หยิบหรือขอมืมของของ ผู้อื่นแล้วไม่คืน

ตาราง 11 (ต่อ)

คำศัพท์	ความหมายเดิมในพจนานุกรมฉบับ ราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542	ความหมายใหม่ใน พจนานุกรมฉบับมติชน
ออฟ ⁷²		จ่ายเงินเพื่อนำหญิงบริการ ในสถานเริงรมย์ออกไป บริการทางเพศนอก สถานที่
อัด	1. ดันลมเข้าไป เช่น อัดลูกโป่ง, ยัดให้แน่น เช่น อัด ดินปืน, ประทับให้แน่น เช่น อัดพื้นให้ชิด, ทำให้แน่น เช่น อัดกันอยู่ในรถ, บีบ เช่น อัดโบลาน; กลั่น ,กลั่น หายใจ, เช่น อัดลมหายใจ 2. ตรง, เต็ม, ตรงแบน, (ใช้แก่ลักษณะด้านหน้า) เช่น หน้าอัด สิ่งอัด	ทำร้ายร่างกายด้วยหมัด ศอก เข่า เป็นต้น, ว่า ร้าย
อำ	ปิดบัง, ปกปิด; (ปาก) พูดหลอกเพื่อให้ตกใจหรือ ขบขันเป็นต้น, พูดดักคอ	พูดหรือทำทั้งเท็จและจริง ให้คนอื่นเสียหายอับอาย หรือตกใจ
อีน	แห้งไม่สนิท เช่น ผ้ายังอีนๆ อยู่	มากมาย
อื้อ	อาการที่รู้สึกมีเสียงดังอยู่ในหู, ไม่ได้ยิน; (ปาก) มาก เช่น รวยอื้อ บ่นกันอื้อ	เอิกเกริก, เยอะแยะ, จำนวนมาก เช่น ทั้งปีนผา ออกกกลาดตลาดราย เขา ทำขายกันอื้อไม่ซื้อมา (นิ) ดังเกีย
อื้อจื้อ เหลียง ⁷³		(มีทรัพย์) มาก
อื้อ ⁷⁴		มีมาก (ใช้กับเงิน)

⁷² คำภาษาอังกฤษ off หมายถึง ออกไป หมดไป

⁷³ เป็นชื่อตึกแห่งหนึ่ง ซึ่งเจ้าของตึกเป็นตระกูลที่มีฐานะร่ำรวยในเมืองไทย

⁷⁴ อื้อ เป็นคำภาษาจีน หมายถึง มี

ตาราง 11 (ต่อ)

คำศัพท์	ความหมายเดิมในพจนานุกรมฉบับ ราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542	ความหมายใหม่ใน พจนานุกรมฉบับมติชน
เอ็น	กลุ่มหรือมัดเส้นใยเนื้อเยื่อเกี่ยวพัน ซึ่งเรียงตัวใน ทิศทางเดียวเห็นได้ชัด และไม่มีกล้ามเนื้อยึดที่ปลาย, ชาวบ้านเรียก เส้นเอ็น	อวัยวะเพศชาย
เอเยนต์ ⁷⁵		ผู้ค้าหญิงเพื่อการประเวณี
เอ๊ะ ⁷⁶		แกรุ่น, สวรุ่น, เอ๊ะๆ ก็ว่า
โอกินาวา ⁷⁷		กามโรคชนิดหนึ่ง
โอโม ⁷⁸		อม, ยักยอกเป็นของตัวเอง
ฮาร์ด ⁷⁹		มีปัญหา แปลกแยก เช่น เด็กฮาร์ด
เฮ้ว	คำที่เปล่งออกมาเพื่อเยาะให้เก้อ, เฮ้ว ก็ว่า	เรียกคนที่แต่งตัวแปลก สะดุดตาว่า แต่งตัวเฮ้ว เด็กเฮ้ว

⁷⁵ คำภาษาอังกฤษ agent หมายถึง ตัวแทน

⁷⁶ จ้างงค์ ทองประเสริฐ สันนิษฐานว่ามาจากคำว่า อ่อน ผสมกับ คำว่า ขบเผาะ

⁷⁷ เป็นชื่อเมืองในประเทศญี่ปุ่นที่ทหารไทยไปรบ

⁷⁸ เป็นชื่อของผลิตภัณฑ์ทำความสะอาด

⁷⁹ คำภาษาอังกฤษ hard หมายถึง ยาก ลำบาก

ตอนที่ 2 การจัดกลุ่มความหมายของคำสแลง

จากการศึกษาลักษณะคำสแลงในพจนานุกรมฉบับมติชนจำนวน 417 คำ ผลการศึกษาพบว่าความหมายของคำสแลงแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท ดังนี้ ความหมายกว้างออก จำนวน 164 คำ ความหมายใหม่ จำนวน 253 คำ

การจัดกลุ่มความหมายของคำสแลงในพจนานุกรมฉบับมติชนมีลักษณะดังต่อไปนี้

1. ความหมายกว้างออก ได้แก่ การนำคำเดิมที่มีอยู่แล้วในภาษามาใช้ในความหมายที่เป็นสแลง จำนวน 164 คำ คิดเป็นร้อยละ 39.33 ได้แก่

ความหมายกว้างออกปกติ คือ ไม่เป็นไปในทางที่ดีขึ้นหรือเสื่อมลง จำนวน

48 คำ คิดเป็นร้อยละ 11.51

1. กระเป๋	21. แน่
2. กู้กกัก, กู้กัก, กู้กัก	22. บักชีเต๋อ
3. คิกขุอาโนเนะ	23. บิ๊ก
4. จวด	24. บิด
5. จอย	25. ปื้อ
6. จับเส้น	26. เป็ด
7. จิ้งเหลน	27. บั้ง
8. เจียมบอดี้	28. เป๋รียว
9. ฉิบหาย	29. แปรธาตุ
10. ชง	30. พิศวาส
11. เช็ด	31. ฟุ้ง
12. ชูซ่า	32. เฟอะพะ
13. เซ็งลื้อฮื้อ	33. ม่อง, ม่องเท่ง
14. ดับเครื่อง	34. มั่ง
15. ดิ้น	35. แมงปอ
16. แดนสนธยา	36. โม่
17. ตึงตึง, ตึงตึง	37. ยกเครื่อง
18. ตู๋ย	38. ยึด
19. เต้า	39. แยกธาตุ
20. ที่ยู่ที่อิท	40. ล้าซ่า

41. ลูก	45. สี่
42. ลูกหาบ	46. หินบ
43. วุ่น	47. หวานเย็น
44. สกายแล็บ	48. คู่

ความหมายกว้างออกในทางที่ดีขึ้น จำนวน 13 คำ คิดเป็นร้อยละ 3.12 ได้แก่

1. ก็น	8. ร้ายกาจ
2. จับตาย	9. แหง
3. เฉียว	10. คิน
4. บรรลัย	11. อื้อ
5. เปียด	12. อื้อจื่อเหลียง
6. ระเบิด	13. เอ้ว
7. ร้าย	

ความหมายกว้างออกในทางที่เสื่อมลง จำนวน 103 คำ คิดเป็นร้อยละ 24.70

ได้แก่

1. กระจอก	17. จำจี้
2. กระโดดร่ม	18. จิก
3. กลัวย	19. จุฑยุทธศาสตร์
4. ก่วย	20. จู๊ด
5. กะจี้ว	21. เจ้าโล่
6. กัด	22. แจ้ว
7. การบ้าน	23. โททท์
8. กาหลดม้อ	24. ฉันทนา
9. เกาเหลา	25. เซ็คบิล
10. แก้ว	26. เซย
11. ไก่อ	27. ซด
12. ขนเพชร	28. ซ่า
13. ข้าวเม่าทอด	29. ซากุระ
14. เชี่ยว	30. ซีด
15. จัก	31. เซ็น
16. จาบ	32. โซ่ย

33. ดอก	62. ฝอย
34. ดึงดอง	63. พลร่ม
35. เด้ง	64. พลิ้ว
36. ไตดรม	65. พวงมะโหด
37. ตกเปียว	66. พี้
38. ตุ่ม	67. พัน
39. เต่า	68. ฟาด
40. ถั่วดำ	69. ฟิต
41. ถึง	70. ไฟแดง
42. ทำการบ้าน	71. แมงดา
43. เทียว	72. ยัด
44. นกเขา	73. ย่ำ
45. นวด	74. รำมะนา
46. นักบิน	75. เรไร
47. นาบ	76. แร่ด
48. เนื่อ	77. โรบินฮู้ด
49. บริษัท	78. ล้วง
50. เปี้ยว	79. เล่าเต็ง
51. ประเคน	80. เลี้ยงฮุ้น
52. ประชุมเพลิง	81. เลื่อย
53. ประดู	82. สมัน
54. ประเทือง	83. สวย
55. ปลอก	84. ส่วย
56. ปอด	85. สอย
57. ปอดบวม	86. สะบัด
58. ปี่ม	87. เสื่อฝน
59. ป้า	88. แสบ
60. เป่า	89. หนังสือ
61. เป่ากระหม่อม	90. หม้อ

91. ห้องเครื่อง	98. เอ็น
92. เหล่	99. เอเย่นต์
93. แห้ว	100. เอื้อะ
94. อม	101. โอกินาวา
95. ออฟ	102. โอโม
96. อัด	103. ฮาร์ด
97. อำ	

2. ความหมายใหม่ คือ วิธีการสร้างคำสแลงด้วยระบบหน่วยคำและระบบเสียง ทำให้เกิดคำสแลงที่มีความหมายใหม่ จำนวน 253 คำ คิดเป็นร้อยละ 60.67 แบ่งได้ 2 ประเภท

สื่อความรู้สึกลงในทางที่ดี จำนวน 69 คำ คิดเป็นร้อยละ 16.55

1. กระตัก, กะตัก	21. เซมเซม
2. กระปี่	22. เซ็บๆ
3. กรีดสลบ	23. ไซ้ย
4. ก๊อกสอ	24. เด็น
5. กีบก๊าบ	25. แดกด้วน
6. กีบเก้	26. ตรึม (ตีม)
7. เก๋า	27. ตะริดตึดซึ่ง
8. โก้	28. ตะแล้ปแก๊ป
9. จ๊าบ	29. ไต้คลิ่น
10. จี้	30. ถลุ่มตัว
11. เจ้ง	31. นึ่ง
12. เจ้งเป้ง	32. เน้ยบ
13. เจ๊าะแจ๊ะ	33. บานจ๋า
14. ญลุย	34. บาร์เทนดี้
15. ชั่งช่อง	35. เบิ้ล
16. เซ้งกะเด๊ะ	36. ปิ้ง
17. เซ็ดหนัง	37. เป็นบ้า
18. ซี้ปัก	38. เป๊าะเซะ
19. ซี้เคียด	39. เพ่
20. ซี้ดปาก	40. ฟุ่บฟุ่บ

41. เพ็ญฟ้า	56. ้วยสระนุ่น
42. มะ	57. สบายโก๋
43. มะกัณ	58. สบายป้อ
44. มั่นสั	59. สะเด็ดยาด
45. มาร์กกี	60. สะเด็ดสะเด่า
46. มือเก๋า	61. สะแคว่หัว
47. ย.ห.	62. สะบัดช่อ
48. ยองๆเหลา	63. หมัดเด็ด
49. ยุ่น	64. หัวหอก
50. รถด่วน	65. แหงแซะ
51. ระเบิดเกิดเทิง	66. แหง้มๆ
52. ร้ายมาก	67. อารามบอย
53. เร็ด	68. อื้อซ่า
54. ล้างตา	69. อื้อแรวด์
55. เลิศมะมันเตา	

สื่อความรู้สึกในทางที่ไม่ดี จำนวน 184 คำ คิดเป็นร้อยละ 44.12

1. กร๊วก	16. ชี๊กัณ
2. กร๊ิบ	17. ชี๊หลิ
3. กร๊ิบ	18. เขลิ่ว
4. กล่องดวงใจ	19. เขี้ยวลากดิน
5. กวนโอ้ย	20. ไชก๊อก
6. กิ๊ก	21. ไข่โป่ง
7. กิ๊กก๊อก	22. คัดบัญญัติ
8. กินหมาก	23. ค่วย
9. กี่	24. เคี้ยวหมู
10. กียัย	25. งกเตี้ยว
11. เก้าก๊ิก	26. งงเต็ก
12. โก๋	27. จี๋เง่า
13. ไก่หลง	28. เจ้ง
14. ของเล่นเศรษฐี	29. จิ๊ก
15. ขาโจ้	30. จิ๊กก๊

31. จักโก๋	61. ตู้กกะฉีก
32. จั้งเหลื่อง	62. แต่ว
33. จั่ม	63. ฤษส์
34. จู้ดๆ	64. ท้วยส์
35. แจกหมาก	65. ทอม
36. ฉาย	66. ทะเลเรือกพี
37. ฉีกทุเรียน	67. ท้าย
38. ฉิม	68. ทำประตุ
39. ช้อกกาวี	69. พุ่มแหว
40. ชักดาบ	70. เท่งทึง
41. เซลียร์	71. น้อตหลุด
42. ซวยกะลุดม้อ	72. นักแซ้ง
43. ซองขาว	73. นาผีนน้อย
44. ซื่อป้อ	74. น้ำโห
45. เซอร์	75. เน้อสด
46. เซี่ยว	76. ในคาถา
47. แซ่หลี่	77. บ้องส์
48. แซ้ง	78. บ๊ะ
49. ญาติมิตร	79. บิบเตร
50. ดัดหลัง	80. บับบับ
51. ดึงเกม	81. โป้ย
52. เด็ดสะมอแร่	82. ประตุหลัง
53. โต๊ะ	83. ป่วน
54. ต้มยำกุ้ง	84. ปอดลอย
55. ตั๊น	85. ปอดแหก
56. ตีฉิ่ง	86. ปะฉะตะ
57. ตีสติก	87. ปาปาย่า ปือก ปือก
58. ตีหม้อ	88. ปีนๆ
59. ตีตาต้าตี	89. ปู่เสื่อ
60. ตีบ	90. เป่าเป่

91. เปิดชิง	121. รุ่มกินไต้ะ
92. เปิดหวอ	122. รูดชิปปาก
93. โป่งหน่ง	123. รุดมหาราช
94. ฝ่าไฟแดง	124. เรียงคิว
95. ฟ้อนเล็บ	125. แร้งลง
96. ฟิตเบรียะ	126. ล้มทับ
97. มะเขือเผา	127. ล้างท่อ
98. มังกรจีน	128. ลูกจัน
99. มินเค	129. เล่นเสียว
100. มินต๊ับ	130. วัดตัว
101. มั่งสายบัว	131. วักเพี้ย
102. มุดมั่ง	132. วิจัยฝุ่น
103. เม้าธ	133. วิน
104. เม้าธแตก	134. วิด
105. เมื่อยตุ้ม	135. เวอร์
106. แม่ค้าเนื้อสด	136. สบิม, สบิมส์
107. แม่ทองดำ	137. สเยียว, เสียียว
108. โมะ	138. สอยคิว
109. โม่ก	139. สะใจโก๋
110. ยวนย่าเหล	140. สะดือด่วน
111. ย่องตอด	141. สะดุดตีน
112. ยันต์กันผี	142. สะเหล่อ
113. ยับปี่	143. สะเหล่ล้น
114. ยากส์	144. สะแอ้ง
115. ยำตีน	145. สั่ว
116. ยิงกระต่าย	146. สี่
117. เย็บไม่ติด	147. สูงยาวเข้าดี
118. แยมฝาโลง	148. เสี่ยหมา
119. รอยต่าง	149. เสี้ยน
120. รับละ	150. เสือใบ

151. ไส้ไข่	168. โหลยโหลย
152. หายเก้ง	169. อดแตก
153. หงิกแตก	170. ออหรี
154. หน่อมแน่น	171. อะโด
155. หน้าแตก	172. อัดถั่วดำ
156. หมดกระสุน	173. อีบ
157. หมอลากข้าง	174. อีเาะ
158. หมูปากแข็ง	175. อีโมะ
159. หมูไม่กลัวน้ำร้อน	176. อีลูปตุ๊บปอง
160. หันแหลก	177. อีหนู
161. หางแดง	178. อีแอบ
162. หูหนวกตาบอด	179. อั้งกิมกี
163. เหงือกตกกีบ	180. อี๊
164. เหงือกแห้ง	181. อีม
165. แหกตา	182. อู๊บอู๊บ
166. แหะแผ่น	183. เอ๊ะๆ
167. แหยม	184. ไข่ไฮเฮะ

บทที่ 5

สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาการสร้างคำและความหมายของคำสแลงในพจนานุกรมฉบับมติชน สรุปสาระสำคัญและผลการวิจัย ได้ดังนี้

จุดมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาการสร้างคำในพจนานุกรมฉบับมติชน
2. เพื่อศึกษาความหมายของคำสแลงในพจนานุกรมฉบับมติชน

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาการสร้างคำและความหมายของคำสแลงในพจนานุกรมฉบับมติชน โดยมีวิธีการศึกษาค้นคว้า ดังนี้

1. การกำหนดประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ คำสแลงที่พบในพจนานุกรมฉบับมติชน (ฉบับพิมพ์ครั้งแรก 2547)

2. การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. รวบรวมคำสแลงที่พบในพจนานุกรมฉบับมติชน
2. นำคำสแลงที่ได้ทั้งหมดมาเรียงลำดับตามตัวอักษรแล้วจัดบันทึก คำใดที่มีความหมายเหมือนกันจะนับเป็น 1 คำ¹

3. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. นำคำสแลงที่ได้ทั้งหมดจำนวน 417 คำ มาจัดกลุ่ม โดยวิเคราะห์ลักษณะการสร้างคำศัพท์ตามหลักภาษาศาสตร์ ได้แก่ ระบบหน่วยคำ ระบบเสียง และความหมาย
2. นำคำสแลงที่ได้ทั้งหมดจำนวน 417 คำ มาจัดกลุ่มความหมายโดยวิธีดังนี้
ความหมายกว้างออก ได้แก่ การนำคำเดิมที่มีอยู่แล้วในภาษามาใช้ในความหมายที่เป็นสแลง
ความหมายใหม่ ได้แก่ วิธีการสร้างคำสแลงด้วยระบบหน่วยคำและระบบเสียงทำให้เกิดคำสแลงที่มีความหมายใหม่

¹ คำว่า คิกขุอาโนะ และ คำว่าอาโนะ หมายถึง (หญิงวัยรุ่น) น่ารักแต่ไม่ประสบความสำเร็จ, พูดสั้นๆ ว่าคิกขุ ก็มี นับคำว่า คิกขุอาโนะเพียง 1

คำ

คำว่า ตริม (ติม) และ คำว่า ติม หมายถึง เยอะแยะ, มากมาย นับคำว่า ตริม (ติม) เพียง 1 คำ

คำว่า เสี้ยว และ คำว่า เสี้ยว หมายถึง เสี้ยวจวนจนลูก นับรวมคำว่า เสี้ยว, เสี้ยว เป็น 1 คำ

3. นำกลุ่มคำสแลงที่ได้จากเกณฑ์ลักษณะการสร้างคำโดยใช้หลักภาษาศาสตร์และเกณฑ์ความหมายมาหาค่าสถิติร้อยละ เพื่ออธิบายลักษณะการสร้างคำและความหมายของคำสแลงที่พบในพจนานุกรมฉบับมติชน

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

คำสแลงที่พบในพจนานุกรมฉบับมติชนจำนวน 417 คำ มีวิธีการสร้างคำตามระบบหน่วยคำมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 51.80 วิธีการสร้างคำที่พบบ้างต่อไปนี้ การประสมคำ คิดเป็นร้อยละ 29.74 การประดิษฐ์คำใหม่ คิดเป็นร้อยละ 6.00 การตัดคำหรือการย่อคำ คิดเป็นร้อยละ 5.28 การใช้คำอุปมา คิดเป็นร้อยละ 2.88 การสร้างคำด้วยการเลียนเสียงธรรมชาติ คิดเป็นร้อยละ 2.64 การซ้ำคำ คิดเป็นร้อยละ 1.44 การซ้อนคำ คิดเป็นร้อยละ 0.96 การเชื่อมโยงความหมายเดิมของคำไปยังชื่อเฉพาะ คิดเป็นร้อยละ 0.96 การเพิ่มพยางค์ คิดเป็นร้อยละ 0.72 การใช้ตัวย่อและคำที่สร้างขึ้นจากการใช้ตัวย่อ คิดเป็นร้อยละ 0.48 การใช้หน่วยคำเติมกลาง คิดเป็นร้อยละ 0.24 การใช้คำอุทาน คิดเป็นร้อยละ 0.24 ลักษณะคำสแลงที่พบถัดมาคือ การสร้างคำโดยความหมาย คิดเป็นร้อยละ 39.57 โดยวิธีการที่พบบ้างที่สุดคือการนำคำเดิมมาใช้ในการให้ความหมายใหม่ คิดเป็นร้อยละ 30.94 และวิธีการสร้างคำสแลงที่พบน้อยที่สุดคือการสร้างคำโดยระบบเสียง คิดเป็นร้อยละ 8.63 วิธีการที่พบบ้างดังนี้ การเปลี่ยนเสียงสระ พยัญชนะ และวรรณยุกต์ คิดเป็นร้อยละ 4.32 การเพิ่มเสียงหรือคำ คิดเป็นร้อยละ 1.20 การดัดแปลงเสียงภาษาต่างประเทศเข้ากับเสียงไทย คิดเป็นร้อยละ 0.96 การรวบเสียงหรือคำ คิดเป็นร้อยละ 0.72 การกลมกลืนเสียง คิดเป็นร้อยละ 0.48 การสร้างคำสัมผัสเสียง คิดเป็นร้อยละ 0.48 การเลียนเสียง คิดเป็นร้อยละ 0.24 การกลายเสียง คิดเป็นร้อยละ 0.24

เมื่อพิจารณาเฉพาะความหมายของคำสแลงพบว่าวิธีการสร้างคำสแลงด้วยระบบหน่วยคำและระบบเสียงทำให้เกิดคำสแลงที่มีความหมายใหม่ จำนวน 253 คำ คิดเป็นร้อยละ 60.67 แบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ ความหมายใหม่ที่สื่อความรู้สึกในทางที่ดี คิดเป็นร้อยละ 16.55 และสื่อความรู้สึกในทางที่ไม่ดี คิดเป็นร้อยละ 44.12 และความหมายที่พบน้อยที่สุดคือความหมายกว้างออก คิดเป็นร้อยละ 39.33 มีทั้งความหมายเสื่อมลงที่มีจำนวนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 24.70 ความหมายปรกติคือไม่เป็นไปในทางที่ดีขึ้นหรือเสื่อมลง คิดเป็นร้อยละ 11.51 และความหมายดีขึ้นซึ่งมีจำนวนน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 3.12

อภิปรายผล

ผลการวิจัยเรื่องการสร้างคำสแลงพบว่ามีความสอดคล้องกับงานวิจัยของก่อกชาติชำนาญช่าง (2546) ที่ศึกษาเกี่ยวกับลักษณะคำสแลงของสาวประเภทสองในกรุงเทพมหานคร

ด้านการสร้างคำตามระบบหน่วยคำ วิธีที่พบมากที่สุดคือ การประสมคำ การประดิษฐ์คำใหม่ ในงานวิจัยของก๋อชาติ ชำนาญช่วง เรียกการประดิษฐ์คำใหม่ว่า การบัญญัติคำศัพท์ขึ้นมาใช้เอง การสร้างคำวิธีที่พบลำดับถัดมาคือ การสร้างโดยความหมาย และพบน้อยที่สุดคือการสร้างคำโดยระบบเสียง โดยเกิดจากการเปลี่ยนเสียงสระ พยัญชนะ และวรรณยุกต์ เพื่อช่วยให้การออกเสียงแปลกออกไปจากคำเดิม เช่น จึก หรือมีการเพิ่มเสียงด้วยการยืมพยัญชนะ -s ในภาษาอังกฤษ เพื่อเน้นความหมายให้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น เช่น ญุส จากที่กล่าวมาเห็นได้ว่าการสร้างคำทำให้มีคำสแลงที่แปลกใหม่ขึ้นมาใช้เป็นจำนวนมากและเกิดการเปลี่ยนแปลงในคลังคำ สุดาพร ลักษณะียนาวิน (2523) กล่าวว่า การเปลี่ยนแปลงเหล่านี้เกิดจากผู้ใช้ภาษามีความรู้สึกเบื่อและไม่พอใจที่จะใช้คำเดิมที่มีอยู่ในภาษา และต้องการแสดงความรู้สึกให้กระจ่างและมีชีวิตชีวามากยิ่งขึ้น ลักษณะของคำสแลงเป็นคำที่ช่วยสร้างอารมณ์ขันให้กับผู้ฟัง หรือทำให้เห็นภาพพจน์ได้ เช่น คำว่า ปาปาย่า ป๊อกป๊อก, สบิม แต่เราใช้คำพวกนี้ในภาษาพูดเท่านั้น ไม่นำมาใช้ในอย่างเป็นทางการในภาษาเขียน เพราะบางคำเป็นคำไม่สุภาพ ยังไม่เป็นที่ยอมรับกัน บางคำเกิดขึ้นมาแล้วคนนิยมใช้ช่วงเวลาหนึ่งต่อมาก็เลิกใช้ไป เช่น คำว่า จ๊าบ หมายถึง เด่นสะดุดตา เป็นคำที่เด็กวัยรุ่นนิยมใช้ราวปี พ. ศ. 2539 ปัจจุบันคำนี้ไม่ค่อยนำมาใช้พูดกัน และก็มีคำสแลงใหม่ๆเกิดขึ้นมามากมาย บางคำคนนำมาใช้กันเป็นระยะเวลานาน ทำให้คำนั้นเป็นที่ยอมรับให้เป็นภาษามาตรฐานได้ในเวลาต่อมา เช่น คำว่า หัวหอก หมายถึง ผู้นำกลุ่มชน, ผู้นำทางความคิด

จากการศึกษาความหมายของคำสแลงพบว่ามีความสอดคล้องกับงานวิจัยของภัสรา สงวนผิว (2542) ที่ศึกษาเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงของคำสแลงในหนังสือพิมพ์รายวัน พบว่ามีความหมายสื่อความรู้สึกไปในทางที่ไม่ดีเป็นจำนวนมากกว่าความหมายที่สื่อความรู้สึกไปในทางที่ดี หรือเมื่อนำคำเดิมมาใช้ในความหมายที่เป็นสแลง ก็มักเปลี่ยนไปในทางที่เสื่อมลงมากกว่าทางที่ดีขึ้น โดยเฉพาะเรื่องที่สื่อเกี่ยวกับด้านเพศซึ่งพบเป็นจำนวนมาก เนื่องจากสังคมไทยเป็นสังคมที่ให้ความสำคัญเรื่องของมารยาทในสังคม บุคคลได้รับการอบรมสั่งสอนให้มีความสุภาพ เรียบร้อย ทั้งด้านกิริยาและวาจา จึงทำให้มนุษย์สื่อสารระหว่างกันโดยใช้คำพูดที่เหมาะสม และหลีกเลี่ยงคำพูดที่หยาบคาย เรื่องเพศเป็นเรื่องหนึ่งที่สังคมกำหนดว่าเป็นเรื่องที่ไม่ควรนำมาพูดอย่างเปิดเผย เนื่องจากคำเหล่านี้เป็นคำที่ไม่สุภาพ หรือคำต้องห้าม ทำให้คนสร้างคำสแลงเกี่ยวกับเรื่องเพศขึ้นมาเพื่อใช้สื่อความหมายแทนคำเดิม เช่น กล่องดวงใจ ตุ่ม นกเขา มะเขือเผาะ รวมทั้งคำที่ใช้เรียกผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศ เช่น เสือใบ อีแอบ หรือเรื่องสถาบันครอบครัวในสังคมผู้ชายมักมีภรรยาอย่างน้อยหลังจากที่แต่งงานแล้ว ทำให้มีคำสแลงใช้เรียก เช่น ป้า อีหนู ของเล่นเศรษฐกิจ นอกจากนั้นผู้ชายนิยมการไปเที่ยวสถานบริการเริงรมย์ ซึ่งมีอยู่ทั่วไปในสังคมกรุงเทพฯ ทำให้มีคำสแลงที่ใช้เรียกพฤติกรรมทางเพศทั้งที่เป็นคำสุภาพ เช่น เทียว อีฟ และคำที่ไม่สุภาพ เช่น อีบ และคำสแลงใช้เรียกอาชีพที่ให้บริการทางเพศและผู้ที่มีหน้าที่ควบคุมดูแล จัดหาหญิงบริการ

เช่น กะจ๊ว ซ็อกการี แม่ค้าเนื้อสด เอเยนต์ เรื่องยาเสพติดเป็นสิ่งที่ให้โทษและผิดกฎหมาย คนที่เสพยาเป็นบุคคลที่สังคมรังเกียจ ดังนั้นคนกลุ่มนี้จึงมีคำเฉพาะที่ใช้เรียกเพื่อความเข้าใจกันภายในกลุ่ม ได้แก่ เนื้อ แม่ทองคำ หมายถึง สารเสพติดพวกกัญชา ผีนุเรว หมายถึง อุปกรณ์ในการสูบกัญชา พื เป่าปี หมายถึง การเสพกัญชาและการสูบผีนุเรว และเสี้ยนหมายถึง อาการอยากยา พาร์ทริจ (Partridge 1954) ได้กล่าวถึงเหตุผลในการสร้างคำแสลงขึ้นมาใช้ว่าเพื่อเป็นคำเรียกภายในกลุ่มเดียวกัน และเพื่อสื่อสารกันเป็นความลับโดยที่คนภายนอกไม่เข้าใจความหมายของคำ

นอกจากนั้นคำแสลงที่พบยังทำให้เห็นถึงวิวัฒนาการของคำได้เช่นกันเช่น คำว่า จิ๊กโก๋ หมายถึง วัยรุ่นชายที่แต่งตัวเพี้ยนกริดกราย ไม่ทำงานหรือกระทั่งเที่ยวเกะกะระราน ต่อมาเกิดคำว่า จิ๊กกี้ หมายถึง วัยรุ่นหญิงที่ทำตัวอย่างจิ๊กโก๋ โดยการเปลี่ยนสระของคำหลังเป็นสระอี เพื่อให้ใช้แทนเพศหญิง ลักษณะการเปลี่ยนเสียงเช่นนี้ เป็นการใช้หลักการเรื่องภาษาที่มีเพศจากภาษาบาลีสันสกฤต (นิตยา กาญจนวรรณ. 2543 : หน้า 248-249) และมีการลดรูปเพื่อให้สั้นลงจากคำเดิมเหลือเพียงคำใหม่ โก๋ กี้ ลักษณะคำที่ใช้สื่อความหมายเป็นเพศหญิงโดยเปลี่ยนจากคำเพศชายเดิมยังพบอีกหลายคำ เช่น คำว่า กระเป๋ หมายถึง พนักงานเก็บค่าโดยสารบนรถประจำทาง เมื่อเป็นคำว่า กระปี้ หมายถึง หญิงพนักงานเก็บค่าโดยสารบนรถประจำทาง คำว่า มาร์กเกอร์ หมายถึง ชายผู้บันทึกคะแนนในการเล่นสนุกเกอร์ คำว่า มาร์กกี้ หมายถึง หญิงผู้บันทึกคะแนนในการเล่นสนุกเกอร์ คำว่า บาร์เทนเดอร์ หมายถึง พนักงานผสมเหล้าในร้านขายเหล้า คำว่า บาร์เทนดี้ หมายถึง พนักงานหญิงผสมเหล้าในร้านขายเหล้า นอกจากนี้ในการสร้างคำแสลงยังพบว่าการเพิ่มคำเพื่อแสดงให้เห็นลำดับความเข้มของความหมายมากขึ้น เช่น ร้าย เป็น ร้ายกาจ และ ร้ายมาก ปอด เป็น ปอดลอย และปอดแตก ฟิต เป็น ฟิตเบรียะ เซ็ง เป็น เซ็งกะเต๊ะ เก้า เป็นเก้าอี้ก๊ แต่คำบางคำเมื่อเพิ่มพยางค์แล้วยังคงสื่อความหมายเหมือนเดิม เช่น แหง เป็น แหงแซะ เจ้ง เป็น เจ้งเป้ง แม้า เป็น แม้าแตก สะบัด เป็น สะบัดช่อ การสร้างคำแสลงเพิ่มขึ้นโดยขยายจากคำแสลงเดิมที่มีอยู่นั้น เพื่อเป็นการหลีกเลี่ยงความจำเจ ดังเช่นที่อุษณา กาญจนทัต (2542) ได้กล่าวไว้ถึงการแผลงคำแสลงเดิมให้เป็นคำแสลงใหม่ ซึ่งยังคงมีความหมายเหมือนเดิม

การศึกษาการสร้างคำและความหมายของคำแสลงในพจนานุกรมฉบับมติชนยังช่วยสะท้อนให้เห็นสภาพสังคมจากคำเหล่านั้นได้ดังนี้

1. สภาพสังคม

1.1 การทำงานเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตของคนจึงมีคำใช้เรียกหลากหลายอาชีพ คำว่า ฉันทนา เป็นชื่อเรียกผู้หญิงที่ทำงานโรงงาน มีที่มาจากเพลงฉันทนาที่รักของ สุชาติ เทียนทอง โรบินฮู้ด เป็นชื่อของตัวละครในนิยายของประเทศอังกฤษ โรบินฮู้ดเป็นโจรที่ต้องแอบซ่อน คำนี้จึงถูกนำไปใช้เรียกคนที่แอบเข้าไปทำงานในต่างประเทศอย่างผิดกฎหมาย ที่ผ่านมามีคนไทยส่วนหนึ่งได้ลักลอบทำงานในสหรัฐอเมริกาเพื่อหารายได้ ส่วนคำที่ใช้เรียกการถูกออกจากงานหรือการตักงาน

เช่น ซองขาว โดยค่านี้น่าจะมาจากเมื่อลาออกจากงานพนักงานจะได้รับเงินเดือนหรือเงินชดเชยโดยใส่ซองสีขาวตามกฎหมาย แต่หากคนที่ไม่ได้ลาออกจากงานและหัวหน้ายื่นซองขาวให้แสดงว่าถูกไล่ออก

1.2 เหตุการณ์และเรื่องราวต่างๆในสังคมส่งผลให้เกิดคำสแลง เช่น คำว่า อัดถั่วดำ เกิดจากชายที่มีชื่อว่าถั่วดำได้กระทำอนาจารแก่เด็กผู้ชาย คำว่า จิ้งเหลียง เกิดจากการที่พระทำผิดวินัย คำว่าเปิดหออ ใช้เรียกผู้หญิงที่นุ่งกระโปรงแล้วนั่งไม่เรียบร้อยจนเห็นลึงเข้าไป คำนี้เกิดจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในช่วงที่มีสงครามในประเทศไทย คนจะส่งสัญญาณเตือนภัยเป็นเสียงหวอก่อนที่จะมีการทิ้งระเบิด คนนำคำนี้ใช้เรียกอาการที่นั่งไม่เรียบร้อยเพราะในสมัยก่อนผู้หญิงนั่งสามล้อถีบถ้ามีลมแรงทำให้กระโปรงเปิดเห็นข้างในได้ คำว่า บริษัท เป็นคำที่ใช้เรียกกลุ่ม เกิดจากบริษัทขนถ่ายอุจจาระชื่อว่า บริษัทสะอาด ของพระศรีโสมสวรรค์ โดยตั้งถึงรองรับอุจจาระไว้ที่บ้านคน ทำให้คำว่าไปบริษัท หมายถึง ไปส้วม คำว่า เปากระหม่อม เป็นคำที่เกิดในยุคของจอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ เป็นนายกรัฐมนตรีปกครองบ้านเมือง หากท่านจะรับใครเป็นภรรยาน้อย ท่านจะเป่าลมรดหัวผู้หญิงหนึ่งครั้ง ทำให้คำนี้มีความหมายว่า การรับเอาเป็นนางบำเรอ ปอด คำนี้เกิดขึ้นสมัยปลายรัชกาลที่ 5 คนมีอาการเป็นหวัดและป่วยไข้จนถึงแก่ความตายด้วยโรคปอดบวม คนในสมัยก่อนไม่รู้จักใช้หวัดใหญ่ รู้เพียงว่าเป็นหวัดธรรมดาไม่กี่วันก็หายทำให้ไม่ระวังตัวกลายเป็นปอดบวม หมอฝรั่งมารักษาและวินิจฉัยว่าเป็นโรคปอดบวม ทำให้คนกลัวโรคนี้เพราะตายง่าย คำว่าปอด จากปอดบวม จึงหมายความว่าขาด กลัว คำว่า โอกินาวา ใช้เรียกหมายถึง กามโรค เนื่องจากโอกินาวาเป็นเมืองของประเทศญี่ปุ่น สมัยก่อนเมืองนี้เป็นเมืองสงคราม ทหารไทยที่ไปรบที่นั่นและมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิงทำให้ติดโรคกลับมา ต้มยำกุ้ง หมายถึง วิกฤตทางเศรษฐกิจที่เริ่มจากประเทศไทยในปี พ.ศ. 2540 การใช้คำว่าต้มยำกุ้งเนื่องจากอาหารชนิดนี้เป็นอาหารที่รู้จักขึ้นชื่อสำหรับชาวต่างชาติ คำว่า ตกเขียว โดยปกติคำนี้ใช้เรียกการที่นายทุนนำเงินมาให้ชาวนาหรือชาวไร่ไถ่ หลังจากที่เขาหรือลำไยเก็บเกี่ยวได้แล้วจึงนำข้าวเปลือกหรือลำไยที่ได้ไปคืนนายทุน คำนี้นำมาใช้เรียกนายทุนที่จองเด็กผู้หญิงไว้เพื่อค้าประเวณี เนื่องจากมีพฤติกรรมเช่นเดียวกันคือ นำเงินไปให้พ่อแม่เด็กก่อน โดยมีข้อตกลงว่าจะมารับตัวเด็กไปหลังจากเรียนจบ

1.3 อิทธิพลของสื่อมวลชน นวนิยายหรือสื่อเพลงที่กำลังได้รับความนิยมช่วยทำให้เกิดคำสแลงขึ้นมา คนมักนำคำเหล่านี้ไปใช้สื่อความหมาย เช่น คำว่า เซย กาลูดม้อ ซวยกะลูดม้อ มาจากนวนิยายเรื่องสามเกลอ ของ ป. อินทรปาลิต ที่มีตัวละครชื่อลุงเซย เป็นคนที่มาจากชนบททำหรือพูดอะไรเป็นๆ ดังนั้นคำว่าเซยจึงนำมาใช้เรียกคนที่มีลักษณะเช่นนี้ หรือคำว่าซวยกะลูดม้อเป็นคำที่กิมหงวน ซึ่งเป็นตัวละครหลักในเรื่องสามเกลอใช้พูด และละครเกือบทุกเรื่องคนใช้ผู้หญิงมักชื่อแจ้ว จึงทำให้คำนี้ถูกนำมาใช้หมายถึงหญิงสาวรับใช้ คำว่า อีลูกตุ๊ปอง ไก่หลง มาจาก

เพลงลูกทุ่ง คำว่าประเทือง มาจากเพลงของไทย ธนาภูมิ ที่เนื้อเพลงกล่าวถึงกะเทยที่ชื่อประเทือง
คำว่า หน่อมแน้ม มาจากเพลงของ บิลลีโอแกน

2. อิทธิพลจากต่างประเทศ

คนไทยมีการติดต่อกับชาวตะวันตกทำให้ได้รับอิทธิพลทางภาษา และนำมาใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน เช่น เซมเซม เวอร์ เด็น นอกจากนั้นค่านิยมทางสังคมของเด็กวัยรุ่นไทยที่มีต่อตะวันตกคือสิ่งที่ทันสมัย ทำให้มีคำว่า มะกัน ซึ่งหมายถึง อย่างอเมริกัน เกิดขึ้นมา และคนไทยเชื้อสายจีนที่อาศัยอยู่ในเมืองไทยมีเป็นจำนวนมากเช่นกันทำให้มีการยืมคำภาษาจีนมาใช้ เช่น เซ็งลี้ฮ้อ อู๋

เรื่องวัฒนธรรมเป็นเรื่องหนึ่งที่สังคมไทยรับเข้ามาและนำมาปฏิบัติ เช่นเรื่องวัฒนธรรมการรับประทานอาหาร เป็นสิ่งหนึ่งที่แสดงถึงลักษณะของคนไทย ประเทศไทยรับวัฒนธรรมการกินของคนอเมริกันเข้ามา คือฟาสต์ฟู้ด เป็นอาหารที่ประกอบง่ายและรวดเร็วอาหารประเภทนี้ได้รับความนิยมและการกล่าวถึงอย่างมาก ทำให้มีคำว่าแตกด่วนเกิดขึ้นมา เป็นคำที่ล้นม เพ็งแก้ว (2544) แปลออกมาให้ความหมายที่ชัดเจน การกินอีกอย่างหนึ่งที่เป็นวัฒนธรรมของคนจีนคือ การนั่งยองๆบนเก้าอี้ยาวหรือบนพื้น กินข้าวต้มและกับข้าว ในสมัยก่อนร้านข้าวต้มเป็นรถเข็น รถที่ใช้คนลาก ตั้หม้อข้าวและกับข้าวไว้บนรถ หากมีคนเรียกซื้อที่ไหนก็จอดขายได้เลย และนั่งยองๆกินบนพื้น ทำให้มีคำว่ายองๆเลาเกิดขึ้นมา ปัจจุบันร้านข้าวต้มมีขายทั่วไป และมีเก้าอี้ให้ลูกค้านั่ง

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับการจัดการเรียน

ควรเพิ่มการศึกษาเรื่องคำสแลงให้กับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ เพื่อให้ผู้ที่ไม่ได้อยู่ในวัฒนธรรมไทย สามารถเข้าใจความหมาย ความเชื่อ และวัฒนธรรมที่แฝงอยู่ในคำสแลงที่ใช้กันอยู่อย่างแพร่หลายในสังคมไทย อันจะเป็นการช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจภาษาไทยที่ใช้ในชีวิตประจำวันได้ดียิ่งขึ้น

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 คำสแลงเปลี่ยนแปลงทุกช่วงเวลา ควรศึกษาเรื่องการสร้างคำและความหมายของคำสแลงที่เกิดขึ้นมาใหม่อยู่เป็นระยะ

2.2 ควรศึกษาคำสแลงจากสื่ออื่นๆ ที่แตกต่างออกไป เช่น หนังสือพิมพ์ นิตยสาร เพื่อช่วยให้เห็นลักษณะของคำสแลงที่นำมาใช้ได้มากขึ้น

2.3 ควรศึกษาคำสแลงโดยแบ่งตามกลุ่มอายุ เพศ และอาชีพ ที่แตกต่างกัน เพื่อให้ได้ข้อมูลที่หลากหลายมากขึ้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ. (2543). *แนวทางการจัดทำพจนานุกรมคำคะนอง*. กรุงเทพฯ: ศึกษาธิการ
กระทรวงฯ.
- ก่อชาติ ชำนาญช่าง. (2546). *การศึกษาลักษณะคำสแลงของสาวประเภทสองในกรุงเทพมหานคร*.
นคร.
- สารนิพนธ์ กศ.ม. (ภาษาศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิ
โรฒ. อัดสำเนา.
- กาญจนา นาคสกุล. (2542, 15 ธันวาคม). ภาษาไทยวันนี้. *สกุลไทย*. 45 (2412): 76.
- . (2544, 9 มกราคม). ภาษาไทยวันนี้. *สกุลไทย*. 47(2408): 108.
- จำนงค์ ทองประเสริฐ. (2542). *ภาษาไทยไชยาน (เล่ม 2)*. กรุงเทพฯ: คอมแพคท์พริ้นท์.
- . (2542). *ภาษาไทยไชยาน (เล่ม 3)*. กรุงเทพฯ: คอมแพคท์พริ้นท์.
- . (2544). *ภาษาไทยนี้ดี เป็นศักดิ์เป็นศรีของชาติ*. พิมพ์ครั้งที่ 2.
กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- จรัญวิไล จุญโรจน์. (2540). *ภาษาศาสตร์เบื้องต้น*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: เกษตรศาสตร์.
- จินดา เสงี่ยมบุญ. (2542). *ภาษาศาสตร์เบื้องต้น*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- จินตนา พุทธเมตตา. (2546). *คำสแลง*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก
ออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- จุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว, พระบาทสมเด็จพระ. (2542). *พระราชพิธีสิบสองเดือน พระราชนิพนธ์*
พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว. พิมพ์ครั้งที่ 18. กรุงเทพฯ: อมรการพิมพ์.
- ชลธิชา สดมุข. (2550). ถาม-ตอบ. (ออนไลน์). แหล่งที่มา:
<http://www.royin.go.th/th/board/board-content.php?QID=1585>. วันที่สืบค้น 28
มีนาคม 2550.
- ชำนาญ รอดเหตุภัย. (2523). *สัมมนาการใช้ภาษาปัจจุบัน (ไทย 413)*. พิมพ์ครั้งที่ 2.
กรุงเทพฯ:
กรุงสยามการพิมพ์.
- ชูลีพร บุตรโคตร. (2547, 4 ตุลาคม). รบ 7 ปี-พิชิต 4 หมื่นคำ พจนานุกรมฉบับมติชน ภาษาไทย
“ตัวเป็นๆ”. *ข่าวสด*. หน้า 29.
- ของคำถาม. (2543). ใน *108 ของคำถาม เล่ม 8*. หน้า 138-139. กรุงเทพฯ: สารคดี.
- ธวัช ปุณโณทก. (2545). *วิวัฒนาการภาษาไทย*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ไทยวัฒนา
พานิช.
- นันทนา ตันติเวสส. (2540). *อภิธานศัพท์ คำไทยที่มีต้นเค้าจากภาษาต่างประเทศ*. กรุงเทพฯ:

โรงพิมพ์สุวรรณภูมิ.

นิตยา กาญจนวรรณ. (2543). ภาษาไทย 2000. กรุงเทพฯ: มติชน

นิตยา กาญจนวรรณ. (2547). ภาษาไทยของเรา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: สถาพรบุ๊คส์

เน่งน้อย บุญยเนตร. (2529). คำสแลงในหนังสือพิมพ์รายวันระหว่างปีพุทธศักราช 2521-2525.

วิทยานิพนธ์ อ.ม. (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ถ่าย

เอกสาร.

บรรจบ พันธุเมธา. (2541). ลักษณะภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 12. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัย

รามคำแหง.

----- (2528). อิทธิพลของภาษาต่างประเทศในภาษาไทย. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัย

รามคำแหง.

ประทีป วาทิกทินกร. (2539). ลักษณะและการใช้ภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 10. กรุงเทพฯ:

มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ประสิทธิ์ กาพย์กลอน. (2517, กรกฎาคม). พจนานุกรม วารสารรามคำแหง. 1(2) : 30-31.

ประยูร ทองศิริ. (2526). การเปลี่ยนแปลงของภาษา : คำยืมในภาษาไทย. กรุงเทพฯ:

ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ วิทยาลัยครูธนบุรี

ปรีชา ทิชนพงศ์. (2522). ลักษณะภาษาไทย (ไทย 104). กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

ปราณี กุลละวณิช และคณะ. ภาษาพัฒนา. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์อักษรจุฬาแห่ง

จุฬาลงกรณ์.

เปลื้อง ณ นคร. (2542). ภาษาวรรณนา วิวัฒนาการและวิบัติของภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 2.

กรุงเทพฯ: ข้าวฟ่าง.

ผกาศรี เย็นบุตร. (2526). ทักษะและความรู้ทางภาษา. กรุงเทพฯ: ภาควิชาภาษาไทย

และภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางเขน.

ผะอบ ไปษกฤษณะ. (2538). ลักษณะเฉพาะของภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ:

รวมสาส์น (1977).

พจนานุกรม ฉบับมติชน. (2547). กรุงเทพฯ: มติชน. หน้า 1.

พรทิพย์ ภัทรนาวิก. (2516). ศิลปะการใช้ภาษา ศูนย์เทคโนโลยีทางการศึกษา กรมวิชาการ.

กรุงเทพ: โรงพิมพ์คุรุสภา ลาดพร้าว.

พัชณี สวัสดิ์ตยวงศ์. (2542). หนังสือชุดความรู้ภาษาไทย กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.

กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภา ลาดพร้าว.

ภัสรา สงวนผิว. (2542). การเปลี่ยนแปลงของคำสแลงในหนังสือพิมพ์รายวัน. วิทยานิพนธ์

กศ.ม.

(ภาษาไทย). มหาสารคาม: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.

ราชบัณฑิตยสถาน. (2546). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542*. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์

พับลิเคชั่นส์.

รายงานประจำปี 2544 ราชบัณฑิตยสถาน. (2544). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

เรืองเดช ปันเขื่อนขันธ์. (2541). *ภาษาศาสตร์ภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

ล้อม เพ็งแก้ว. (2544). *ค้นคำ ค้นความ (1)*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ศยาม.

ล้อม เพ็งแก้ว. (2545). *ภูมิพื้นภาษาไทย(2)*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: เฟื่องฟ้าพรินติ้ง.

ลือสะท้อนเมือง กำเนิด “เบนโล 2” – “ส.ส. หญิง อ.” ป้อง วันที่ 15 ธันวาคม 2548. (ออนไลน์).

แหล่งที่มา: <http://www.manager.co.th>. วันที่สืบค้น 28 พฤศจิกายน 2549.

วิทย์ เพ็ญบุญธรรม. (2544). *พจนานุกรมอังกฤษ-ไทย ฉบับปรับปรุงใหม่*. หน้า 714. กรุงเทพฯ: ซีเอ็ดดูเคชั่น.

วิรัช วงศ์กัณท์วัฒนา. (2536-2537, พฤศจิกายน-เมษายน). นิตยสาร : ภาษาของคนรุ่นใหม่. *วารสารมนุษยสังคมศาสตร์*. 11(2) : 56.

วิชาติ บุรณะประเสริฐสุข. (2545). *ลักษณะภาษาสแลงของผู้ต้องขังและความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพและสติปัญญาของผู้ต้องขังกับพฤติกรรมทางภาษา : ศึกษากรณีเรือนจำกลาง*

คลองเปรม. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (ภาษาศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.

วิไลวรรณ ขนิษฐนันท์. (2526, มกราคม). ว่าด้วยสแลง. *ภาษาและภาษาศาสตร์*. 1(2) : 30-38.

สมใจ เสรีวงศ์. (2526). *ภาษาสแลงในภาษากรุงเทพ*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (ภาษาศาสตร์).

กรุงเทพฯ:

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.

สมโรจน์ สวัสดิกุล ณ อยุธยา, ท่านผู้หญิง. (2526). ข้อคิดเห็นบางประการเกี่ยวกับภาษาไทยใน 700 ปีลายสือไทย. หน้า 16-17. กรุงเทพฯ: วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.

สรกมล อุดุลยานนท์. (2547, 7 ตุลาคม). จุดเด่น 6 ประการที่ไม่เหมือนใคร. *มติชน*. หน้า 33.

----- (2547, 7 ตุลาคม). 7 ปี 10 ล้านบาท กว่าจะเป็น “พจนานุกรมฉบับมติชน”.

มติชน. หน้า 33.

สอ เสถบุตร. (2546). พจนานุกรมอังกฤษ-ไทย ฉบับปรับปรุงใหม่. หน้า 753-754. กรุงเทพฯ :
ไทยวัฒนาพานิช.

สง่า กาญจนาคพันธุ์. (2538). สำนวนไทย. กรุงเทพฯ: ดวงกมลสมัย.

สุชาติ เทวะผลิน. (2531). คำสแลงในภาษาไทยจากหนังสือพิมพ์รายวัน. วิทยานิพนธ์ อ.ม.

(ภาษาศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

สุดาพร ลักษณะนิยานาวัน. (2529). สัทศาสตร์และภาษาศาสตร์. กรุงเทพฯ: เทคเพรสเซอร์วิส.

สุพจน์ แจ่มเวิ เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, รัชณี ศิริไสยาสน์ เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่สำนักงานหนังสือพิมพ์มติ
ชน

เมื่อ 5 มกราคม 2550.

สุริยา รัตนกุล, คุณหญิง. (2544). อรรถศาสตร์เบื้องต้น. นครปฐม: สถาบันวิจัยภาษาและ
วัฒนธรรม

เพื่อพัฒนาชนบท มหาวิทยาลัยมหิดล.

สุไร พงษ์ทองเจริญ และคณะ. (2547). พจนานุกรม Oxford Wordpower Dictionary For Thai
Learners. หน้า 744. กรุงเทพฯ: หน้าต่างสู่โลกกว้าง.

สุวรรณา เกรียงไกรเพชร. (2517, เมษายน). หนังสือพิมพ์กับการใช้ภาษา. อักษรศาสตร์
พิจารณา. 11(1) : 48-54.

สุดสงวน (2547, 21 กันยายน). มองภาษา. สกุลไทย. 50(2605): 120.

เสรี ชื่นทนต์. (2547, 3 มิถุนายน-กันยายน). ภาษาในพจนานุกรม. วารสารร่วมทุกข์. 22(3):
118.

โสมทัต เทเวศร์. (2524). เกร็ดภาษาหนังสือไทย. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ดอก
หญ้า.

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (2548). ภาษาในสังคมไทย ความหลากหลาย การเปลี่ยนแปลง การ
พัฒนา. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อัศวินธ์ เรืองรอง. (2539, กรกฎาคม-กันยายน). สำนวนภาษาวาทะวิจารณ์. สารสถาบัน
ภาษาไทย. 3(3): 96.

อินโด พันธง บัมบาหลี่ เป็นระเบิดพลีชีพ วันที่ 2 ตุลาคม 2548. (ออนไลน์). แหล่งที่มา: <http://www.dailynews.co.th>. วันที่สืบค้น 28 พฤศจิกายน 2549.

อุษณา กาญจนทัต. (2542). วิทยวรรณนา : บทความทางภาษาและวรรณคดีไทย.

กรุงเทพฯ: ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

[Amore]. (2008). (Online). <http://en.wikipedia.org/wiki/Amore>. Retrieved April 21, 2008.

Burridge, Kate. (2004). *Blooming English*. United Kingdom: the University Press, Cambridge.

Cambridge advanced Learner's dictionary (2003). *Cambridge Advanced Learner's Dictionary*: P.1184.

Clemmer, Donald. (1966). *The Prison Community*. New York : Holt, Rienhart and Wilson.

Flexner, Stuart Berg. (1975). Preface and Introduction to the Appendix. *In Dictionary of American Slang*. New York: Thomas Y. Crowell.

Hornby, A.S. (2000). *Oxford Advanced Learner's Dictionary*. P.1568.

----- (2005). *Oxford Advances Learner's Dictionary*. P.1433.

Partridge, Eric. (1954). *The World of Words*. London: Lowe and Brydone.

R.L.,Trask. (2000). *The Dictionary of Historical and Comparative Linguistics*. P.312.

SZABO, Edina. (2005). *Hungarian Prison Slang Today From 1996-2005*. (Online).

Available: <http://nevarchivum.klte.hu>. Retrieved December 10, 2006.

William D.Halsey (1986). *Collier's Dictionary*. P.935.

ภาคผนวก

ภาคผนวก

คำศัพท์	ความหมายในพจนานุกรมฉบับมติชน
1. กร๊วก	เชือกถ้อยไม่ได้, ไซ้ไม่ได้, ไร้สติ
2. กระจอก	เล็กน้อย, ไม่สำคัญ, ไร้ค่า
3. กระโดดร่ม	เสี่ยงหนี เช่น หนีงาน หนีเรียน เป็นต้น
4. กระตึก, กะตึก	มากมาย, ท่วมท้น
5. กระป๋	หญิงพนักงานเก็บค่าโดยสารบนรถประจำทาง
6. กระเป๋	พนักงานเก็บค่าโดยสารบนรถประจำทาง โดยปริยายหมายถึงเงิน
7. กรีดสลบ	เป็นคำที่ใช้แสดงว่าถูกใจเป็นอย่างยิ่ง
8. กรีบ	ดื่มห้ำ ลักษณะนามของการดื่ม 1 อีก
9. กรูบ	ดื่ม (มักใช้แก่ดื่มห้ำ) ลักษณะนามของการดื่ม 1 อีก
10. กลัวย	คำคู่เสี่ยงแทนอวัยวะเพศชายที่ใช้ในการด่ากัน
11. กล่องดวงใจ	อวัยวะเพศชาย
12. กวนโอ๊ย	ชวนให้ถูกกระทำให้เจ็บตัว
13. ก่วย	วิ่งหนีโดยไม่คิดชีวิต
14. ก๊อกสอง	แรงฮึดสู้ที่เพิ่มขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง (หลังจากที่เพลียงพล้ำไปแล้ว)
15. กะจั่ว	ผู้ชายเมงดาชั้นกระจอก
16. กัด	เหน็บแนม เสียดสีเล็กน้อยๆ
17. การบ้าน	การปฏิบัติทางเพศระหว่างสามีภรรยา
18. กาลุดม้อ	เป็นคำประกอบคำว่าช่วย ในภาษาพูด หมายถึง ช่วยมาก ช่วยอย่างยิ่ง
19. กิก	บุคคลที่มีความสัมพันธ์อย่างคู่รัก แต่ไม่ใช่คู่รัก
20. กิกก๊อก	ไม่มีค่า, ไม่สำคัญ, เล็กน้อย
21. กินหมาก	ถูกชกปากแตก
22. กีบกำบ	แสดงอาการส่งเสียงดื่อกดีใจ
23. กีบเก้	เก้ที่สุด, เข้าที่
24. กี้	ย่อมาจาก จิกกี้
25. กิ่น	ฝีมือ, สถิติปัญญา, ความสามารถพิเศษ
26. กียัย	เสี่ยงอุทานแสดงประกอบอาการชวนลูกเพื่อให้น่ากลัว น่าขยะแขยง หรือน่าเสียวได้ เป็นต้น
27. กู้กกัก, กู้กักกักๆ	เล็กน้อยๆ, กระจุ้มกระจิม

28. เก้า	มีฝีมือมานานและยังเป็นเลิศอยู่
29. เก้าอี้	เก้ามาก
30. เกาเหลา	ไม่ลงรอยกัน, ไม่กินเส้นกัน
31. แก้ว	หมายถึง ไร้สาระ, ไม่มีค่า
32. โก	คำย่อของ จิกโก
33. โก๋	หุหร่า ภูมิฐาน (มักใช้กับการแต่งกาย) เช่น โก๋เก๋, โก๋หร่าน ก็ว่า
34. โก๋	หญิงนักเที่ยวกลางคืน, คำเรียกอย่างเหยียดหญิงที่ไปค้างแรมกับชายแม้เพียงเพ็ญู้จักกัน
35. โก๋หลง	เรียกหญิงที่เดินทางคนเดียว, หญิงที่พลัดบ้านหรือหลงทาง (มักใช้ในความหมายไม่ดี), โก๋ตาฟางก็เรียก
36. ขนเพชร	ขนที่อวัยวะเพศ
37. ของเล่นเศรษฐี	เมียน้อย
38. ขาใจ	สมาชิกในกลุ่มวัยรุ่นที่ชอบทำตัวเด่น
39. ข้าวเม้าทอด	ก้อนอุจจาระลอยน้ำ
40. ขี้กัน	เหนียวกว่ากัน
41. ขี้หลิ	มักเจ้าชู้ ก้อร่อ ก้อดิก (ดูแซ่หลิประกอบ)
42. เขลิ่ว	สติไม่สมบูรณ์, ไม่เต็มบาท
43. เขี้ยว	มีเล่ห์เหลี่ยมหรือขึ้นเชิงมาก
44. เขี้ยวลากดิน	มีเล่ห์เหลี่ยมมาก, มีประสบการณ์มาก (มักใช้หมายถึง มีประสบการณ์ที่จะเอาเปรียบผู้อื่น)
45. ไขก๊อก	ลาออก, เลิกทำ
46. ไข่โป่ง	เรียกอาการบาดเจ็บหรือตายจากการถูกยิงว่าเป็นไข่โป่ง
47. คิกขุอาโนเนะ	(หญิงวัยรุ่น) น่ารักแต่ไม่ประสบความสำเร็จ, พูดสั้นๆว่าคิกขุ ก็มี
48. คิดบัญญัติ	แก้แค้น, เช็ดบิลก็ว่า
49. ค่วย	โง่, เซ่อ, ติ่ม
50. เคี้ยวหมู	เอาชนะได้โดยง่าย
51. งกเดี่ยว	โลภมาก
52. งงแตก	งงอย่างมาก
53. จัก	แถมมาก, บางทีใช้เข้าคู่ว่า แถมจัก
54. งาม	กิน, ยักยอกฉ้อฉลเงินหรือสิ่งของ เช่น งามหัวคิว

55. ้งเง่า	โง่, น่ารำคาญ
56. เง้ง	งงจนเง็ง
57. จวด	เรียกคนหน้าแหลมว่าหน้าปลาจวด
58. จอย	สนุกสนาน, รื่นเริง
59. จับเส้น	หาทางทำให้ถูกอารมณ์
60. จับตาย	ประคบติดคู่ต่อสู้ตลอดการแข่งขัน
61. จ้าบ	เด่นสะดุดตา, มาก, เลิศ, เร็ว, ร่าเริง, เด็ด, น่ารัก, เช่น เด็กวัยจ้าบ แต่งตัวจ้าบ
62. จ้าจี้	ร่วมประเวณี
63. จิก	โจมตีเมื่อเป็นต่อ
64. จิก	ลัก, ขโมย, ถือนิสาสะหิยบฉวยเอาของจากคนอื่น
65. จิกโก้	วัยรุ่นหญิงที่ทำตัวอย่างจิกโก้
66. จิกโก้	วัยรุ่นชายที่แต่งตัวเทียวกริดกราย ไม่ทำงานหรือกระทั่งเทียวเกะกะระราน
67. จิ้งเหลน	เรียกวัยรุ่นจิกโก้ที่นุ่งกางเกงขาเรียวลึบ และเรียกกางเกงทรงอย่างนั้นว่าทรงจิ้งเหลน
68. จิ้งเหลียง	เรียกพระที่ไม่มีสมณสาธูป ที่ล่อละเมิดพระธรรมวินัยอยู่เนืองๆ
69. จ้ม	อวัยวะเพศหญิง
70. จี้	ขำ, ขบขัน
71. จุดยุทธศาสตร์	บริเวณเครื่องเพศของทั้งหญิงและชาย
72. จู๊ด	อาการที่อุจจาระไหลอย่างคนท้องร่วงหรืออหิวาต์
73. จู๊ดๆ	ท้องร่วง
74. เจ้ง	วิเศษ, ยอดเยี่ยม, ประณีต
75. เจ้งเป้ง	เจ้ง
76. เจ้าโล่	หนี้สิน เช่น ไม่มีใครให้เสวยจะเลยไซ้ต้องเจ้าโล่ตามอ้ายฮ่อไปขอกิน
77. เจ๊าะแจ๊ะ	คุยเรื่องจิปาตะ เช่น เขามาเจ๊าะแจ๊ะอยู่ที่นี้ตั้งนาน
78. เจี่ยมบอดี้	เจี่ยมตัว (มักใช้ในทางปฏิเสธว่าไม่เจี่ยมบอดี้)
79. แจกหมาก	ถูกชกปากแตก, กินหมากก็ว่า
80. แจ่ว	เรียกหญิงสาวรับใช้ว่า นางแจ่ว
81. โจทก์	คู่กรณีที่ตัวไปทำความเจ็บแค้นเอาไว้
82. ญลฺย	(ดำเนินไป) โดยสะดวกสบายและง่ายดาย

83. ฉันทนา	สาวโรงงาน (เดิมเรียกเฉพาะสาวโรงงานทอผ้า)
84. ฉาย	เดินอวดโฉมกรุยกรายไปมา
85. ฉิบหาย	อย่างยิ่ง เช่น ร้อนฉิบหาย, ชิบหายก็ว่า
86. ฉีกทุเรียน	เปิดบริสุทธิ์หญิง
87. ฉิม	ครี, เป็น, ไม่ทันสมัย
88. ฉะยว	โอดโพน, สะดุดตา
89. ชง	ตระเตรียมไว้ให้
90. ช็อกการี	หญิงโสเภณี
91. ชักดาบ	ซื้อเชื่อแล้วโกง, ยืมแล้วไม่คืน, ใช้บริการแล้วไม่จ่าย
92. ชั่งช่อง	ปัสสาวะ
93. เช็คบิล	แก้แค้น, คิดบัญชีก็ว่า
94. แข็งกะเด๊ะ	สวยที่สุด, หูที่สุด (มักใช้กับการแต่งกาย)
95. เขย	เร่ร่อน, เดือดร้อน, เป็น
96. เช็ด	เชียด, สะเด็ดขาด, ที่สุด เช่น ด่าเช็ด, สวยเช็ด
97. เซลียร์	ประจบเอาใจผู้มีอำนาจเพื่อหวังผลประโยชน์
98. เซ็ดหนัง	ไม่สวมเสื้อ
99. ซด	ต่อสู้กัน, ถกเถียง
100. ซวยกะลุดมือ	ซวยมาก
101. ซองขาว	การให้ออกจากงาน มักใช้ว่าแจกซองขาว
102. ซ่า	ทำตัวเด่น
103. ซากูระ	อาการของโรคบุรุษขึ้นออกดอก
104. ซักปึก	สนิทกันมาก
105. ซี้เคียด	อย่างเอาจริงเอาจัง, เคร่งขรึม
106. ซีด	หน้าเหย, ฝ่อ
107. ซีดปาก	สนุกเต็มที่
108. ซื่อป้อ	ซื่อจนเชื่อ
109. ซู่ซ่า	เกิดอาการกระเหี้ยนกระหือรือ
110. เซ็งลื้อ	เป็นคำกล่าวขวยพรว่าให้ค้าขายดี กิจการรุ่งเรือง
111. เซ็น	ติดค้างชำระหนี้ไว้นาน
112. เซมเซม	อย่างเดียวกัน, เช่นเดียวกัน

113. เซอร์	ทำตัวไม่เหมือนคนปกติ
114. เชื้อบ๊ว	ชิม, ทดสอบ, ทดลอง
115. เชื้อยว	บ้าๆบอๆ, ไม่เต็มเต็ง
116. แซ่หลี่	เรียกชายที่เจ้าชู้แสดงอาการก้อร่อก้อตึกกับหญิงเสมอว่า พวกแซ่หลี่
117. แซ้ง	ล้วงกระเป๋า
118. โซย	ทำร้ายร่างกาย ทำให้บาดเจ็บหรือถึงตาย
119. โซ้ย	กินอย่างรวดเร็ว โดยปริยาย หมายถึง ได้รับ เช่น โซ้ยตำแหน่ง
120. ญาติมิตร	ร่วมวงเล่นไพ่
121. ดอก	โดนกระทำ
122. ดัดหลัง	แก้แค้น, โกง, ทำให้เจ็บใจ, ไม่ทำตามข้อตกลงร่วมซึ่งทำให้อีกฝ่ายต้องเสียประโยชน์ไป แต่ตัวเองยังได้ประโยชน์อยู่
123. ดับเครื่อง	หยุดกิจกรรม
124. ดิงดอง	เสพสามัคคีรส, ร่วมประเวณี
125. ดิ้น	เต้นรำในจังหวะร้อนแรง
126. ดิ่งเกม	ทำให้ล่าช้า, ถ่วงเวลาไว้
127. เด้ง	ย้ายไปอยู่ในตำแหน่งที่ดีกว่าเดิม
128. เด็ดสะมะเริ่	ตายແฉงແຄ້
129. เด็น	เด่น, เร็ด, จี๊บ, นำสมัย
130. แดกถ้วน	อาหารสำเร็จรูปที่รับประทานได้ทันที
131. แदनสนรยา	สถานที่ที่มีการปิดบังซ่อนเร้น
132. โดดรม	หนังฉาน, หนังเรี่ยน
133. โด๊ะ	กระเด้า
134. ตกเชียว	จองซื้อเด็กผู้หญิงไว้ตั้งแต่ยังไม่สาวเพื่อการค้าประเวณีในกาลภายหน้า
135. ต้มยำกุ้ง	โดยนัยหมายถึง ประเทศไทยในคำว่าต้มยำกุ้งดีสิ
136. ตรืม (ติ่ม)	เยอะแยะ, มากมาย
137. ตะริดติดซึ้ง	เต็นระบำ, ลู้กัน
138. ตะแล้ปแก้ป	ส่งข่าว
139. ตัน	ชก
140. ดิงต๊อง, ดิงต๊อง	บ้าๆบอๆไม่เต็มบาท
141. ตีฉิ่ง	เพศสัมพันธ์ระหว่างหญิงกับหญิง

142. ตีสนธิ	ตีสนธิ, แสรั้งทำประหนึ่งว่าสนธิทสนม
143. ตีหม้อ	ชำเราหญิง, เพียวโสเภณี
144. ตีตาต่าตี	เลียนเสียงเพลงเชิดเมื่อตัวละครต่อสู้กัน, โดยปริยายหมายถึงต่อสู้กัน
145. ตีบ	กระที่บ
146. ตึกกะฉีก	ทำๆหยุดๆเหมือนเครื่องยนต์ที่เดินๆดับๆ
147. ตุ่ม	ลูกอ้นทะ
148. ตูย	พอใช้การได้บ้าง ในประโยคว่า พอตูยๆไปได้
149. เต่า	อวัยวะเพศหญิง
150. เต้า	ไปด้วย, ไปฟรี เช่น เต้ารถ , มั่ว เช่น เต้าข่าว
151. แต้	เรียกผู้ชายที่ทำกริยากระดุ้งกระด้าง
152. ไ้ค้ล้น	เรียกการสืบค้นข้อมูลในระบบอินเทอร์เน็ต
153. ถ่อมตัว	ถ่อมตัว, พุดในเชิงถ่อมตน
154. ถั่วดำ	การร่วมเพศทางทวารหนัก
155. ถึง	บรรลุจุดสุดยอดทางเพศ ใช้ขยายความต่อไปได้ว่า ได้ร่วมประเวณีกับคน พื้นถิ่น เช่น ไปจังหวัดนั้นแล้ว ถึงหรือเปล่า
156. ถุยส์	ทำเสียงดังเช่นนั้นเชิงดูหมิ่นเยาะเย้ย
157. ท่วยส์	เป็นคำด่า มีความหมายว่า ทุเรศ เลวจนน่ารังเกียจ
158. ทอม	หญิงรักร่วมเพศที่ทำตัวเป็นชาย, ทอมบอยก็ว่า
159. ทะเลเรียกพี	เค็มยิ่งกว่าทะเล, ตระหนี่, เอาเปรียบมากได้
160. ทำย	เข้าข้าง, ถือหาง, หนุนหลัง ในคำว่าให้ทำย
161. ทำการบ้าน	มีเพศสัมพันธ์กับภรรยา
162. ทำประตุ	(หญิงบริการ) ให้บริการทางเพศแก่นักเที่ยว
163. ที่ฐูทือท	ที่ใครที่มัน
164. ทุ่มเหว (วงเทวราช)	ยกยอปอปั้น เช่น เสด็จมาลูบหลังวิเรนทร ทรงผ่อนทุ่มเหวให้เต็มที
165. เท่งทิ้ง	ตาย
166. เที้ยว	ร่วมเพศ (ใช้เฉพาะเที่ยวหญิงโสเภณี)
167. นกเขา	อวัยวะเพศชาย
168. นวด	ทำให้เจ็บตัว
169. นือตหลุด	ทำหรือพุดเพราะคุมอารมณ์โกรธไม่อยู่
170. นักแซ้ง	ผู้ล้วงหรือกรีดกระเป๋

171. นักบิน	ผู้ที่มีหน้าที่เก็บส่งของเจ้านาย
172. นาฬิณน้อย	อวัยวะเพศสตรี
173. นาบ	ร่วมประเวณี
174. น้ำโห	ความโกรธ, ความโมโห
175. นิง	สุดยอด, ดีเยี่ยม, ดีเลิศ, ชัดแจ๋ว
176. เนียบ	ประณีตมาก
177. เนื่อ	กัญชา
178. เนื่อสด	หญิงโสเภณี
179. แน่	เก่ง, กล้า, มีฝีมือดี
180. ในคาถา	ในบังคับ จะสั่งให้ทำอะไร เมื่อไรก็ได้
181. บรรลัษ	อย่างยิ่ง, ที่สุด
182. บริษัท	ส้วม
183. บ้องส์	บ้อง
184. ป๊ะ	(หุ่น รูปร่าง หรืออวัยวะบางส่วน) ใหญ่และเปลือย
185. บักชีเต๋อ	คำเรียกอย่างเหยียดว่า เป็นคนเช่ซ่า
186. บานจ๋า	จ๋าขึ้น (ใช้ในคำว่า ผู้หญิงบานจ๋า)
187. บาร์เทนดี้	พนักงานหญิงผสมเหล้าในร้านขายเหล้า
188. ปัก	เรียกผู้คุมกำลังสำคัญทางฝ่ายทหารหรือตำรวจ เป็นต้น
189. ปิด	เร่งให้เร็ว (ใช้กับรถมอเตอร์ไซด์)
190. ปีบแตร	จับนมหญิง
191. ปีบับ	ใหญ่กว่าปกติ (ใช้แก่ทรวง โดยเฉพาะมักใช้แก่หญิง)
192. ป้อ	ใช้ประกอบคำว่าสบาย หมายความว่าไร้อุปสรรค
193. เป็ด	ใช้มือตบหัวเฉียงสูงจากท้ายทอยขึ้น, ตะลูกบอลข้ามคานประตูในกีฬาฟุตบอล
194. เปิ้ล	สองเท่า, ซ้ำ, อึก, เก (ใช้กับการเล่นเปียโน)
195. เปียด	มีคู่ครอง ในสำนวนว่า เปียดก่อนบวช
196. เปี้ยว	บิดพลิ้ว, หาทางเลี่ยง, บิดพลิ้วเพื่อหาเรื่องวิวาท
197. โป้ย	ปิดภาระให้พ้นตัว, ปิดภาระให้คนอื่น
198. ประเคน	เช่น, แพน, ดี
199. ประชุมเพลิง	ใส่ไฟ, ให้ร้ายป้ายสี

200. ประตู่	เรียกจำนวนครั้งของการร่วมเพศของหญิงโสเภณี
201. ประตู่หลัง	ทวารหนัก
202. ประเทือง	ผู้ชายที่เป็นกะเทย
203. ปลอก	ถุงยางอนามัย
204. ป่วน	ทำให้ยุ่ง, ทำให้วุ่นวาย
205. ปอด	ขลาด, กลัว, ปอดลอยหรือปอดแหกก็ว่า
206. ปอดบวม	นมโต
207. ปอดลอย	หวาด, ใ้ชื่อว่าปอดก็มี
208. ปอดแหก	หวาดมาก, ปอดก็ว่า
209. ปะฉะตะ	ทำดีทำต่อยไปทั่ว
210. ปั้ง	แน่น, แข็ง, เข้าตรงที่หมาย
211. ปัม	ร่วมประเวณี, เร่งผลิตของออกมาเป็นจำนวนมาก
212. ป่า	คำที่หญิงบางกลุ่มเรียกชายที่ค่อนข้างมีอายุ หรือมีอายุและมีทรัพย์สินบำเรอหญิงได้
213. ปาปาย่า ปือก ปือก	คำเรียกสัมผัสอย่างล้อเลียน
214. ปิ้ง	พบสิ่งประทับใจเข้าแล้ว, ต่องใจ, เกิดความคิดแบบคายขึ้นมาจากทันที
215. ปีนๆ	ปีบนม (จากคำว่า ปีบแตร)
216. ปูเสื่อ	หาผู้หญิงให้หลับนอนด้วย
217. เป็นบ้า	อย่างยิง เช่น น่ารักเป็นบ้า ขยันเป็นบ้า
218. เปรี๊ยว	ปรูดปราด, ก้าก้น (ใช้กับบุคลิกของหญิง)
219. เป่า	ยิงด้วยปืน
220. เป่ากระหม่อม	รับเอาเป็นนางบำเรอ
221. เป่าปี่	สูบฝิ่น, ร้องไห้
222. เปิดชิง	ทำให้หญิงเสียความบริสุทธิ์, เปิดบริสุทธิ์ก็ว่า
223. เปิดหวอ	อาการที่ผู้หญิงนั่งกระโปรงนั่งไม่เรียบร้อยจนเห็นลิ้นเข้าไป
224. แปรธาตุ	จำหน่ายหรือขายของเพื่อเปลี่ยนเป็นเงิน
225. โป้งเหง่ง	หัวล้าน
226. โป๊ะเซะ	ตรงกัน, ลงตัว, เข้ากันพอดี
227. ฝอย	พูดมาก, พูดไม่จริง, พูดน้ำท่วมทุ่ง
228. ฝ่าไฟแดง	ร่วมเพศขณะผู้หญิงมีประจำเดือน

229. พลร่ม	คณะบุคคลที่ใช้สิทธิพลลงคะแนนเลือกตั้งโดยไม่มีสิทธิ
230. พลิว	ไม่ทำตามสัญญา, กะล่อน, หนีหน้าไป
231. พวงมะโหด	พวงอัมตะ
232. พิศวาส	เรียกคะแนนที่ครูให้ด้วยความเสน่หาว่าคะแนนพิศวาส
233. พิ	เสพยาเสพติดจำพวกควัน (มักใช้กับกัญชา)
234. พุง	เดาสุ่มๆ เช่น ฝรั่งถึงรู้จักชื่อเสียงคนไทยเราไม่มีใครเป็นแต่เดาๆพุงไปพุงมา (พระราชหัตถเลขา ร.5)
235. เพ่	พี่
236. ฟ็อนเล็บ	หยิกข่วน , ตบตีกัน
237. ฟัน	กระทำเอง เช่น ฟันไม่เลี้ยง, ได้ เช่น งวดนี้ฟันไปหลายหมื่น, ร่วมประเวณี เช่น ป้าฟันเด็กจนถูกขับออกจากตำแหน่ง
238. ฟาด	กิน, ร่วมประเวณี
239. ฟิต	อยาก, กำหนด
240. ฟิตเปรี้ยว	อยากมาก
241. ฟุบฟุบ	โดยเร็ว, โดยพลัน
242. เฟอะพะ	เป็นเพราะความเลือนเปื้อน
243. เฟี้ยวฟ้าว	เด่นอย่างยิ่ง, คล่องแคล่วมาก
244. ไฟแดง	ระดู
245. ม่อง, ม่องเท่ง	ตาย
246. มะ	เท่ เกิดตามสมณนิยมของวัยรุ่น
247. มะกัน	อย่างอเมริกัน
248. มะเขือเผา	(อวัยวะเพศชาย) มีลักษณะอ่อนปวกเปียกอย่างมะเขือเผาไฟ บางที่ใช้โดยปริยายว่าอ่อนปวกเปียก เช่น รัฐบาลมะเขือเผา
249. มังกรจีน	อันธพาลที่เป็นลูกจีน
250. มั่นส	สนุกมาก, หน้าใจมาก
251. มาร์กกี	หญิงผู้บันทึกคะแนน
252. มินเค	ปวดหัวคิดอะไรไม่ออก
253. มินต๊ิบ	มึนจนคิดอะไรไม่ออก
254. มือเก่า	คนแก่, ผู้ชำนาญการ, ผู้อยู่ในวงการมายาวนาน
255. มั่ง	กลุ่มการเมืองย่อยในพรรคการเมือง เช่น พรรคนั้นมีหัวมั่งใหญ่ ทุกมั่ง

	ต้องการโคเวตารัฐมนตรี
256. มั่งส่ายบัว	ทรงชังผู้ต้องหา
257. มุดมั่ง	ดอดเข้าหาสาวถึงที่นอนในยามวิกาล
258. เม้าธ	คุยกันจ้อ
259. เม้าธแตก	คุยกันอย่างออกรส
260. เมื่อยตุ้ม	เหนื่อย, เสียแรง เช่น ไม่ไปให้เมื่อยตุ้ม
261. แม่ค้าเนื้อสด	หญิงโสเภณี
262. แม่ทองดำ	ผีน
263. แมงดา	เรียกชายที่บังคับให้หญิงโสเภณีหาเลี้ยง โดยปริยายใช้เป็นคำตำว่าผู้ชายที่มีความสามารถแต่ไม่ยอมทำมาหากิน
264. แมงปอ	เรียกเฮลิคอปเตอร์ว่า เครื่องบิน แมงปอ
265. โม่	เร่งทำติดต่อกันโดยไม่หยุดหย่อน เช่น โม่ต้นฉบับ
266. โมะ	อวัยวะเพศหญิง, อีโมะก็เรียก
267. โม่ก	บำบัดความใคร่ (แก่ชาย) ด้วยปาก
268. ยกเครื่อง	เรียกการปรับปรุงระบบงานในองค์กรครั้งใหญ่, เรียกการไปทำสาวของผู้หญิง
269. ยวนย่าเหล	กวนประสาท
270. ย.ห.	คำย่อของคำว่า อย่าห่วง
271. ยองๆเหลา	ร้านขายอาหารข้างถนน
272. ย่องตอด	แอบเข้าไปละเมิดทรัพย์สินหรือร่างกาย
273. ยัด	กิน (อย่างไม่สุภาพ)
274. ยันต์กันผี	ผู้ที่มีอิทธิพลหรืออำนาจที่นำไปอ้างเพื่อความสะเดกหรือเพื่อป้องกันตัว
275. ยับปี	คนหนุ่มสาวรุ่นใหม่ที่มีงประกอบอาชีพเพื่อความร่ำรวยอย่างเดียว
276. ยากส์	ยากมาก, ยากอย่างยิ่ง
277. ย่ำ	รุมทำร้าย
278. ย่ำตีน	รุมเตะถีบกระแทบ
279. ยิงกระต่าย	ยิงถ่ายปัสสาวะ (ใช้กับผู้ชาย)
280. ยืด	วางท่า, ทำเท่
281. ยุ่น	คำเรียกชาวญี่ปุ่น
282. เย็บไม่ติด	อาการนำละอายที่แก้ไขไม่ได้

283. แยกธาตุ	เอาของไปจำหน่ายเป็นเงิน
284. แยมฝ่าโลง	ชรามากใกล้ตาย, มักใช้ว่าวัยแยมฝ่าโลง เป็นคำล้อเลียนวัยแรกแยม
285. รถด่วน	เรียกหนอนไม้ไผ่ทอดว่ารถด่วน
286. รอยต่าง	เรื่องเสื่อมเสียที่เกิดขึ้นมาในชีวิตคนๆหนึ่ง
287. ระเบิด	อย่างยิ่ง, มากมาย เช่น ดังระเบิด
288. ระเบิดเถิดเทิง	สนุกสนานอย่างยิ่ง
289. รับละ	ต้องรับทำทุกอย่างหรือถูกกระทำหลายอย่าง, ได้เงินมาก
290. ร้าย	เยี่ยม, สามารถทำในสิ่งที่คนอื่นทำไม่ได้
291. ร้ายกาจ	เก่งจนน่ากลัว
292. ร้ายมาก	เก่งมาก
293. รำมะนา	ต้อยดีกันอย่างพัลวัน เช่น รำมะนากันจนหัวร้างข้างแตก
294. รุมกินโต๊ะ	กลุ่มรุมกันทำร้าย
295. รูดชิปปาก	ไม่พูด, หยุดพูด
296. รูดมหาราช	กรวาร์รูด, ถอยต่ำลงทั้งหมดหรือทั้งกระบวนการ
297. เรไร	บ้องกัญชา
298. เร็ด	สะดุดตา, พิเศษสุด เช่น แต่งตัวเร็ด
299. เรียงคิว	รุมโทรมหญิง
300. แร้งลง	รุมกันเข้าไปแย่งกินหรือกระทำอย่างใดอย่างหนึ่ง
301. แร่ด	กำก้น, จัดจ้าน
302. โรบินฮู้ด	กลุ่มคนต่างชาดที่เข้าไปทำงานรับจ้างในต่างประเทศโดยเฉพาะในสหรัฐอเมริกาอย่างผิดกฎหมาย
303. ล้วง	เอามือซุกเข้าไปในร่มผ้าของเพศตรงข้าม จับต้องอวัยวะเพศ (โดยทั่วไปหมายถึง ชายกระทำแก่หญิง), วิธีเล่นเครื่องดนตรีโดยพิสดารอย่างหนึ่ง
304. ล้มทับ	กินแล้วให้ผู้อื่นจ่าย
305. ล้างตา	แข่งขันอีกครั้งเพื่อแก้สงสัยที่เคยแพ้มาก่อน
306. ล้างท่อ	โยนลูกโบว์ลิ่งตกราง
307. ล่ำซ้ำ	มั่งมี
308. ลูก	ท่วงที, ชื่นเชิง, ลักษณะ เช่น ลูกเซ่อ ลูกดี
309. ลูกจัน	อวัยวะเพศหญิง
310. ลูกหาบ	ผู้ติดตามรับใช้เจ้านาย

311. เล่นเสียว	เสฟเพศรส
312. เล่าเต็ง	เรียกตาชั้นเดียวว่า ตาไม่มีเล่าเต็ง
313. เลิศมะมันเตา	วิเศษยิ่ง
314. เลี้ยงฮุ้น	หลีกเลี้ยงต่อหน้าที่
315. เลื่อย	แอบมุดเข้ามุ้งผู้หญิงที่ไม่ใช่ภรรยา
316. วัดตัว	จากคำว่า ตัดเสื้อวัดตัว หมายถึง ตั้งร้านตัดเสื้อผ้าบังหน้าเพื่อค้าประเวณี
317. ้วยสระรุ้น	้วยรุ้น
318. วักเพี้ย	เสียงเลียนเสียงตวาดของตัววัว, โดยปริยายหมายถึง ไล่ตะเพิด, ด่าเอ็ดตะโร
319. วิจัยฝุ่น	ตกงาน
320. วิน	งอแง, พาล, อาละวาด, ปล่อยอารมณ์เสีย
321. วิด	ผ่านไปโดยไม่ถูกเป้า, ชวด
322. วน	อยู่ในภาวะที่ยังไม่เป็นเซลล์ชีวิต
323. เวอร์	เกินเหตุ, เกินจริง, เกินสมควร
324. สกายแล็บ	รถมอเตอร์ไซด์สามล้อรับจ้าง
325. สบายโก๋	ไม่มีปัญหา, อย่างสบายใจ
326. สบายป้อ	ดำเนินไปอย่างราบรื่นไร้ปัญหา
327. สบีม, สบีมส์	ใหญ่โตมหึมา, (ร่างกาย) อวบอึด (ใช้แก่หญิง)
328. สมัน	ง่าย, อ่อน
329. สเยียว, เสยียว	เสียวจนขนลุก
330. สวย	จะเกิดเรื่อง, เป็นเรื่อง เช่น ทำยังงี้ก็สวยสิ
331. ส่วย	เงินที่ได้มาเป็นประจำด้วยการขอราษฎร, เงินที่ส่งมอบให้กับเจ้าหน้าที่ของรัฐโดยมิชอบเป็นประจำเพื่อแลกกับอภิสิทธิ์
332. สอย	ต้อยหรือเตะจนล้มลง
333. สอยคิว	แทงบิลเลียด
334. สะใจโก๋	สาแก่ใจ้วยรุ้น
335. สะดือต่วน	ไวเรื่องเพศสัมพันธ์
336. สะเด็ดยาด	ถึงอกถึงใจ, สะใจ เช่น มวยคู่นี้ชกกันมันสะเด็ดยาด
337. สะดุดตีน	ถูกทำร้ายร่างกายเพราะเข้าใกล้คนพาล, โดนเตะ (ใช้ในทางลบแก่ผู้ถูกกระทำเช่นนั้น)
338. สะเด็ดสะเด่า	อย่างถึงอกถึงใจ

339. สะแต่วแห้ว	สนุกอย่างสะใจ
340. สะบัด	อย่างยิง เช่น หมอนี่เลวสะบัดเลย
341. สะบัดข้อ	อย่างยิง, ยอดเยี่ยม
342. สะเหล่อ	แฉ่ เลือกและเซ่อ
343. สะเหล็น	เข้าไปยุ่งยุ่งยามกับเรื่องของคนอื่นๆโดยไม่เป็นที่พึงประสงค์, เลือก
344. สะแอ้ง	เลือก, สอด, เสนอหน้าเข้ามาโดยที่เขาไม่ต้องการ
345. ลั่ว	มั่ว, ชุ่ย, เลว, แย่, ลวกๆ
346. ลี	ตีสันทในเชิงขู่สาว
347. ลี	คนในเครื่องแบบทหารหรือตำรวจ, กลุ่มพรรคพวก เช่น ลีเดียวกัน
348. สูงยาวเข้าดี	สูงระหง (ใช้แก้หญิง โดยมากมีนัยยะไปในเรื่องเพศ)
349. เลี้ยหมา	เลื่อมเสียชื่อเสียง, เลื่อมเสียความน่าเชื่อถือ
350. เลี่ยน	เจียน, อยากจัด, ต้องการมาก เช่น เลี่ยนยา
351. เลือไบ	ชายที่เป็น bi-sexual กล่าวคือมีความรู้สึกทางกามและร่วมเพศได้ทั้งแก่หญิงและชาย
352. เลือฝ่น	ถุงยางอนามัย
353. แสบ	ร้ายกาจ
354. ใส่ไข่	เติมสีสันให้, เพิ่มเติมรายละเอียดที่ไม่เป็นจริง
355. หงายแก้ง	อาการที่ล้มเอียงหรือถลาลื่นจนเสียสภาพ โดยปริยายหมายถึง ผิดหวังหรือพ่ายอย่างคาดไม่ถึง
356. หกidak	ถูกกระทำหรือถูกทำให้อยู่ในสภาพที่ไม่อาจจะทำอะไรได้เหมือนดังคนง่อยเปลี้ย
357. หน่อมแน้ม	มีอารมณ์อ่อนไหว, ไม่เป็นตัวของตัวเอง, ไร้เดียงสาจนเอาเป็นสาระอะไรไม่ได้, ทำไม่เต็มความสามารถ
358. หนึ่งสด	การร่วมประเวณีหรือประกอบกิจการทางเพศกันแล้วมีคนเห็นการกระทำนั้น
359. หน้าแตก	รู้สึกอายเพราะทำเป็นหรือทำผิดพลาดต่อหน้าผู้อื่น หน้าแตกก็ว่า
360. หนีบ	พ่วงมาด้วย, ค่วงคู่รัก
361. หมดกระสุน	ไร้สมรรถภาพทางเพศ (ชาย); หมดปัจจัยที่จะใช้ดำเนินการต่อไป เช่น เขาซื้อเสียงต่อไปไม่ได้เพราะหมดกระสุน
362. หมอลากข้าง	หมา
363. หม้อ	อวัยวะเพศหญิง

364. หมดเด็ด	วิธีกระทำที่คาดว่าจะต้องสำเร็จ
365. หนูปากแข็ง	คนที่ไม่ยอมรับว่าอ่อนด้อยความสามารถกว่าคู่ต่อสู้ทั้งๆที่เห็นได้อย่างชัด
366. หนูไม่กลัวน้ำร้อน	คนที่รู้ทั้งที่รู้ว่าชนะยาก, ผู้ที่เปิดเผยข้อบกพร่องของผู้มีอำนาจโดยไม่กลัวโทษทัณฑ์
367. หวานเย็น	เรียกรถไฟที่แล่นไปช้าๆว่ารถหวานเย็น, โดยปริยายหมายถึงไปอย่างช้าๆ
368. ห้องเครื่อง	พวงอวยวะเพศชาย
369. หั่นแหลก	อย่างไม่นับยะบันยัง เช่น ลดราคาหั่นแหลก
370. หัวหอก	ผู้นำกลุ่มชน, ผู้นำทางความคิด
371. หางแดง	คนเลว
372. หูหนวกตาบอด	ไม่รู้เรื่องอะไรใดๆทั้งสิ้น
373. เหนือตกก๊ีบ	ทำงานเหนื่อยยาก
374. เหนืออกแห้ง	จำต้องอยู่ที่ใดที่หนึ่งเป็นเวลานาน เช่น คอยเพื่อนจนเหนืออกแห้ง
375. เหล่	หมายตา, มองด้วยความสนใจ, เห็นแล้วสนใจใคร่จับ
376. แหกตา	โกหก, พูดเท็จ, หลอกให้เชื่อ
377. แหง	คำแสดงยืนยันว่าเป็นไปตามกริยานั้นแน่ๆ เช่น มาแหง ตายแหง
378. แหงแซะ	แน่นอน
379. แหง้มๆ	แน่นอน, เป็นเช่นนั้น
380. แหยแผ่น	แหย
381. แหย้ม	เข้าไปยุ่งย่ามในกิจของคนอื่น เช่น เรื่องของเขาย่าไปแหย้ม
382. แห้ว	พลาด, ชวด, ผิดหวัง
383. โหลยโท่ย	ไม่เอาไหน, ไม่ได้เรื่อง, ไม่ได้ความ, ไม่เข้าท่า
384. อดแตก	ไม่ได้ของใช้หรือของกิน โดยปริยาย หมายถึง ไม่ได้รับของที่คิดว่าจะได้
385. อม	หยิบหรือขอยืมของของผู้อื่นแล้วไม่คืน
386. ออหรี	เรียกหญิงโสเภณี
387. ออฟ	จ่ายเงินเพื่อนำหญิงบริการในสถานเริงรมย์ออกไปบริการทางเพศนอกสถานที่
388. อะไ่	พุทไธ
389. อัด	ทำร้ายร่างกายด้วยหมัด ศอก เข่า เป็นต้น, ด่า, ว่าร้าย
390. อัดถั่วดำ	ชายร่วมเพศกับชายด้วยกัน
391. อารามบอย	เด็กวัด

392. อำ	พูดหรือทำทั้งเท็จและจริงให้คนอื่นเสียหน้าอับอายหรือตกใจ
393. อีบ	ยึดมาเป็นของตัวเองก่อน
394. อีเฉาะ	อวัยวะเพศหญิง
395. อีโมะะ	อวัยวะเพศหญิง
396. อีลุปตูปป่อง	โป่งกลม, โดยปริยายหมายถึง ท้องโตเพราะตั้งครรภ์
397. อีหนู	เมียเก็บ, เมียน้อย
398. อีแอบ	คำเรียกชายรักร่วมเพศที่ไม่เปิดเผยตัว, คนที่ทำการอยู่หลังฉาก
399. อั้งกิมกี	นั่งอันอยู่เพราะง
400. อิน	มากมาย
401. อีบ	ร่วมประเวณี (ใช้แก่ชาย)
402. อิ่ม	(ผู้หญิง) อวบอ้วนมีเสน่ห์ทางเพศ
403. อ้อ	เอ็กเกริก, เยอะแยะ, จำนวนมาก เช่น ทั้งปีนผาออกกตลาดตลาดราย เขาทำขายกันอ้อไม่ซื้อมา
404. อ้อจ้อเหลียง	(มีทรัพย์) มาก
405. อ้อซ่า	มากมาย
406. อูบอีบ	ฉวยเก็บไว้เป็นของตัวเอง
407. อู๋	มีมาก (ใช้กับเงิน)
408. เอ็น	อวัยวะเพศชาย
409. เอยนต์	ผู้ค้าหญิงเพื่อการประเวณี
410. เอ๊าะ	แกร่รุ่น, สวาร์รุ่น, เอ๊าะๆก็ว่า
411. เอ๊าะๆ	รุ่น, อ่อน
412. โอกินาวา	กามโรคชนิดหนึ่ง
413. โอโม	อม, ยักยอกเป็นของตัวเอง
414. โอโฮเฮะ	คำแสลงอุทานเพื่อแสดงว่าที่เห็นนั้นน่าแปลกใจ
415. ฮ้อแรด	ดีเยี่ยม, แฉ้วมาก, งามเว็ด
416. ฮาร์ด	มีปัญหา, แปลกแยก เช่น เด็กฮาร์ด
417. เฮ้ว	เรียกคนที่แต่งตัวแปลก สะดุดตาว่า แต่งตัวเฮ้ว เด็กเฮ้ว

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ชื่อ ชื่อสกุล	นางสาว รัชนี ศิริไสยาสน์
วันเดือนปีเกิด	21 กันยายน 2519
สถานที่เกิด	อำเภอนายายอาม จันทบุรี
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	56/78 ถ. กรุงเทพกรีฑา เขตรามคำแหง แขวงสะพานสูง กรุงเทพฯ 10240
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	ครูผู้ช่วย โรงเรียนประสาทวิทยา
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนประสาทวิทยา 30/117 หมู่ 13 ถ. นวมินทร์ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กรุงเทพฯ 10240
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2525	ประถมศึกษา จากโรงเรียนลาซาล จันทบุรี
พ.ศ. 2531	มัธยมศึกษาตอนต้น จากโรงเรียนลาซาล จันทบุรี
พ.ศ. 2534	มัธยมศึกษาตอนปลาย จากโรงเรียนศรียานุสรณ์ จันทบุรี
พ.ศ. 2539	ศิลปศาสตรบัณฑิต (ภาษาอังกฤษ) จากมหาวิทยาลัยหอการค้าไทย
พ.ศ. 2551	การศึกษามหาบัณฑิต (ภาษาศาสตร์การศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ